

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

000

K

Shrecked
BY YOU

KINGCAID BILLIONAIRES BOOK THREE

TRACIE DELANEY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

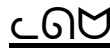
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Shrecked
BY YOU

Telif hakkı © 2022 Tracie Delaney

*Bethany Pennypacker, Outthink Editing LLC tarafından
düzenlenmiştir Katie Schmahl ve Jacqueline Beard tarafından
düzeltilmiştir*

Kapak tasarımı: *CT Cover Creations*

Fotoğrafçı: *Xramgrade*

Kapak modeli: *Roque*

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

başka bir şekilde çoğaltılamaz, saklanamaz veya aktarılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

Tanıtım

Tracie'den bir not

1. Johannes
2. Ella
3. Johannes
4. Ella
5. Ella
6. Johannes
7. Ella
8. Johannes
9. Ella
10. Johannes
11. Ella
12. Ella
13. Johannes
14. Johannes
15. Ella
16. Johannes
17. Johannes
18. Ella
19. Johannes
20. Ella
21. Johannes
22. Ella
23. Johannes
24. Ella
25. Johannes
26. Ella
27. Johannes
28. Ella

29. [Johannes](#)

30. [Ella](#)

31. [Johannes](#)

32. [Johannes](#)

33. [Ella](#)

34. [Ella](#)

[Marlowe](#)

[Mesmerized By You Haber](#)

[Bülteni Kaydolmak Teşekkürler](#)

[Tracie Delaney'nin Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

W Melankolik, işkenceci milyarder patronum beni mahvedecek mi, yoksa kurtaracak mı?

Dört hafta önce, gece yarısı bir canavardan kaçtım, beş yaşındaki kızımız kollarımda uyuyordu. Çaresiz ve hızla parasız kalmak üzereyken, Los Angeles'ta şık bir gece kulübünde barmenlik işi bulduğumda şansım sonunda döndü.

Kulübün sahibi zorlu, huysuz ve mükemmelliği yakalamak için acımasız bir mücadele veriyor, ama beni korkutan zorlu iş değil. Kalabalık dans pistinde gözlerimiz her buluştuğunda beni tüketen, giderek büyüyen arzu.

Ama ben zarar görmüşsem, o da mahvolmuş durumda. Gerçek şu ki, geçmişimizden kaçamayız.

Adımlarımızı takip eden şeytanlar, sonunda bizi her zaman yakalar.

Benimki kapımı çaldığında ve gerçek ortaya çıktığında, o beni kurtarmaya gelecek mi?

Yoksa kendi deneyimleri yüzünden o kadar yıkılmış ki, düşmanımla tek başıma yüzleşmek zorunda kalacağım?

Tracie'den bir not

Sevgili Okuyucu

Bu, Consumed By You'dan farklı bir deneyimdi. Tek bir kelime bile yazmadan önce Johannes'in bana kolaylık göstermeyeceğini biliyordum.

Haklıydım.

Genelde haklı olmak güzeldir, ama bu sefer öyle değildi. Zorlandım, çünkü Johannes suskun değildi - şaşırtıcı bir şekilde, başından beri konuşkandı - ama daha çok benim için çok önemli olduğu ve onun yolculuğuna hak ettiği değeri vermek istediğim için.

Sonuçta, amacımı gerçekleştirip gerçekleştirmediğime siz karar vereceksiniz. Umarım başarmışımdır. Kitap yayınlanmadan önce okuyan güvenilir ekibim bu kitabı çok sevdi, umarım siz de seversiniz.

Ella, Johannes için mükemmel bir kadın. Kendi sorunları var ama bu ikisi bir araya geldiğinde, gerçekten çok güzel bir şey oluyor. Onlar birbirleri için yaratılmışlar. Johannes'in bunu kabul etmesi biraz zaman alması ne yazık! Eminim hiç şaşırmamışsınızdır. Ben de şaşırmadım.

Bir kez daha, özellikle ROGUES hayranları için, sevgili dostlarımızdan biri daha burada karşımıza çıkıyor. Ryker'ın cameo rolünü beğeneceğinizi umuyorum. Çok eğlenceli!

Johannes ve Ella'nın hikayesini paylaşmaktan keyif alacağınızı umuyorum. Okuduktan sonra ne düşündüğünüzü duymak isterim. Facebook okuyucu grubum [Tracie's Racy Aces'e](#) katılın ve orada tartışmaya katılın.

Bu arada, sayfayı çevirin ve Kingcaid Billionaires serisinin üçüncü kitabına dalın. Her sayfayı keyifle okuyun.

Keyifli okumalar.

Sevgil
er,
Tracie

Bölüm 1

Johannes

Güven artık benim için lüks bir şey.

BENİM ZARIF KADINIM, utanmadan sütyensiz, neşeli bir şekilde göğüslerini sallayarak sokakta dönüyordu, yağmur asfaltı dövüyor ve onu baştan aşağı ıslatırken eteği uyluklarından dışarıya doğru açılıyordu. Umursamıyordu.

Ben de umursamadım.

Büyülenmiş bir şekilde, gece için çoktan kapanmış bir fırının tentesi altına sığındım ve ince ipek gömleğinden göğüs uçlarının belirginleştiğini izledim.

"Bana katıl," diye bağırdı, neşeli bir gülümseme yanaklarını kaldırdı, sevinci gözlerinin parlak yeşilinde yansıyor.

Kafamı salladım.

"Hadi ama, Jo-Jo." Bana elini uzattı, ruhumun dalları onun kıvrılan parmağına dolandı. "Oyunbozanlık yapma."

Bu takma adı sevmesem de gülümsedim. Sadece Sadie bana böyle seslenebilirdi. Ama onun yalvarmasına rağmen, isteğini ikinci kez reddettim.

"Gitmem gerek."

Dönmeyi bıraktı, dudakları aşağı doğru kıvrıldı, ifademden ve omuzlarının eğiminden hayal kırıklığı açıkça belliydi.

"Henüz değil." Yağmurdan korunmak için durduğum yere koştu ve saçlarını bükerek suyu sıktı. "Daha erken."

Babamın bana verdiği pahalı ama benim için çok değerli olan saatime baktım. Bana bu saati bir yıl önce, İngiltere'deki Cambridge Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra vermişti, başarılarımdan duyduğu gurur belliydi. Her zaman yurtdışında okumak istemiştım ve bu kadar prestijli bir okula girmek kolay olmamıştı, ama lisedeki mükemmel notlarım sayesinde dünyanın en iyi eğitim kurumlarından birinde yerimi garantilemişim.

Babamın milyarder olması da şansımı etkilememişti sanırım. Böyle bir servetin dezavantajları da vardı, ama ben olumlu yönlerine odaklanmayı tercih ettim.

Zengin olmak zengin bana zorlukları zorlukları ama aynı fırsatlar fırsatlar da getirdi, ben de bu fırsatları sonuna kadar değerlendirdim. Ailemin zenginliği

mezun olduktan sonra bir yıldan fazla bir süre Avrupa ve Uzak Doğu'yu gezmeme olanak sağladı ve başladığım yerde, İngiltere'de sona erdi.

Yine başımı salladım. "Uçağım sabah dokuzda kalkıyor ve onu kaçıramam."

Yarın Amerika'ya geri dönüp aile şirketine katılacaktım. Babamın benden şirketin hangi bölümünün sorumluluğunu üstlenmemi beklediğini hiç bilmiyordum, ama Kingcaid organizasyonunun bir parçası olmak, doğduğumdan beri kaderimde yazılıydı. Tıpkı babamın bir gün otel işini devralması için hazırladığı ağabeyim Asher ve Harvard'da ikinci yılında okuyan küçük kardeşim Penn gibi.

Sadie'nin dolgun dudakları mükemmel bir şekilde büzüldü ve ayakkabısının burnuyla bana hafifçe vurdu. "Sadece çalışıp hiç eğlenmemek Jo-Jo'yu çok sıkıcı bir çocuk yapar."

Gömleğinin üst üç düğmesini açarak, ağzıma yalvaran dik göğüslerini ve sert meme uçlarını ortaya çıkardı.

İnledim. "Sadie, bunu daha da zorlaştırma."

Kot pantolonumun üzerinden ereksiyonumu avuçladı. "Bana oldukça sert görünüyor."

Yine inledim, dudaklarımı onun dudaklarına çarptım, dilimle onun dilini okşadım. Ellerim onun kışına indi, eteği şiddetli yağmurdan sıırılsıklam olmuştu. Kalçalarımı döndürdüm, kasıklarımızı birbirine sürttüm.

"Benim evime gel," diye mırıldandım. "Geceyi benimle geçir."

"Johannes." İçini çekip uzaklaştı, düğmelerini ilikledi. "Beni terk ediyorsun ve ben burada uçurumun kenarındayım. Veda etmek zorunda kalmak beni öldürüyor. Gece kalıp sabah ayrılmak zorunda kalmak, bunu daha da zorlaştıracak. Ayrıca, bana henüz valizini hazırlamadığını söyledin."

"Bu veda değil, Sadie. Bizim için değil. Seattle'a yerleşmeme izin ver, sonra bir çözüm buluruz. Söz veriyorum." Başımı eğip bir öpücük daha çaldım. "Hadi. Kaçalım."

Elini tuttum ve sıırılsıklam olmuş halde, metro istasyonuna inen merdivenlere doğru koştuk. İngiltere'de yağmur yağdığında, sağanak yağar. Merdivenlerin altında Sadie'yi kendime doğru çektim. Onun treni benimkinin karşısındaki platformdan kalkıyordu.

"Bu bir veda değil," diye tekrarladım.

"Şimdi öyle diyorsun, ama ne olacağı belli olmaz."

Gözlerindeki bir şey beni duraksattı. Yüzünü inceledim. Korkmuş mu görünüyordu? Hayır, korkmuş değil. Endişeli. Gergin ve sevdiğim

güvenli bir kadındı.

"Güven bana." Onu tekrar öptüm ve sonunda kendimi ondan ayırdım.
"Seni seviyorum, Sadie."

Metrodan indiğimde yağmur durmuştu. Nehir kıyısı boyunca otele doğru yürüdüm, zihnim ve kalbim Sadie ile doluydu. Onu şimdiden özlemiştim, ama Amerika'ya dönüp babamla geleceğimi konuşma fırsatı bulduğumda, onun için gelecektim. O bana aitti. Henüz yirmi üç yaşında olmamın bir önemi yoktu. Kalp ne istediğini bilirdi ve benim kalbim, beni zenginliğim için değil, ben olduğum için isteyen, komik, nazik, muhteşem bir kadını seçmişti.

Odam yumuşak, altın rengi bir ışıkla aydınlanmıştı. Oda servisi yatağımı düzeltmiş ve yastığın üzerine bir çikolata bırakmıştı. Onu alıp komodinin üzerine koyarken gülümsedim.

Başımın arkasına gelen darbe beni hazırlıksız yakaladı. Bacaklarımın gücü kesildi, dizlerim kalın halıya çarptı. Böbreklerime bir tekme yedim ve inledim. Saldırıyı engellemek için kollarımı salladım ama darbeler devam etti. Yumruklar, botlar. Birden fazla saldırgan. Ağzım kalın kanla doldu. Çığlık atmaya çalıştım. Ses çıkmadı. Saldırı altında güçsüzleştiğimi hissettim.

"Saati al. Acele et."

"Lütfen," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Göğsüm sıkışmış gibi hissediyordum ve ciğerlerime hava çekerek hırıltılı nefes alıyordum. Nefes almak acıtıyordu. Öksürdüm. Ağzımdan kırmızı noktalar fışkırdı. Kan.

"Kapa çeneni."

Yüzüme bir yumruk, kaburgalarımın bir tekme daha yedim. Saldırganlardan biri bileğimden mezuniyet hediyemi koparıırken, ben bir top gibi kıvrıldım.

"Cüzdanını da al. Ve telefonunu."

Görüşüm kırmızıya döndü. Şişmiş göz kapaklarımın arasından baktım. Önümde şekiller yüzüyordu. Yüzü olmayan, siyah kapüşonlu ve kot pantolon giymiş adamlar.

"Acele et."

Bir kadın sesi. Gözlerimi kısarak baktım. Kapının önünde bir silüet duruyordu. Tanıdık bir silüet.

"Sadie." Elimi uzattım. "Yardım et."

Bana doğru yaklaştı ve çömeldi. Parmaklarıyla alnımdaki ıslak saçları kenara çekti. "Gelmek zorundaydım," diye mırıldandı. "Sonunu görmek zorundaydım. Bu eğlenceyi kaçırmak için çok fazla yatırım yaptım."

"Sadie, gidelim."

Başını eğdi ve yumuşak dudaklarını alnıma bastırdı. "Hoşça kal, Johannes."

"Hayır, Sadie." Ayağa kalkmaya çalıştım. Sırtıma gelen bir başka şiddetli tekme beni yere serdi. Kafamı komodinin köşesine çarptım. Gözlerimin önünde beyaz noktalar dans ediyordu.

"Gidelim. İstediyimi aldım." Doğruldu ve uzaklaştı. "Sadie," diye boğuk bir sesle söyledim, kalbim bin parçaya bölünmüştü, onun ihaneti karnıma saplanan bir bıçak gibiydi. "Neden?"

Omzunun üzerinden bakarak, dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. "Senin bende istediğim bir şey vardı." Milyon dolarlık saatimi ileri geri salladı. "Gerçeği kime anlattığına daha dikkatli olmalıydın."

Biri saçımı avuçlayarak başımı geriye doğru çekti. Boynumda yakıcı bir acı hissettim. Yere yığıldım, boğazımdaki açık yarayı tutarak.

Hayatım kaybolurken, Sadie dönüp bana bir öpücük gönderdi, onun çınlayan kahkahası duyduğum son ses oldu.

Arabanın motoru gürültülü bir uğultu çıkardı, sonra ben gücü kestiğimde sessizleşti. Level Nine'in sahibi için ayrılmış yere park ettim, büyüyen gece kulübü imparatorluğumun tacındaki mücevher, ve personel girişinden binaya girdim. Ana alana doğru yürürken, ışıkları açtım, barın arkasından bir şişe su aldım, kapağını çevirip açtım ve odayı incelerken yarısını içtim. Normalde, personel gelmeden önce günün bu saatlerini severdim. Boş gece kulüpleri tuhaf bir atmosfere sahipti, önceki gece kulüpçüler dans pistini doldurmuş ve DJ kabininden müzik çalmışken yankılanıyordu. Yalnızlık genellikle beni rahatlatırdı.

Ama bugün değil.

Beni uyandıran rüya aklımda kalmış ve ruh halimi bozmuştu. Her gün çok neşeli biri olduğum söylenemezdi, ama *onu* rüyamda gördüğüm günlerde içimde öfke alevleri yükselirdi. Başkalarına da benim acı çektiğim gibi acı çektirmek, saldırmak arzusu beni ele geçirir, tüm iyi şeyleri yıkıp yerine çürümüş şeyler koyardı.

O olaydan sonraki yıllarda, sık sık arkamda fısıltılar duyuyordum, ailem ne kadar acımasız, ne kadar öfkeli ve sert biri olduğumu hayıflanarak mırıldanıyordu. Sanki umurumda mıydı? Beni yargılamadan önce benim yerime geçip yaşamayı denemeleri gerekirdi. Sonunda, beni şu anki halimle kabul ettiler. Sayılır.

Kulübün ana alanının çevresini dolaşırken, üst kata çıkan merdivenleri kamufle eden yeşilliklerin arasında bir bardak gördüm. Sinir bozucu bir his içimi kapladı. Bir nedenden dolayı titiz standartlarım vardı ve bunlar karşılanmadığında bundan nefret ediyordum. Bardağı aldım ve bara çarptım. Böylece, baş barmenim Stan işe geldiğinde ilk göreceği şey kirli bardak olacaktı. "Bu da ne lan?" şeklinde bir not bırakmak aklıma geldi, ama çoğu zaman, pasif agresiflik ve sert bir bakış daha net bir mesaj veriyordu.

Ofisime gidip dizüstü bilgisayarımı açtım ve birkaç yığın evrakın birini kenara ittim. Dağınık görünebilirdi, ama benim için işe yarıyordu. Ofisim benim kişisel alanımdı, biraz kaosu hüküm sürmesine izin verdiğim, hatta bundan zevk aldığım yerd. Günlük takvimimi kontrol ettim. Stan'in ilgileceği bir içki teslimatı ve saat beştan altıya kadar bir yönetim kurulu toplantısı dışında boşdu.

Lanet olsun.

Bu ne zaman araya girmişti?

Ve babama o saatte yönetim kurulu toplantısı yapmamasını kaç kez söylemişim? Hazırlık derslerinin başlangıcındaydık ve takıntılı kişiliğim, saat 10'da açılışa hazır olabilmemiz için her ayrıntıyı gözden geçirmeyi severdi.

Derin bir nefes alarak, meşe parke zemine ayağımı vurup e-postalarımı gözden geçirdim. Gözüm, "İstifa" başlıklı bir e-postaya takıldı. Dikkatimi önizleme penceresine çevirdim.

Harika.

En yetenekli barmenim, derhal geçerli olmak üzere istifasını vermişti. Ailevi bir acil durumdan dolayı Colorado'ya geri dönmesi gerekiyormuş.

Masayı yumrukladım. Bu gece olmaz. Lanet olsun. Zamanlama daha kötü olamazdı. Kulüp, Hollywood'un ünlü isimlerinden birinin VIP etkinliği için normal müşterilere kapalıydı ve barın arkasında çalışacak tam kadroya ihtiyacım vardı.

Cep telefonumu alıp, yönetici pozisyonları dışındaki işler için kullandığım işe alım ajansının sahibi Margie'yi aradım. Lanet olsun, iyi birini gönderse iyi olur. Sıradan birini istemiyordum.

Margie, kaliteli ve uygun deneyime sahip personel bulmakta zorlandıklarını söylediğinde huysuzluğum daha da arttı. Diğer kulüplerimden geçici olarak birini görevlendirebilirdim, ama o zaman da orada personel eksikliği olurdu. Yine de başka seçeneğim olmayabilirdi.

"Bu işe uygun biri var," dedi Margie, içimdeki acil durum planlamasını keserek.

"Deneyimli mi?"

Tereddüt etti. Harika. Bu hayır demekti.

"Güzel bir aurası var. Samimi, sıcakkanlı. Level Nine'a gelen talepkar müşteriler onu sevecektir."

Aura mu? Ne lan bu?

"Ben yoga merkezi işletmiyorum Margie. Bar işinde yetkin, benim istediğim hızda çalışabilen ve zor müşterileri kızdırmadan başa çıkmayı bilen birine ihtiyacım var."

O iç geçirdi. "Johannes, zor zamanlar. Çok fazla boş pozisyon var ve bunları dolduracak yeterince insan yok."

İşgücü piyasasındaki ciddi boşlukların farkındaydım. Kulüplerimin çoğunda bir veya iki personel eksikti, ama Level Nine prestijli bir yarışmaya katılmak için seçtiğim mekandı ve olağanüstü hizmet sunmaktan daha azını sunmayı göze alamazdım. O yarışmayı kazanmak zorundaydım. Lanet olsun, kazanacaktım. İkinci olma fikri planlarımın içinde yoktu. Kim ikinci oldu kimsenin umurunda olmazdı.

"Onu seveceksin," diye devam etti.

"Onu işe alırsam alacağın yüksek ücreti seveceksin," diye karşılık verdim.

"Bunu inkar etmiyorum, ama şunu cevapla. Sana hiç kötü bir aday göndermiş miydin?"

Aklımı geriye çevirdim. Ugh. "Tamam, asla." "Asla, ve nedenini biliyor musun?"

"Çünkü seni kovarım."

"Aynen öyle." Kıkırdadı. "Bak, Ella çok fazla deneyimi olmayabilir, ama hevesli ve sıcakkanlı, ve bence ekibin geri kalanına çok iyi uyum sağlayacaktır. Ona bir şans ver."

Derin bir nefes aldım. İki seçeneğim vardı. Ya kadını mülakata alıp, yeterli bulmazsam onu ve Margie'yi kapı dışarı ederdim

Ya da Stan'e, öngörülebilir bir gelecekte personel eksikliğimiz olduğunu söyleyip, kulübümüze sık sık gelen yüksek gelirli müşterilere verdiğimiz hizmetin azalmasının sonuçlarıyla uğraşırdım.

İki seçenekmiş, hadi oradan.

İkincisi düşünmeye bile değmezdi.

Özellikle bu gece.

"Ona beklentilerimin yüksek olduğunu söylemelisin."

"Anlaşıldı."

Saatime baktım. "Öğlene kadar buraya getir, onunla görüşeceğim."

"Pişman olmayacaksın."

Cevap vermeden telefonu kapattım. Henüz o lanet kadını görmemiştim ama şimdiden pişman olmuşum.

Bölüm 2

Ella

Belki, sadece belki bugün benim şanslı günümüdür.

Level Nine gece kulübünün otoparkına girdiğimde egzozum geri tepti, sesi silah atışı gibiydi. Sesin nedenini bilmeme rağmen koltuğuma çöktüm, kalbim deli gibi atıyordu.

"Sakin ol. Sadece aptal araban."

Nefesimi içime çektim, tuttum ve yavaşça bıraktım. Bu işi alırsam, arabamı tamir ettirmek için yeterli parayı biriktirebilirdim. Los Angeles'a geleli sadece birkaç ay olmuştu ve öğrendiğim ilk şeylerden biri, toplu taşıma araçlarının düzensiz ve güvenilmez olduğuydu. Tüm şehir arabalarına bağımlıydı. Potansiyel işverene güvenilir bir çalışan olduğumu göstermek istiyorsam, arabama ihtiyacım vardı.

Ayrıca tekrar kaçmamız gerekirse diye de ihtiyacım vardı.

Omurgamdan bir titreme geçti, ağzımda korkunun ekşi tadı vardı. Terli ellerimi en şık kot pantolonuma sildim, arkama bakma dürtüsüne karşı koyamadım.

Nefes al. Orada kimse yok. O senin nerede olduğunu bilmiyor.

Şimdilik.

Bizi bir kez bulmuştu, ben gece yarısı uyuyan çocuğumu kucağıma alıp, içine sığabildiği kadar giysi ve oyuncakla dolu küçük bir valizi sürükleyerek tesisten kaçtıktan kısa bir süre sonra. Masumiyetimle, ya da daha doğrusu cehaletimle, eski cep telefonumu saklamıştım ve o da bağlantılarını kullanarak beni bulmuştu. Bizi son anda kurtarmıştım, bu da planlamadan çok şans eseri idi.

Eski evim Oklahoma'dan sadece bir eyalet öteye değil, ülkenin yarısını geçerek Kaliforniya'ya, Los Angeles'ın kalabalık nüfusu arasına yerleşmiştim. Burada kaç kişi yaşıyordu? Dört, beş milyon mu? Kalabalıkların arasında saklanabileceğim bir yer.

Ve bu sefer akıllanmıştım.

Çantamdan, New Mexico'daki bir yenileme mağazasından yirmi dolara aldığım tek kullanımlık telefonu çıkardım. Ekran koruyucudaki resim göğsümü sıkıştırdı. Parmak ucumla Chloe'nin pembe elma yanaklarını okşadım

yanaklarını okşadım, kızımın ısı ısı gülümsemesi bana bakıyordu, koyu renk bukleleri melek gibi yüzünü çevreliyordu.

"Seni seviyorum, küçük böcek. Hepsi senin için."

On sekiz yaşına geldiğimde, aşık olduğumu sandığım çok daha yaşlı bir adamla evlendim. Paranın satın alabileceği tüm konforlarla dolu bir hayat yaşadım. Ama naif ve safdildim ve kızım bunun bedelini neredeyse ödüyordu.

Onun pençesinden ikimizi de kurtaracaksa, yoksulluk içinde yaşamayı tercih ederdim. Korku, acı, sürekli arkamı kollama, geçim sıkıntısı. Onu güvende tutmak için hepsi buna değirdi.

Öğle güneşinin sıcağı, ben parkın karşısına geçerken üzerime çöküyordu. Talimatlara uyarak, kulübün ana girişini kullanmak yerine binanın arkasından dolaştım. Boynumun arkasında biriken teri sildim, ağzım çöl gibi kurumuştı. Bar veya garsonluk işleri için yapılan mülakatlar genellikle formalite icabı olsa da, mülakatlardan nefret ediyordum. Çoğu yer sadece güzel bir yüze ve mojito ile cosmo arasındaki farkı bilip bilmediğine bakıyordu.

Görünüşe göre burası öyle değildi. Son geçici işim bittikten sonra kayıt olduğum iş bulma ajansındaki bayan, buranın farklı olduğunu, sahibinin yüksek standartları olduğunu söylemişti.

Bu yüzden sinirlerim bozulmuştu ve midem düğüm düğüm olmuştu.

Yine de olumlu yanları da vardı. Bir yıl önce, barmenlik yapmayı hiç bilmiyordum. O zamanlar kokteylleri sadece içmeyi biliyordum, yapmayı değil.

Sonra, zor yoldan, kocamın yaşam tarzımızı nasıl finanse ettiğini öğrendim. Uyuşturucu.

Kapıyı tıklattım ve beklerken topuklarımın üzerinde sallandım. Kimse gelmeyince, biraz daha sert vurdum. Küçük bir cam panelden, alnında iki derin çizgi olan, cildimde ürperme yaratan bir adam belirdi. Kapıyı sertçe açtı.

"Evet?"

Dilimi çıkarıp dudaklarımı ıslattım. "Merhaba. Ben Ella Reyes. Ajans beni gönderdi. Bay Kingcaid'i sormamı söylediler."

Benden bir boy kadar uzundu ve siyah balıkçı yaka kazak ve ona uyan siyah pantolon giymişti. Koyu kahverengi saçları ve soluk teni ona korkutucu bir hava veriyordu. Buz mavisi gözleri ilgisiz ve sıkılmış bir şekilde beni süzdü.

"Beni takip et." Topuklarını döndürdü ve omzunun üzerinden geriye doğru bakarak, "Kapıyı kapat," dedi.

"Lütfen" desek fena olmazdı, diye mırıldandım, ama o duyamayacak kadar alçak sesle. Küstahlık, acilen ihtiyacım olan işi almama yardımcı olmazdı. Geçimimi zar zor sağlayan geçici işlerden geçici işlere atlamıştım ve bu da aynı olacağını düşünüyordum, ta ki ajans bana buranın Los Angeles'ın en iyi gece kulüplerinden biri olduğunu, zengin müşterileri olduğunu ve iyi bahşış verdiklerini, iyi bir izlenim bırakırsam umduğum uzun vadeli bir fırsat olabileceğini söyleyene kadar. Asla gelmemesi için dua ettiğim zor günler için biraz para biriktirme şansı.

Adamın peşinden, her yüzeye kağıtlar dağılmış ve bir zincir mağazadan alınmış yarısı boş bir kahve bardağı bulunan dağınık bir ofise girdim. Masasının karşısındaki sandalyeyi parmağıyla işaret ederek oturmamı istedi. Sandalyenin kenarına oturdum ve sinirlerim bozulduğunda sık sık yaptığım gibi bacaklarımı sallamamaya çalıştım.

Adam dizüstü bilgisayarına baktı, sonra çenesini kaldırdı ve buz gibi gözleriyle yüzüme delici bir bakış attı. Onun yoğun bakışları neredeyse derimin birkaç katmanını yakacakmış gibi hissettim ve yerimde kıpırdanmaya başladım.

"Özgeçmişiniz çok yetersiz. Kaç yaşındasınız?"

Gözlerimi genişlettim. Böyle bir soru sormaya hakkı var mıydı? Evet, işinde alkol servisi yaptığı için hakkı vardı sanırım. Cevabımı kekeleyerek verdim. "Y-yirmi dört."

Elini uzattı. "Kimlik?"

Elim titreyerek çantamdan kimliğimi çıkardım. Diego, kocam için çalışan bir sahteciydi ve bana ve Chloe için sahte doğum belgeleri ve sosyal güvenlik kartları temin etmişti. Bunlarla sahte ehliyet de alabilmişim. Diego'nun Chloe'ye karşı bir zaafı vardı ve olanlardan sonra, kendisine büyük bir bedel ödeyerek bana yardım etmeyi kabul etmişti.

Ben de onun kaçıışındaki rolünü asla ifşa etmeyeceğime söz vermişim. Ve asla ifşa etmeyecektim.

Bay Kingcaid kimliğimi dikkatle inceledi, sonra bana geri verdi. "Üniversite diploması?"

"Hayır. Barmenlik yapmak için gerekli mi?"

Mükemmel şekilli kaşını kaldırdı, sanırım ses tonumdaki sertliğe tepki olarak. Sessizce küfrettim, yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve yalan söyledim.

"Liseden ayrıldıktan sonra bir süre babamın şirketinde çalıştım, sadece ofiste yardım ettim, ama bunu özgeçmişime yazmadım

özgeçmişime yazmadım, çünkü" — zorla gülümsedim — "biraz samimiyetsiz geliyor. Bu iş için tam olarak mülakata girmedim."

O homurdandı. Bir cevap bekledim. Cevap gelmedi. Parmaklarımı birbirine geçirdim ve kucağıma koydum, gömleğimin eteğiyle oynamak için duyduğum isteği bastırmak için.

"Ben iyi bir barmenim, Bay Kingcaid."

Tabii, eğer gerçekten sahibi ise. Bildiğim kadarıyla, o bir hademe, ben de onun günün eğlencesi olabilirdim. Ama bundan şüpheliydim. Otoriter bir havası vardı ve adını kullandığımda beni düzeltmemiştir.

"Çalışkanım, verimliyim ve önceki işimdeki müşteriler beni severdi. Bu işte çok önemli bir şey."

Yine homurdandı. "Buralı değilsin. Neden Los Angeles'ı seçtin?"

Yutkundum. Güneyli aksanımı fark ettiği belliydi. "Neden olmasın?"

Yine kaşlarını kaldırdı. Hemen devam ettim.

"Burası fırsatlar ülkesi." Ben gülümsedim. O gülümsemedi. Ellerimi daha sıkı sıkıştırdım ve aklımda onun inanabileceği bir cevap aradım. Sonra o konuştu ve beni ek açıklamalar yapmaktan kurtardı.

"New Mexico'da bir yerde çalıştığını görüyorum, ama sadece bir ay. Neden o işi bıraktın?"

Çünkü deli ve ayrı yaşayan kocam beni ve kızımızı buldu ve kaçırmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Sadece geçici bir iş olması gerekiyordu."

Çenesini eliyle ovuşturdu. "Geçici. Hmm. Bu konuda pek çok şey," masaya parmaklarıyla ritim tuttu, "geçici gibi görünüyor. Güvenilir personel arıyorum, Bayan..." Ekranına baktı. "Reyes. Sadece geçici istihdamla ilgilendiği için beni zor durumda bırakacak biri değil."

Çarpınan kalbimi sakinleştirdim. *Sakin ol.* "Hiç de değil, efendim. Los Angeles'a geldiğimden beri sadece geçici işler bulabildim, ama kalıcı bir iş, hatta belki bir kariyer arıyorum." Onu pohpohlamanın zamanı gelmişti. "Level Nine'da çalışmak benim için bir onur olur. Los Angeles'tan ayrılmayı düşünmüyorum. Burası artık benim evim."

Planlamıyorum, hayır. Ama bu, bu işi almak için söylediğim yalanlara rağmen, bir an bile tereddüt etmeden kaçmayacağım anlamına gelmiyordu. Chloe benim için her şeydi. Kızımdan başka kimseye sadakat gösteremezdim.

"New Mexico'daki işi verdiğinde de aynı şeyi söyledin mi?"

Yüzüm kızardı. Ona tam olarak bunu söylemişim. Tanrım, neden o işi özgeçmişime yazmışım ki? Aptalca. Çok aptalca. Ve neden referanslarla destekleyebileceğim daha yeni görevlerim yerine New Mexico'ya takılmıştı? Sanki bir şeylerin ters gittiğini sezmiş ve onu saklandığı yerden çıkarmaya kararlıymış gibi.

"Hayır, bunun geçici olduğunu biliyordu. O, ekibe kalıcı bir üye bulunduğunda ben de yoluma devam ettim."

"Öyle mi?" Cep telefonuna uzandı ve onu kendine doğru çekti. "Yani, onu şimdi arasam ve referans istesem, senin hikayeni doğrulayacak mı?"

Ellerimi ovuşturdum. Oyun bitti. Yalvarma zamanı. "Lütfen, bu işe gerçekten ihtiyacım var." Sesim titriyordu, duygularım ve çaresizliğim beni boğuyordu. "Sadece bir şansa ihtiyacım var. Ben iyi bir çalışsam. Bu konuda yalan söylemiyorum."

"Diğer her şeyde yalan söylüyorsun, değil mi?"

Dizüstü bilgisayarın kapağını sertçe kapattı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Polisle başın belada mı?" Kafamı salladım. "Hayır, efendim."

O bakış yine bana yöneldi, keskin, güçlü, açgözlü. Onun ilgisi altında kıvrandım. Saniyeler geçiyordu, her biri bir dakika gibi geliyordu. Sessiz kaldım, ne dersem durumu daha da kötüleştireceğinden çok korkuyordum. Beni henüz kovmamıştı. Bu bir şey ifade etmeliydi.

"Kapıma pislik getirirsen, hiç doğmamış olmayı dileyeceksin."

Umut ışığı içimi aydınlattı ve omuzlarımı dikleştirdim. "Öyle olmaz. Ben..." "Bu gece başlıyorsun. Ücret fazla değil, ama bahşişler bunu telafi ediyor.

Bazı müşterilerimiz oldukça cömert. Ödemeyi nakit olarak mı istiyorsun?" Aynı kaşını bir kez daha kaldırdı.

"Lütfen."

Biliyordu. Başımın dertte olduğunu biliyordu, ama yine de bana iş teklif etmeye hazırdı. Nedenini bilmiyordum, ama onun mantığını sorgulamaya niyetim yoktu. Nedenini umursamıyordum, sadece para kazanıp Chloe'ye bakabileceğimi umuyordum. Gözlerim doldu, gözyaşları düşmeden önce hızla gözlerimi kırptırdım. İçgüdülerim bana bu adamın ağlamaya vakti olmadığını söylüyordu.

"Saat sekizde burada ol. Saat onda açıyoruz. Geç kalırsan, işin biter."

Dansçı kadar zarif, avcı kadar tehlikeli bir şekilde sandalyesinden kalktı. Kapıyı açarak başını eğdi.

"Dışarı."

Ayağa fırladım. "Teşekkürler, Bay Kingcaid. Pişman olmayacaksınız. Söz veriyorum."

Kısa görüşmemizde üçüncü kez homurdandı. Çıkışa doğru koşarken, "Zaten pişman oldum" dediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Kulüpten çıkıp parlak güneş ışığına adım attığımda kapı neredeyse kıcıma çarpıyordu, bana iş teklif eden adam ben tamamen dışarı çıkmadan kapıyı arkamdan çarpmıştı.

Aptal.

Sadece kendisinin bildiği nedenlerle bana bir şans veren bir pislik. Benim yasal olmadığımı biliyordu. Saklayacak bir şeyim olduğunu biliyordu. Yine de bana iş teklif etti.

Belki de şansım sonunda dönüyordu.

Bölüm 3

Johannes

Çamaşır suyu nerede?

Küçük camdan dışarı ^{baktım} ve yeni barmenimin eski arabasını otoyola sürmesini izledim. Pas ve tükürükle bir arada tutulan araba, park yerinden çıkarken geri teperek havaya siyah dumanlar saçtı.

Tanrım.

Sadece açıkça bir şeyler saklayan bir kadını işe almakla kalmamış, aynı zamanda işe zamanında gelmesini sağlayacak bir ulaşım aracı olmayan birini de işe almıştım. Her ihtimale karşı ajansla birkaç görüşme daha ayarlamalı ve kaynak paylaşımı için bir B planı üzerinde çalışmaya başlamalıyım.

Ofisime geri döndüm, dizüstü bilgisayarımı açtım ve özgeçmişini bir kez daha inceledim. *Yetersiz* demek bile yetmezdi. Üniversiteye gitmediğini itiraf ettiğini düşünürsek, liseyi bitirdikten sonra iş tecrübesi kazanmak için altı yılı vardı. Ancak babasının şirketinde çalıştığı süre hariç (ki bu konuda hiç ikna olmadım, çünkü uydurduğu hikayelerle çok telaşlı davranıyordu) ve ara sıra yaptığı birkaç barmenlik ve garsonluk işi dışında, neredeyse hiç çalışmamıştı.

Peki o zaman zamanını ne yapıyordu?

Onun sorunlu *mu* yoksa başı dertte mi olduğunu anlayamadım.

Her halükarda, baş ağrısı ya da sıkıntıya ihtiyacım yoktu.

Bu da, ona en prestijli kulübümde iş verdiğimde ne düşünüyordum diye sormamı gerektirdi. Bu kulüp, yılda bir kez düzenlenen *LA'nın En Popüler Gece Kulüpleri* yarışmasına katılmıştı. Bu çok beğenilen birincilik ödülünü kazanmak, sadece Level Nine'ı değil, tüm kulüplerimi yeni bir seviyeye taşıyacak ve büyüme yolunu açacaktı.

Bazıları, çaresiz bir kadına iyi bir şey yaptığımı söyleyebilir. O insanlar beni tanımıyorlardı. Ben uzun zaman önce iyi olmayı bırakmıştım. Neredeyse bir istatistik haline gelmek, bir insandan iyiliği söküp atıyordu. En azından benim için öyleydi.

Asıl neden çok daha basitti. Bir barmene ihtiyacım vardı. Ajans bana Margie'nin dediği gibi, müşterilerimin seveceği güzel birini gönderdi - bunu itiraf etmek beni çok rahatsız etse de - ve seçeneklerim sınırlıydı.

Ayrıca, tecrübelerime göre, çaresiz insanlar genellikle en çalışkan insanlardı. Ve benim tembel insanlara ayıracak ne yerim ne de zamanım vardı.

Zamanında gelip, benimle uğraşmayıp, işini yapıp başıma bela açmadığı sürece kalabilirdi. Ama en ufak bir sorun çıkarsa, kovulurdu. O zaman barı kendim işletirdim.

Kurmam gereken bir işim vardı ve Kingcaid imparatorluğunun kulüp tarafı yavaş başlamış olsa da, hızla büyüyordu. Sadece geçen yıl altı yeni kulüp açtım ve önümüzdeki on iki ayda bunu en az ikiye katlamayı planlıyordum.

Hasarlı bir mal olabilirim ve herkese şüpheyle yaklaşıyor olabilirim, ama lanet olası bir işi yürütebilirim. Doğduğumdan beri başarı bana işlenmiş bir şeydi. Sadie bir süreliğine yolumdan sapmamı sağlamıştı, ama geçmişi bir dereceye kadar geride bıraktım ve şimdi babamın bana gösterdiği güvenin karşılığını ödemek ve ailemin yanında eşit bir üye olarak yer almak istiyordum.

Babamın iş kurma fikri, bana odaklanacak bir şey, hedefler ve beni ayaklarımın üzerinde tutacak bir şirket vermek için başlamış olabilir. Ama sonunda, onun "işte sana oynamak için pahalı bir oyuncak" demesi, beni ateşlemek için tam da ihtiyacım olan şeydi. Ona yanıldığını kanıtlamak istedim. Ona, en büyük ünüm yanlış kadına güvenip neredeyse ölmek üzere olmam olmasına rağmen, Kingcaid markasına kardeşlerim ve kuzenlerim kadar katkıda bulunabileceğimi göstermek istedim.

Ben bir ezik değildim. Birkaç yıl boyunca yolumu kaybetmiş, yıkılmış bir adamdım. O zaman öyleydi, ama şimdi durum farklıydı ve Kingcaid gece kulüplerini ünlü yapma yolumda hiçbir şey beni durduramazdı.

Bardan şişelerin çarpıştığı sesi duyunca ayağa kalktım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Gece kulübünün ana salonuna girdiğimde, Stan bir kasa bira almak için eğilirken poposunun çatlağı beni karşıladı.

"Lanet olsun, Stan. Gözlerimi ağartmak zorunda kalmadan önce pantolonunu çek."

Stan kasayı barın üzerine koydu, kot pantolonunu yukarı çekti ve bana dişlerini gösteren bir gülümseme attı. "İyi günler patron. Bana yardım eder misin?"

"Bara bakman için sana maaş ödediğimi düşünürsek, istifa mı ediyorsun?"

Stan'in gülümsemesi daha da genişledi. O, ailem dışında benim huysuzluğuma iyi mizah anlayışıyla ve alınma geni olmayan birkaç kişiden biriydi.

Ona ne kadar kötü davransam da, bana bir şaka ya da dostça bir dürtmeyle karşılık verip, bir şekilde benden bir gülümseme koparırdı.

Ama bugün öyle değildi.

"Camı gördün galiba."

Yanakları pembeleşti ve başını salladı. "Takımla konuşacağım."

Kısa bir baş sallamayla onayladım. "Bir daha böyle bir şey olmamasına dikkat et."

"Anlaşıldı patron."

Barın yüzeyine tırnağımla hafifçe vurdum. "Andy istifa etti."

Stan, kaldırdığı kasayı yığının üzerine bıraktı ve doğruldu. "Dalga geçiyorsun herhalde."

"İş konusunda asla şaka yapmam. Aile meselesiymiş, anlaşılan."

"Zamanlama daha kötü olamazdı, bu gece büyük bir VIP partisi var."

Evet. Hollywood'un gözdesi Nate Brook, otuzuncu yaş gününü Level Nine'da kutlamaya karar vermişti. Sadece o ve en yakın altı yüz arkadaşı. Kulüp bin iki yüz kişi alabiliyordu, ama VIP'ler çoğu zaman pislikler olduğu için, her VIP'yi üç "normal" kişiye eşdeğer sayıyordum, bu da personelimizin kapasite doluyken olduğundan daha fazla çalışacağı anlamına geliyordu.

Özellikle yeni kızla birlikte uzun bir gece olacaktı.

"Birkaç kişiyi arayıp, birkaç iyilik isteyebilirim. Geçici olarak birini bulabilirim."

Kafamı salladım. "Yaptım bile. Ella... bilmem ne adında bir kadın. Soyadını hatırlayamıyorum. Saat sekizde burada olacak.

Stan'ın sarı kaşları alnına kadar kalktı. "Çok hızlı oldu." "Ben işimi şansa bırakmam."

"Doğru. Tecrübeli mi?"

Dudaklarımı büktüm ve omuz silktim. "Barmenlik ve garsonluk yapmış."

Gözlerini kısarak bana baktı, ne aradığını bilmiyordum. "Ama Level Nine gibi bir yerde çalışmadı mı?"

"Hayır."

Stan homurdandı. "Üstelik VIP gecesinde."

"Bunu bir meydan okuma olarak gör, Stan. Eminim onu gayet iyi eğitebilirsin."

"Ya işleri batırırsa?" "O

zaman onu kovarım."

"Peki bu gece bize ne faydası olacak?"

Ben homurdandım. Stan ve ben hep böyleydi, ama nedense bugün onun bitmek bilmeyen soruları beni deli ediyordu, sanki derimin altına giren ateş karıncaları gibi.

"O zaman ben barmenlik yaparım. Tanrım. Geri çekil yoksa kendini dışarıda bulursun."

Stan, beni yatıştırmak için ellerini yüzünün iki yanına kaldırdı. "Tamam, tamam. Ona işin inceliklerini gösterip ona çok dikkat edeceğim. Eminim sorun çıkmayacaktır."

Stan, ilgi çekici Ella'yı yakından takip edecek tek kişi değildi... Dudaklarımı ısırdım. Lanet olası soyadı neydi?

Reyes! Evet, oydu. Ella Reyes.

"Olacak. Ben beceriksizleri işe almam." Bir an durdum.

"Sen hariç." Stan'in gözlerini devirmesi dudaklarıma hafif bir gülümseme getirdi. "Git yapman gerekeni yap. Benim stoklamam gereken bir bar var."

Onu bırakıp ofisime döndüm. Bugünkü yönetim kurulu toplantısı için video konferansa katıldığımda görünmemeleri için masamdaki kağıt yığınlarını yerleştirdim. Yakında bu kağıtları gerçekten dosyalama işini halletmem gerekiyordu.

Telefonum kıcıma çarptı. Öne eğildim ve onu aldım, ekrana kaşlarımı çatarak baktım. Ash. Ne istiyordu? Kardeşim geçen yıl evlenmişti, ama bu onu hiç yavaşlatmamıştı. Hatta, bir eşi olması onu daha çok çalışmaya teşvik etmişti, ancak bu günlerde her iki haftada bir hafta sonu izin alıyordu, bu da oldukça büyük bir gelişmeydi. Ash bir işkolikti. Hatırlayabildiğim kadarıyla hep öyleydi. Okulda bile, ağabeyim çalışkan olan, her zaman en yüksek notları alan oğuldu, oysa kardeşim Penn ve ben, erkek çocukları gibi yaramazlık yapıp başımızı belaya sokardık.

Ekrana dokundum ve telefonu kulağıma götürdüm. "Babam yine seçici işitme sorunu mu yaşıyor?"

Ash'in tanıdık kahkahası kulağımda çınladı. "Sana da merhaba."

"Beni bilirsin. Nezaketlere vaktim yok."

Bir süre durakladı. Kafasını salladığını hayal ettim. "Babam yine ne yaptı?" "Beşten altıya kadar lanet olası bir yönetim kurulu toplantısı ayarladı."

Ona bunun benim için yoğun bir zaman olduğunu kaç kez söylediğimi sayamadım. Sanki kulaklarında pamuk falan var gibi." Ya da benim işimi diğerleri kadar

daha az ciddiye alıyordu. Kingcaid gece kulüplerini tanınır hale getirmek ve bu işin pahalı bir hobiden çok daha fazlası olduğunu kanıtlamak için daha da fazla motivasyonum oldu.

"Aslında, bu benim hatam."

"Seninki mi?" Masamdaki kalemi tıklattım. "Küçük karına eve gitmek isteyeceğini düşünmüştüm. Saat altıda akşam yemeğini masaya koymaz mı?"

O kıkırdadı. "Lütfen bunu Kiana'ya söylerken ben de orada olayım. Patlamış mısır ve her şeyi getiririm."

Boynumun arkasında hissettiğim yoğun bir tahrişe rağmen gülümsedim. Ash'in karısı ve benim ilişkilerimiz çalkantılıydı, kısmen... tamam, çoğunlukla benim yüzümden. O ve Ash birlikte olmadan önce ona bir oyun oynamıştım ve o andan itibaren ilişkilerimiz kötüye gitmişti. Yine de, bir keresinde yardıma ihtiyacı olduğunda bana gelmişti. Ama beni dostça davranmak istediğinden değil, Ash için katlandığını düşünmüştüm.

Bana uyar.

Penn'in nişanlısı ise... o tamamen farklı bir durumdu. Gia beni anlıyordu. Ailemin bile anlamakta zorlandığı bir düzeyde beni anlıyordu. Nedenini bilmiyorum, ama ilk tanıştığımız andan itibaren birbirimize çok iyi anlaşıştık. Bu, ona çoğu zaman kötü davrandığım anlamına gelmiyordu, ama Gia beni nasıl idare edeceğini biliyordu ve bana on katıyla karşılık veriyordu.

Bunu ona ya da başka birine asla itiraf etmedim, ama Gia'yı hiç sahip olmadığım bir kız kardeş gibi seviyordum. Onun ve Kiana'nın nasıl en iyi arkadaş oldukları, çözmeye çalışacak kadar umursamadığım bir gizem olarak kaldı.

"Ee, günümü mahvediyorsun, nedenini söyleyecek misin?"

"Çok hoş," dedi Ash alaycı bir sesle. "Ve bilgin olsun, ofisimde oturup hayatını mahvetmek için fikirler üretmiyorum, Johannes. Garen Gauthier'i iş ilişkilerimizi genişletmek için toplantıya davet ettim ve onun için uygun olan tek zaman buydu."

Gauthier, rakip şirket ROGUES'un CEO'larından biriydi. Kingcaid ile benzer şekilde çeşitlendirilmişlerdi ve bir süre önce Ash, her iki şirkete de fayda sağlayan bir anlaşma imzalamıştı. Gauthier, tıpkı Ash'in bizim için otel işini yürüttüğü gibi, ROGUES içinde otel işini yürütüyordu. Yine de bunun benimle ne ilgisi olduğunu hiç anlamıyordum.

"Peki ben neden orada olmalıyım...?" Soruyu yarım bıraktım.

"Çünkü hoşuna gitse de gitmese de sen bu lanet ailenin bir parçasısın."

Geri çekildim, bunun görüntülü değil sesli bir görüşme olmasına sevindim, böylece Ash onun açık sözlü ifadesine verdiğim tepkiyi göremezdi. Hayatımı neredeyse kaybetmeme neden olan saldırıdan bu yana ailemi uzak tuttuğumun farkındaydım, ama

o kadar uzun süre kendime çekilip olanları kabullenmeye çalışmıştım ki, diğer tarafa çıktığımda, zarar görmüş, mücadele eden, *farklı bir insan olarak*, geri dönüş yolunu bulamıyordum.

Hâlâ geri dönüş yolunu bulamıyordum. Eskiden olduğum adam, o otel odasında bir kan gölünde ölmüştü. Yeni halim sert ve kaba saba biriydi ve ailemin benim bu büyük değişimimle başa çıkmakta zorlandığını bilsem de, onların mücadelesi benimkine kıyasla hiçbir şeydi.

Her zaman depresyon nöbetlerine yol açan düşüncelerimi kafamdan silkeledim ve iç geçirdim.

"Tamam, orada olacağım. Ama gelecekte, lanet olası bir yabancı yerine beni ve işimin ihtiyaçlarını göz önünde bulundurmayı düşün."

Telefonu kapattım.

Böyle bitirmeye gerek yoktu, ama bazen, Tanrı yardımcım olsun, bazen kendime engel olamıyordum.

Ve bu her zaman kendimi berbat hissettirirdi.

Bölüm 4

Ella

Çikolata ve ahududulu kurabiyeler tüm sorunları çözer.

Ön kapıdan içeri girdiğimde, taze pişmiş kurabiyelerin tatlı kokusu beni karşıladı ve uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflik hissettim. Umut, belki de rahatlama. Her neyse, kabul ederdim. Yetersiz finansmanı idare etmek ve sürekli arkamı kollamak, ağır bir yük haline gelmişti ve kendimi yirmi dört yaşımdan çok daha yaşlı hissediyordum.

Uyuşturucu baronuyla evlendiğinizde olan budur.

Büyürken, hayatın nadir görülen örneklerinden biriydim: gerçek bir masum, ancak bugünlerde, birkaç yıl daha yaşlandıktan sonra, kendimi saf olarak tanımlayabilirim.

İnsanların doğuştan iyi ve dürüst olduklarına inanırdım. Kocamın başarılı bir iş adamı olduğunu söylediğinde ona inanmışım. Şehrin içinde en son moda tasarımcı çantalarımı sergileyip beş karatlık elmas küpelerimi takarak dolaşırken, zenginliğin getirdiği lüksün ve eski okul arkadaşlarımın kıskançlığının tadını çıkarıyordum.

Gurur düşüşten önce gelir derler. Ben düşmüştüm. Hem de sert bir şekilde. Ve içten içe, hayatımın geri kalanında kaçmak zorunda kalacağımı biliyordum. Ama daha da kötüsü, sevgili bebeğim Chloe'nin de kaçmak zorunda kalacağıydı. Ve benim aksime, o gerçekten masumdu.

Kocam fiziksel olarak bana şiddet uygulamamıştı. Tam tersine. Bana nadir bir mücevher, nesli tükenmekte olan bir tür, korunması ve şımartılması gereken değerli bir ödül gibi davranmıştı. En azından, cahil gözlerimle öyle görmüştüm. Şimdi ise bunun ne olduğunu anladım: kontrol.

Mateo bir şeylere sahip olmayı severdi ve ben de onun sahip olduklarından biriydim. Ve dolayısıyla Chloe de öyle. Bizi asla bırakmayacak, beni ve kızını aramaktan asla vazgeçmeyecekti. Kendi tarzında bizi sevdiğine inanıyordum, ama bu kirlenmiş bir sevgiydi. Mülkiyetinin velayetini kaybetmişti ve kendisine ait olanı geri alana kadar dünyanın sonuna kadar arayacaktı.

Onun neler yapabileceğini, kendisine ait olanı almaya çalışanlara nasıl tepki verdiğini görmüştüm. O kader gecesi hala rüyalarımı süslüyordu, rakip bir çete evimize girip beni ve Chloe'yi kaçırmaya çalışarak kocamı onlardan çaldığı toprakların bir kısmını geri vermeye zorlamaya çalıştığı gece. Masumiyet, binlerce adamın gücü onu yok edene kadar güzel bir şeydi.

Ve gözlerim bir kez açıldığında, onları tekrar kapatamadım, Mateo'nun beş yıldır keyifle yaşadığım hayatı nasıl sağladığını bilmiyormuş gibi davranamadım, Oklahoma'daki demir kapılı malikanesine girdiğim ve ruhumu kılık değiştirmiş bir şeytana sattığımdan beri.

Chloe ve beni idare edecek kadar para biriktirmek ve kaçış planları yapmak altı ayımı almıştı. Mateo o gecedan sonra güvenliğimizi on kat artırdığı için bu kolay olmamıştı, ama bolca planlama, biraz şans ve özgürlük için yaptığımız kaçış boyunca uyuyan bir çocuk sayesinde başarmıştım. Kaçmıştım.

Ama özgür değildim, gerçekten özgür değildim. Asla özgür olamayacaktım. En iyi umudum, bir adım önde kalmak ve bebeğimi güvende tutmaktı.

"Ben geldim," diye seslendim ve çantamı ön kapının yanındaki askıya astım.

Kurtarıcım Ginny, mutfaktan çıktı, beline bir önlük bağlamış, gri saçlarına un serpilmişti. Ginny ile Los Angeles'a geldiğim gün tesadüfen tanışmıştım. Chloe'yi bir lokantaya öğle yemeğine götürmüştüm, önceki gece kaldığımız pireli motel odasından kaçmak için. Chloe milkshake'ini masanın üzerine dökmüştü ve ona yenisini alamayacağımı söylediğimde gözyaşlarına boğulmuştu. Ginny imdadımıza yetişti ve bir anda eski dostlar gibi sohbet etmeye başladık ve bize kalacak bir yer teklif etti.

Tabii ki reddettim. Bu kadını tanıımıyordum, o da beni tanıımıyordu ve Mateo'dan sonra insanlara, özellikle de sebepsiz yere iyilik yapanlara karşı doğal olarak şüpheciydim. Ama o beni ikna etti ve ayaklarımın üzerinde durana kadar birkaç gün kalmayı kabul ettim.

Bu beş ay önceydi ve ne zaman taşınmak konusunu açsam, Ginny ustaca "kendi istediğini yaptırma" becerisini sergileyerek, tabii ki, yalnız bir yaşlı kadını çok büyük bir evde tek başına bırakmak istiyorsam, bunun benim hakkım olduğunu söylerdi. Sonra gözleri parıldardı, ben gülerdim ve konu birkaç hafta daha rafa kaldırılırdı.

Gerçek şu ki, istesem bile taşınmaya gücüm yetmezdi, ki istemiyordum da. Ginny, hiç sahip olmadığım büyükannem gibiydi — hem anne hem de babaannem küçük bir kızken ölmüştü — ve Chloe ona hayrandı. Bu konuyu sadece ara sıra gündeme getiriyordum, Ginny'nin bir çıkış yolu olmasını sağlamak için. O hiç kabul etmedi, ben de ısrar etmedim.

Bana geçmişimi sormamıştı, ben de ayrıntıları anlatmamıştım. Anlatmaya da niyetim yoktu. Chloe'yi ve beni olabildiğince güvende tutmanın tek yolu, geldiğim yeri sır olarak saklamaktı. Ginny kadar yürekli ve nazık biri olsa bile, kimseye güvenemezdim. Ayrıca, onun için de bu konuyu bilmediği daha iyiydi. Böylelikle, Mateo beni yakalarsa ve tekrar kaçmam gerekirse, Ginny yüzde yüz dürüstçe hiçbir şey bilmediğini söyleyebilirdi.

Ona söyleyebileceği tek şey, benim seçtiğim isim olan Ella Reyes'ti. "Ella" annem Eleanor'dan, "Reyes" ise anneannemin kızlık soyadından geliyordu. Ve eğer tekrar kaçarsam, Ella Reyes ismini, koruyucu eldivenlerim olmadan ocaktan sıcak tavayı kaldırmaktan daha hızlı bir şekilde bırakırdım.

Ancak kesin olan bir şey vardı: Eloise Fernandez altı ay önce ölmüştü. Ve umarım ölü kalırdı.

"Ee?" Ginny elini beline koydu. "Nasıl gitti?" Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Bu gece başlıyorum."

Ginny ellerini çırttı, sonra beni sıkıca kucakladı. "Seninle gurur duyuyorum!"

"Ama unutma, önceki işim kadar rahat olmayacak. Her an tetikte olmam gerekecek. İşletme sahibi çok titiz. Huysuz da."

Ve aynı zamanda oldukça yakışıklı.

Bu düşünceyi kafamdan attım. Nasıl görüldüğü, ne kadar neşeli ya da somurtkan bir kişiliği olduğu önemli değildi. Tek umursadığım şey, bana bir şans vermiş olmasıydı ve bunu mahvedemezdim.

"Eğer onu ikna edebilecek biri varsa, o da sensin."

Yüzümü buruşturdum. "Süper gücüm olduğunu keşfetmedikçe olmaz." Ginny güldü.

"Chloe'ye bakabileceğinden emin misin? Gitmeden önce banyosunu yaptırıp yatırırım, saat üçte evde olurum, onu okula götürebilirim."

Ginny gözlerini kısarak bana baktı, bu bakışın anlamını "azarlama geliyor" olarak anlamıştım.

"Kendini yıpratmamaya dikkat etmelisin. Onu okula ben götürebilirim. Sorun değil."

Kafamı salladım. "Ben yapmayı tercih ederim." Chloe'yi okula götürüp getirmek tartışmaya açık bir konu değildi. Onun okula girip okulun kapılarının kilitlendiğini gördüğüm için kendimi daha iyi hissediyordum. Mateo ona orada ulaşamazdı. Aslında aptalca bir şeydi, özellikle de işe giderken onu Ginny'ye bırakmak zorunda olduğum için, ama benim için önemli olan riski en aza indirmektir.

Ginny iç geçirdi. "Kızım, bu inatçı tavrın bir gün başına bela olacak."

"Ben gencim. Enerji dolu biriyim. Ve gece uykusuzluğumu telafi etmek için gündüzleri kestirebilirim."

Gözleri daha da kısıldı ve yaşlıların ustaca yaptığı şekilde homurdandı, oysa genç birinde bu hareket tuhaf kaçardı. İki parmağını gözlerine doğrulttu, sonra bana doğru çevirdi. "Seni izliyorum."

Kıkırdadım ve ona tekrar sarılmak için yaklaştım. "Kurabiye kokusu mu alıyorum?"

"Evet, kokuyor. Çikolata ve ahududu. Ve dikkatimi başka yöne çekme taktiğinin işe yaradığını sanma, küçük hanım, çünkü yaramadı."

Hızla dönüp mutfığa geri koştu. Ben de gülümseyerek onu takip ettim ve o gün onu o lokantaya getiren meleğe bir kez daha teşekkür ettim. Bizi evine almamış olsaydı ne yapardım bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Mateo bizi New Mexico'da neredeyse yakaladıktan sonra, kaçmaktan başka bir şey düşünmemiştim, ama Ginny bizi kurtarmıştı ve bir yabancıya gösterdiği bu nezaket için ona sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Tezgahın üstü kurabiye hamuru kırıntıları ve un tozuyla kaplıydı. Bir bez alıp temizlemeye başladım. Ginny güldü. "Sen ve senin düzen takıntın."

Gülümsedim. "Bu bir rahatsızlık, biliyorum. Sadece düzenli olmasını seviyorum."

Ginny eğilip fırından kurabiyeleri çıkardı ve tel rafa döktü. Bir tane almak için uzandım ve bunun için bileğime bir tokat yedim.

"Ah!" Elimi göğsüme çektim.

"Çok sıcaklar. Ve Chloe için. Çikolata ve ahududu en sevdiği tatlar."

"En az yirmi kurabiye var." Tahmin ettim. "Hepsini yerse, günlerce mide ağrısı çekecek."

"Hadi o zaman," diye homurdandı Ginny. "Bir tane alabilirsin."

Bir tane aldım, soğuması için üfledim ve bir ısırık aldım. "Aman Tanrım, Ginny, bunları satmalısın. Bir servet kazanırsın." Ginny'nin pastacılık becerisinin gittikçe geliştiğine yemin ederdim. Chloe'nin hepsini yememesi için onu şahin gibi izlemem gerekecekti.

"Oh, git buradan." Elini salladı, ama yanaklarında beliren hafif pembe kızarıklığı fark ettim.

Ginny iki fincana kahve doldururken ben kalan kurabiyeleri yedim. "Bu işteki bahşişler umduğum kadar iyi olursa, sana düzgün bir kira ödeyebileceğim." Düzensiz çalışma düzenim nedeniyle istediğim kadar katkıda bulunamamıştım ve Ginny'nin cömertliği sınırsız olsa da, kendi payımı ödeyebildiğimde kendimi daha iyi hissedecektim.

Ginny kahvesine krema ve şeker eklemekle meşgulken, ben ise olabilecekleri bekliyordum. Fincanını dudaklarına götürdü ve birkaç yudum aldıktan sonra gözleri nihayet benimkilerle buluştu.

"Sen ve Chloe'nin burada olmanız yeterli bir ödeme." Ben iç geçirdim. "Ginny, ben..."

Beni, meşhur küçümseyici hareketlerinden biriyle kesip attı. "Hiç çocuğum ya da torunum olmadı ve bu konuyu çok fazla düşündüğümü söyleyemem, ama yaşlandıkça, ne kadar çok şey kaçırdığımı anlamaya başladım."

Ginny'nin kocası balayında bir araba kazasında hayatını kaybetmişti ve Ginny bir daha evlenmemişti. Bir keresinde ona neden evlenmediğini sormuştum — otuz beş yıl birini yas tutmak için uzun bir süreydi — ve gözleri buğulanarak bana, Edward ile paylaştıkları aşkın, hayatta sadece bir kez karşılaşabileceğin türden bir aşk olduğunu söylemişti.

Bir bakıma onu kıskanıyordum, ama yaşadığı acıyı değil. Ama öyle bir aşk yaşamış olmak harika olmalıydı.

"Senin ve Chloe'nin benim kanımdan olmadığınızı biliyorum, ama sizi öyle görmeye başladım. O gün lokantada bizi bir araya getiren kaderin olduğuna inanıyorum."

Masadan uzanıp elimi sıktı ve aramızda bir bakış geçti, bu bakış bana, konuşmak istersem Ginny'nin dinleyeceğini söylüyordu. Buna hazır değildim, hiç de hazır değildim, ama belki bir gün, içgüdülerime güvenip beni buraya getiren şeyin en azından bir kısmını paylaşacak cesareti bulabilirdim. Ama bu çok uzak bir gelecekte olacaktı.

En son istediğim şey, başkalarını da benim karmaşıma sürüklemektir, özellikle de Ginny'yi. Ne kadar az bilersen, onun için o kadar iyi olurdu.

"Edward bana çok iyi bir miras bıraktı ve ben tutumlu bir hayat sürüyorum. Lütfen, bunu senin ve Chloe için yapmama izin ver."

"Oh, Ginny." Elini elinin üzerine koydum. "Sana borcumu ödemek için yapabileceğim bir şey olmalı."

"Var. Yalnız yaşamak için çok yaşlandığımda ve beni yaşlılar evine götürdüklerinde, beni ziyarete gelebilirsin." Gözleri parladı ve bana göz kırptı. "Ve benimle uğraşmadıklarından emin ol."

Kahkahayı bastım. "Ginny! Sen çok kötüsün."

"Olur böyle şeyler," diye kendini savundu. "Gazeteleri okudum. Dışarıda yaşlı ve savunmasız insanları avlayan korkunç insanlar var." Parmağını bana doğru uzattı. "Geceliğimin olması gereken yerde kalmasını sağlamak senin görevin."

Daha da güldüm. Ginny tam bir hazineydi. "Anlaştık."

"Güzel." Kurabiye tabağını bana doğru itti. "Yeni işindeki ilk gününde şans getirmesi için bir tane daha."

Midem bulandı, sinirlerim kan dolaşımda yüzüyordu. Bunu mahvedemezdim. Karamsar Bay Kingcaid'in sıradanlığa pek tahammülü olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bir kurabiye alıp ısırđım. "Şans için."

Bölüm 5

Ella

Bu işte beceriksizlere yer yok

Level Nine'in ^{otoparkı,} bugün sabah mülakata geldiğimde olduğundan daha doluydu. Motoru durdurdum, göğüslerimin arasında ve ensemde ter damlıyordu. Arabanın kliması haftalar önce bozulmuştu, ama tamir ettirecek param yoktu, bu yüzden pencereyi açıp rüzgârın saçlarımı uçurmasına razı olmak zorundaydım. Kapı cebine uzandım, bir paket ıslak mendil çıkardım ve kendimi temizledim, sonra dikiz aynasını yeniden ayarladım, gevşek saç tellerimi geriye taradım ve at kuyruğumu sıkılaştırdım.

Derin nefes al. Başarabilirsin.

Babam bir keresinde bana, yaptığın şey biraz korkutucu değilse, kendini yeterince zorlamıyorsun demişti. Göğsümde bir sızı hissettim. Babamı ve annemi özliyordum, ama yatağımı kendim yaptım ve şimdi yatmak da bana kalmıştı.

Mateo ile evlenmemem için bana yalvarmışlar, hatta beni hayatlarından çıkaracakları tehdidinde bulunmuşlardı. O zamanlar bu davranışları beni çok kızdırmıştı, ama şimdi ben de bir anne olduğum için onları anlıyorum. Onlar benim görmediğim şeyi görmüşlerdi: Mateo iyi bir adam değildi. Ve bildikleri tek yolla, benim büyük bir hata yapmamı engellemeye çalışmışlardı. Onun benden on beş yaş büyük olması da bir rol oynamıştı, ama geriye dönüp baktığımda, bunun daha fazlası olduğunu anladım. Onların deneyimleri, on sekiz yaşındaki bana eksik olan bir sezgi kazandırmıştı.

Aşkla, ya da şimdi anladığım kadarıyla, ailemi görmezden gelip onunla evlenmiştim. Sonunda, onları hayatımdan bir cerrahın neşteri kadar hassas bir şekilde kesip çıkaran bendim. Mateo ile evlendikten bir süre sonra, ailem New York'a taşınmıştı, ama birkaç yıl sonra boşandıklarını ve annemin tatilde tanıştığı bir adamla evlenip Fransa'ya göç ettiğini duydum.

Onlarla iletişime geçip, başından beri haklı olduklarını söylemek ve aralarımızı düzeltmenin bir yolu olup olmadığını görmek istiyordum, ama aynı zamanda onların beni reddetmesinden korkuyordum. Bunu hak etmiştim, buna şüphe yoktu, ve bu korku beni uzlaşma için ilk adımı atmaktan alıkouyordu.

Ailemle ilgili acı verici düşünceleri bir kenara itip arabadan indim. Kapıyı çarptım. Düzgün kapanmadı, ben de kapıyı açıp tekrar denedim. Bu sefer tamamen kapandı ve kilitleyebildim. Her arabaya bindiğimde, özellikle de şu anda, beni gitmem gereken yere götürmesi için dua ediyordum. Bay Kingcaid ikinci şans vermeyen türden bir adamdı. Bana ilk şansını verdiği için şanslıydım ve bunu mahvedemezdim.

Daha önce girdiğim kapıya doğru yürüdüm ve kolu çektim. Kapı açıldı. İçeriye baktım. Dar koridordan sesler geliyordu: yüksek sesler, ama öfke dolu değillerdi, şişelerin çarpışması, elektrikli süpürgenin uğultusu, topukların yere vurması. Sinirlerimi bastırarak sesleri takip ettim, mülakatımı yaptığım ofisin önünden geçtim ve kocaman bir alana çıktım. Bir duvarın tüm uzunluğu boyunca geniş bir bar uzanıyordu ve ortada cilalı ahşap bir dans pisti vardı. Karşı duvarda, DJ'in müzik çaldığı tahmin ettiğim yükseltilmiş bir alan vardı. Kenarlarda rahat koltuklar diziliydi ve VIP'ler için olduğunu tahmin ettiğim, ipe çevrilmiş bir alan ve süslü bir korkuluğu olan bir asma kat vardı.

Şu anda pek etkileyici görünmüyordu, ama ışıklar açıldığında, devasa hoparlörlerden müzik çalmaya başladığında ve mekan kulüpçülerle dolduğunda, bambaşka bir havaya bürüneceğine emindim.

Gerginlik avuçlarımı terletmişti, ben de avuçlarımı kalçalarımın üzerinde ovuşturdum. Mülakatta giydiğim kot pantolonun aynısını giymiştim — sahip olduğum en şık kot pantolon — ve onu düz ayakkabılar ve boynu açık, vücuda oturan beyaz bir gömlek ile kombinlemiştim. Ama etrafıma bakındıkça, yanlış seçim yaptığım konusunda içimde kötü bir his uyandı.

Karşımda, derin bir sohbete dalmış, kulüp henüz açılmadığına göre personel olması gereken bir grup kadın vardı. Her biri kısa etekler veya elbiseler giymiş, dekolteli kıyafetler ve boylarını 7-10 cm kadar uzatan topuklu ayakkabılarla süslenmişti. Makyajları mankenlerinki kadar mükemmeldi, uzun bacakları ve sırtlarına kadar uzanan dalgalı sarı saçları vardı.

Benim aksine, dik durduğumda boyum sadece 1,62 metre olan, sallanan anne karnı ve omuzlarımın arasına kadar uzayan ama bir santim daha uzamayı reddeden siyah saçlı bir kadındım.

Kalbim hızla çarptı, utançtan yanaklarım kızardı. Ben buraya ait değildim buraya ait değildim.

Kaçmaya hazır olarak arkamı döndüm ve saf kastan yapılmış bir duvara çarptım.

"Oof."

Bay Kingcaid, bugün erken saatlerde olduğu gibi tamamen siyah giyinmiş, beni dengelemek için kollarımı tuttu. "Bir yere mi gidiyorsunuz, Bayan Reyes?"

"Ben-ben..." Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. "Hayır."

"İyi."

Beni bıraktı ve geri çekildi, ve içimi tuhaf bir his kapladı, neredeyse bir kayıp hissi gibi. Böyle saçma bir düşünceye dudaklarımdan bir kahkaha kaçmak üzereydi, ama yeni patronumun yüzündeki somurtkan ifadeyi görünce, onu geri yuttum.

"Beni takip edin. Sizi Stan'le tanıştırayım. O size işlerin nasıl yürüdüğünü gösterir."

Stan'in kim olduğunu bilmiyordum ve sormadım da. Zamanla her şey netleşecekti. Beni kaçırmaktan alıkoyduğu için huysuz gece kulübü sahibine minnettar mı olsam, yoksa kalmak zorunda olduğum için çelişkili mi hissetsem bilemedim. Ufukta bir parça umut ışığı vardı. Kıyafetimi görmüş ama yorum yapmamıştı, yani o kadınlar nasıl giyinmek isterlerse istesinler, bu şirketin bir kuralı değildi.

Ayrıca, seçeneklerim sınırlıydı. Mateo'dan ayrıldığımda, valizimin yüzde yetmiş beşi Chloe içindi ve kıyafet alacak param yoktu. İkinci el mağazasından bile.

"Stan." Bay Kingcaid parmaklarını bara vurdu ve kısa kesilmiş koyu sarı saçları, keçi sakalı ve parıldayan mavi gözleri olan otuzlu yaşlarındaki bir adamın dikkatini çekti. Ona hemen ısındım, özellikle de bana beyaz dişli bir gülümseme attığında. Onunla kulüp sahibi arasındaki fark gece ile gündüz gibiydi. Stan kış ortasında bile güneş ışığı gibiydi. Bay Kingcaid ise şiddetli bir fırtınadan önce görülen karanlık, kasvetli gökyüzü gibiydi.

"Bu Ella. Yeni barmenimiz. Ona bilmesi gerekenleri göster." Bana bir göz attı. "Tamam mı?"

Hayır, tamam değilim dese ydim ne derdi acaba? Bu yalan değildi. Ortama uyum sağlayamayacağımı ve işimi mahvedip, başladığım gün işimi kaybedeceğimi düşünerek endişeleniyordum.

Daralan boğazımı yuttum ve gözlerimi Stan'e çevirdim. "Sorun yok." Sesim çok kırılıyordu, tiz ve cırtlak çıkıyordu, ama Bay Kingcaid ya fark etmedi ya da daha büyük olasılıkla umursamadı. Bana kısa bir baş sallama ile cevap verdi ve geri çekildi.

"Johannes için endişelenme," dedi Stan. "Havlaması ısırmasından beter." Güldü. "İyi bir günde."

Demek adı bu. Johannes. Bir Amerikalı için çok sıra dışı bir isim. Afrika versiyonu olan Yohannes'i daha önce duymuştum, ama aynı şekilde *J* ile yazılıyordu. Ailesinin ona bu ismi vermesinin bir nedeni mi vardı, yoksa bir yerde duymuşlar ve sesini beğenmişler miydi, merak ettim.

Stan beni d rt erek hayallerimi böldü. "Hadi Ella. Başlayalım. Önümüzde yoğun bir gece var."

Stan yanılmamıştı. Kulüp saat 10'da kapılarını açtığı andan itibaren, tuvalete gitmek için zaman bulmak bir yana, nefes almaya bile vaktim olmadı. Stan bu gecenin özel etkinliğinden bahsedip kimlerin geleceğini söylediğinde paniğe kapılmıştım. Herkes Nate Brook adını biliyordu. O, Hollywood'un en popüler isimlerinden biriydi ve ben hayranlık duyup tuhaf davranmaktan korkuyordum, ama sonunda ona hiç dikkat edemeyecek kadar meşguldüm. Onu dans pistinde, çarpıcı, minyon bir kıızıl saçlı eşi ile birlikte kısaca gördüm, hepsi bu kadardı. O kadın, tüm erkeklerin uzun boylu, uzun bacaklı sarışınlardan hoşlanmadığını umut etmemi sağladı. Ama yine de, hayalimdeki erkek ayaklarıma kapanıp benimle çıkmam için yalvarsa bile, romantizm için vaktim yoktu. Tek  nceliğim Chloe'ydi ve öyle kalacaktı. Onu güvende tutmak ve kocamın yarattığı zehirli ortamdan uzak tutmak, benim için önemli olan tek şeydi.

"Hey, Ella, hayal kurmayı bırak." Stan bana yanıma bir dirsek attı ve çenesini bekleyen bir müşteriye doğru salladı. Hemen harekete geçtim, ama önce Johannes'in karanlık bir köşede durup beni izlediğini fark ettim, omuzu duvara yaslanmış. Gözlerini kısarak baktı ve midem düğümlendi. Aptal değildim. Performansımı değerlendirdiğini biliyordum ve az da olsa öğrendiğim kadarıyla, bu işe uygun olmadığımı düşünürse beni kovmaktan  ekinmeyecekti.

Mevcut m şterime hizmetimi bitirdim ve barda bekleyen başka biri var mı diye etrafa baktım.

Oh, kahretsin.

Nate Brook, kolunu karısının omzuna dolamış, parmağını kaldırdı. Bana parlak bir gülümsemeyle baktı ve ben heyecanlandım. Kahretsin, çok yakışıklıydı, kadınların yumurtalıklarını sevinçten ağlatan türden bir yakışıklılık. *Derin nefes al, Ella.*

Siparişini aldım — bir bira ve bir mimosa — ama üst raftan şampanya kadehini almak için parmak uçlarımda y kseldiğimde dengemi kaybettim ve kadehi düşürdüm.

Cam parçalandı ve bacaklarıma sıçradı. Neyse ki kot pantolon giyiyordum, yoksa kesilebilirdim.

"Siktir. Yani *lanet olsun*. Yani *kahretsin*." Yüzüm kıpkırmızı oldu, en büyük parçaları toplamak için çömeldi. Ayağa kalktığımda, Johannes tam önümde duruyordu, kaşlarını çatmış bir ifadeyle.

"Stan," diye bağırdı. "Nate ve Dex'e servis yap."

Dudaklarımı yaladım ve uysalca, "Bira ve mimosa istediler," diye mırıldandım.

"Bu işte sakarlık yapmaya yer yok, Bayan Reyes. Görünüşe göre ilk maaşın kırılan eşyaları ödemek için gidecek."

Kendimi savunmak için dayanılmaz bir istek duydum. "Sadece bu bardağı kırdım."

"Bu da tam olarak kristal ve pahalı bir şey. Burası özel bir mekan. Senin alışık olmadığın bir yer."

Göğsümde bir sıkışma hissettim. Yarın ajansa geri dönüp artıkları dilenmek zorunda kalacakmışım gibi görünüyordu.

Johannes elimden kırık camı aldı. "Kendini kesmişsin."

Aşağı baktım. Avucum kanla kaplıydı. "Oh." Sarsıldım. Kan görmek beni her zaman sersemletirdi. O gecedan beri...

"Benimle gel."

Johannes dirseğimi tuttu ve beni bar boyunca ve kalabalığın içinden geçirdi. Onun uzun adımlarına yetişmek için zıpladım. Ofisine girdik ve o, bugün daha önce oturduğum sandalyeyi işaret etti.

"Otur."

Sanki bana itaat etmem için zorlamış ve ben direnemeyecek kadar güçsüzmüşüm gibi dizlerim büküldü. Masasındaki çekmecelerden birini açtı ve ilk yardım çantasını çıkardı. Elim zonklamaya başladı ve yaradan hala kan sızıyordu. Midem bulandı, başka yere baktım.

Johannes önümde çömeldi ve elimi kendine doğru çekti. Sıcak dokunuşu, gözlerindeki soğukluğu yalanlıyordu. Tüylerim diken diken oldu, endişe ve hafif bir çekicilik karışımı hissettim. Yeni patronum kaba ve somurtkan olabilir, ama görsel olarak bir sanat eseri gibiydi. Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş yüksek, aristokratik elmacık kemikleri, güçlü bir çene, kalın koyu kahverengi saçlar ve içimi delip geçen, paylaşmak istemediğim kısımları araştıran buz mavisi gözler.

"Her zaman bu kadar sakar mısın?"

Dar boğazımdan yutkundum. "Genelde hayır. Biraz gergindim." Gerginliğimin nedenini söylemedim, yani ünlü biriyle yüz yüze gelmek, ki bu bana bile saçma geliyordu. "Bir daha olmayacak."

O homurdandı, kutudan birkaç eşya çıkardı ve masasının üzerine koydu.

Ah, lanet olsun. Beni kovmayı planlıyordu. Eminim ki, dava açılmasını veya kötü reklam yapılmasını önlemek için, ya da benim kötü bir yorum yazmamı veya sosyal medyada onu berbat bir patron olarak ifşa etmemi önlemek için yaralanmamla ilgileniyordu.

Artık sosyal medya hesaplarım yoktu. Kaçtığım gece hepsini kapatmıştım. Hem gerçek adım Eloise Fernandez hem de takma adım Ella Reyes ile tamamen ortadan kaybolmuştum. Johannes'in bana neden birden fazla sosyal platformda olmadığımı soracağını düşünmüştüm. Günümüzde tüm şirketler çalışanlarını bu şekilde araştırmıyor mu? Belki de araştırmıştı ve ya umursamamıştı ya da neden benim yaşımdaki diğer genç kadınlar gibi Instagram, Snapchat ve TikTok'a takıntılı olmadığımı sormak için zamanını bekliyordu.

Los Angeles'a vardığımda kaydolduğum ajansın çalışanının yüzündeki ifadeyi hala hatırlıyorum. Ona e-posta veya sosyal medya hesabım olmadığını, sadece bir cep telefonum ve Ginny'nin adresi olduğunu söylediğimde. Cidden, bana öyle bakışıyla sanki çenemde gezegen büyüklüğünde bir sivilce varmış gibi görünüyordu.

"İşte. Bir doktora muayene ettirip, belki bir iğne yaptırmak isteyebilirsin, ama şimdilik bu kadarı yeterli."

Beyaz gazlı beze sarılmış elime baktım. Kafam o kadar karışmıştı ki, o çalışırken ona hiç dikkat etmemiştim. Parmaklarımın eklemlerini hareket ettirdim, sonra gözlerimi ona çevirdim. Soğuk, donuk gözleri benimkilerle buluştu, ama yüzeyin ötesinde bir travma gizleniyordu. Bunu çok iyi tanıyordum. Aynaya her baktığımda, aynı bakış bana geri dönüyordu. Biraz boş, çok savunmacı, meraklılara defolup gitmelerini söyleyen bir kalkan.

Belki de o da bende aynı işaretleri fark etmişti ve bu yüzden görüşmemizde çok derinlere inmemiş ya da internette benimle ilgili bilgi aramamıştı.

"Kovuldum mu?"

Soru hiç beklenmedik bir anda geldi. Gözlerini kısarak bana baktı, sonra ayağa kalktı ve ilk yardım çantasını kapattı.

"Seni neden kovayım ki?"

Sesinde beni şaşırtan bir yumuşaklık vardı. "Ben... pahalı bir bardağı kırdım."

"Bunun parasını
ödeyeceksin." "Ama..."

"Seni kovmamı mı istiyorsun?"
Kafamı salladım. "Hiç de
değil."

"O zaman bara geri dön ve takım arkadaşlarına yardım et. Elin yaralı olsa da olmasa da, tüm vardiyayı çalışmanı bekliyorum."

Gerginliğim bir anda kayboldu. Hâlâ bir işim vardı. Ayağa kalkıp ona küçük bir gülümseme sundum. "Teşekkür ederim. İş ve bandaj için."

O sertleşti. "Minnettarlık gerekmez, ne de haklıdır. Şimdi, sakıncası yoksa, yapacak işlerim var."

Onun kısa ve keskin reddi beni buz gibi bir suyla ıslattı. Kısa bir an için aramızda bir bağ hissetmişim, ama bu tek taraflı bir şey olmalıydı. Kapıya ulaşip ona bir bakış atmaya cesaret ettiğimde, masasının arkasında oturmuş, dizüstü bilgisayarının ekranındaki her neyse ona somurtarak bakıyordu.

Dışarı çıktım ve işime döndüm. Tehlikeden kurtulmuştum. Bir daha ateş hattına girmediğimden emin olsam iyi olurdu. Tek şansımı kullandığımı hissediyordum.

Bölüm 6

Johannes

**Kadınlar ya dram ya da ölümdür ve ben
ikisiyle de ilgilenmiyorum.**

AĞIR BAS SESLERİ ayaklarımın altındaki zemini sallıyordu ve yüzlerce insan dans pistini doldurmuş, müziğe göre dans ediyor, sallanıyor ve birbirlerine sürtünüyorlardı. Kalabalığı taradım ve gözlerim, iple çevrilmiş alanlardan birinin arkasında oturan Nate ve karısına takıldı. Çenemi kaldırdım ve o da başını eğerek beni yanına çağırdı. Dans pistinin kenarından dolaşıp kadife ipin arkasına geçtim. Nate ayağıyla bana bir sandalye itmesine rağmen ayakta kaldım.

"Her şey yolunda mı?" Müşterilerimin mutluluğu benim için önemliydi. İşimin başarılı olup olmayacağına onlar karar veriyordu. Nate'i birkaç aydır tanıyordum ve arkadaş olduğumuzu söyleyemezdim - benim hiç arkadaşım yoktu - ama onu seviyordum ve otuzuncu doğum gününün iyi geçmesini istiyordum.

Bu kasabada çok nüfuzlu olması da fena değildi. Onun sözü çok önemliydi. Level Nine sadece bir yıldır açıktı ve ben hala bu bölgedeki zengin ve ünlülerin uğrak yeri olarak ününü inşa etmeye çalışıyordum. En kaliteli içkiler ve on bin dolarlık şampanyalar sunuyorduk, en iyi DJ'ler ve dansçılar vardı ve müşterilerimize örnek bir hizmet sunuyorduk.

"Harika. Personeliniz bize çok iyi bakıyor."

"Güzel." Bara göz attım, bakışlarım Ella'ya takıldı. Ella, bir müşterinin siparişini duymak için başını öne eğmiş, boynunu eğmişti. Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve boynunun zarif eğriliğini ortaya çıkardı. Bakışlarımı ondan ayırıp Nate'e odaklandım. "Az önce olanlar için özür dilerim. O yeni. Bu gece ilk vardiyasında."

"Özür dilemene gerek yok. Kazalar olur."

"Evet." Dikkatimi tekrar ona verdim. Aynı adam barın üzerinden uzanıp bileğini kavradı, sonra parmağıyla benim yaptığım bandajı okşadı. Çenemi sıktım.

Tek bir yanlış hareket, pislik, buradan defolursun.

Kız ona bir şey söyledi ve adam onu bıraktı. Göğsümdeki yanma hissi azaldı ama sinirlenmem devam etti. Çalışanlarım, elle taciz edilmek ve flört edilmek için orada değillerdi. Kahrolası içkileri gülümsemeyle ve verimli bir şekilde servis ediyorlardı, hepsi bu.

"Gitti."

Gözlerimi kırptırdım, bakışlarımı Ella'dan çekip Nate'e odaklandım. "Kim gitti?"

Nate güldü. "Sen gittin. Kız çok güzel."

"Dikkat et," diye uyardı Dex, kocasının kaburgalarına dirsek attı.

Nate onu yanına çekti ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Benim için tek sen varsın Titch, ama Johannes burada özgür ve bekar. Tek yaptığım, onun dikkatine çekmek için çekici bir kadını işaret etmek."

"Düşünmene gerek yok." Zorla gülümsedim. "İşle zevki karıştırmam."

Nate'in bilmediği şey, benim "zevk almadığım"dı. Nokta. En azından o anlamda değil. Elimle çözemediğim bir kaşıntı hissettiğimde, dikkatlice istekli bir katılımcı seçer ve kaşırdım. Karşılaşmalar kısa sürerdi, arkadan olurdu ve asla tekrarlanmazdı.

"Sadece iş, eğlence yok," dedi Nate sırtarak.

Bir an donakaldım, sonra elim otomatik olarak boğazıma gitti. Sadie o kader gecede bana tam olarak bu sözleri söylemişti. Altı lanet yıl geçmişti ve bu sıradan, klişe cümle hala beni boğuyor, tetikliyor, hala rüyalarımı süsleyen o yere geri gönderiyordu.

"Gecenin geri kalanının tadını çıkar," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana veya ekipten birine haber ver."

Nate, şaka olarak gördüğü şeye verdiğim kısa cevaba şaşkınlıkla baktı, ama ben orada kalmadım. Kalabalığın arasından geçerek, ağır ağır nefes alıp, nefes alıp kendimi toparlayabileceğim ofisime doğru yürüdüm. Oraya varamadan, Stan önümde belirdi.

"Ne?" diye bağırdım.

"Hayranın az önce geldi."

Nate'in söylediklerinden hâlâ etkilenmiş olarak kaşlarımı çattım. "Ne hayranı lan?"

..." Kulübü tarayarak sözlerim kesildi. "Ah, siktir." Bakışlarım Stan'in sözünün konusuna takıldı. "Kiminle geldi?"

"O." Stan, çubuğa yaslanmış kırklı yaşlarındaki bir adama çenesiyle işaret etti. Onu daha önce hiç görmemiştim, ama onda bir şey içgüdülerimi harekete geçirdi.

ateşli. Dişlerimi gıcırdatacak kadar yırtıcı bir bakışı vardı. Nate'e onun kim olduğunu sormayı düşündüm ama vazgeçtim.

"Teşekkürler."

"Ben halledeyim mi?"

"Hayır. Ben hallederim."

Stan'in bahsettiği kadın, Justine, yaklaşık altı hafta önce birdenbire ortaya çıkmıştı. Kimliğini tespit eden güvenlik görevlilerime göre, daha çok on sekiz yaşında gibi görüldüğü halde, yirmi bir yaşına yeni girmişti. O ilk geceden beri, her cuma ve cumartesi, bazen de pazar günleri kulübe geliyor ve ne istediğini açıkça belli ediyordu.

Beni.

Onun için ne yazık ki ben müsait değildim. Müsait olsam bile, o kadar genç ve savunmasız birine yaklaşmazdım. En azından bana öyle geliyordu. Çaresizlik havası yayıyordu ve genel olarak kadınlarla sorunlarım olsa da, kasıtlı olarak bir kadını incitmek için yolumdan sapmazdım.

Sikiştiğim kadınlar durumu biliyordu. Bunu en başından açıkça belirtirdim ve dikkatli seçerdim. Çoğu yirmili yaşların sonlarında ya da otuzlu yaşların ortalarındaydı, "Ben kimim lan?" yolculuğundan geçmiş, kendilerine ve hayattan ve cinsel ilişkilerinden ne istediklerini bilen güçlü kadınlardı. Ama Justine, köpekbalıklarıyla dolu sulara yüzmek için çok genç ve çok kırılgandı.

Ona benden asla istediğini alamayacağını açıkça belirtmiştim, ama ya ipucumu anlamak istemedi ya da beni gayet iyi anlamış ama fikrimi değiştirebileceğini düşünmüştü. Son zamanlarda, diğer erkeklerle gelerek ya da buradayken birini bulup benim için bir gösteri yaparak bahsi yükseltti. Ama ateşle oynuyordu. Yanıp yanmayacağı beni ilgilendirmiyordu, ama saçma bir nedenden dolayı, onun güvenliğinden sorumlu hissediyordum. Bu yüzden, her gece sonunda güvenlik ekibimden birinin onu evine kadar takip etmesini ve birlikte gittiği adamın ona zarar vermediğinden emin olmasını sağladım.

Şimdiye kadar şanslıydı. Erkekler onu evine bırakırdı ve o da içeri girerdi. Yalnız başına. Ama tek bir kişi, hayır cevabını kabul etmedi ve güvenlik görevlilerim işler çığırından çıkarsa müdahale ederlerdi, ama onu yirmi dört saat güvende tutamazdım ve hayır cevabını sevmeyen birçok erkek vardı.

O mantıklı konuşmalara kulak asmiyordu. Bu yüzden, bu durumu bir kez ve sonsuza kadar halletme zamanı gelmişti ve ben bunu nasıl yapacağımı biliyordum.

Zalimce mi? Evet.

Gerekli mi? Kesinlikle.

Bu beni kötü adam yapacaktı, ama Justine'e güvenliğini sağlayacak değerli bir ders verecekse, bu rolü üstlenmek benim için sorun değildi.

Güvenlik görevlilerimden biriyle konuştum ve Justine'in geldiği adamı gösterdim. Adam bizi takip etmeye kalkışırsa onu engelleyecekti. Bara doğru yürüdüm ve Ella'ya parmağımı kaldırdım. Bana onaylayarak başını salladı, o anda hizmet ettiği müşteriyi bitirdi ve sonra benim yanıma geldi. Yaklaşırken çenesini eğdi, yosun yeşili gözleri kısmen itaatkar, kısmen de meydan okuyordu. Kasıklarım ısındı. Kabul etmeliyim ki, çok şirin bir kızdı. En karanlık gecenin rengindeki saçları omuzlarına kadar uzanıyordu, sevimli düğme burnu yukarı doğru kıvrılmıştı ve yanaklarında bir avuç çil vardı. Boyu da küçüktü. Küçük kadınları severdim, daha doğrusu, kadınları hala sevdiğim zamanlarda severdim. Belki de bu, tarih öncesi çağlardan beri erkeklerin içinde gizli kalan koruyucu içgüdüsünü uyandırmıştı.

Günümüzde, uzun ya da kısa, kıvrımlı ya da zayıf, ağırbaşlı ya da açıkça seksi olmaları önemli değildi. Ben kadınlarla ilgilenmiyordum. Ya dram ya da ölümdüler ve ben ikisini de istemiyordum.

"Elin nasıl?"

Ella soruma şaşırdı, sonra avucunu uzattı ve parmaklarını büktü. "İyi. Biraz ağrıyor ama yaşayacağım."

"Yarın mutlaka doktora göster."

Dudaklarını ısırıp ve başını eğdi. "Tamam."

Cevabı daha çok "Yapmayacağım" gibi geldi, ama neyse. Karar onun, kesik enfekte olursa da sorun onun.

"Sana bir şey getireyim mi?" "Evet, su."

Döndü ve alçak buzdolaplarından birinin önüne çömeldi. Üstü yukarı kaydı ve soluk teni görüldü. Penisim şişti. Sönmesini istedim. Stalkerimi korkutma planım, ereksiyonum varsa işe yaramazdı.

Ella suyu bara koydu. "Başka bir şey?" "Hayır, yok."

Bir an durdu, sanki bir şey söylemek istermiş gibi dudaklarını araladı, sonra başını salladı ve başka birine hizmet etmek için aceleyle uzaklaştı. Birkaç saniye onu izledim, aynı anda iki müşteriye hizmet etmesini becerdiği için etkilenmiştim. Hızlı öğrenmişti. Birkaç vardiyaadan sonra, muhtemelen onu uzun süredir çalışan çalışanlarımdan ayırt edemeyecektim. İş açısından onunla ilgili içgüdülerim doğru çıkmıştı.

Onun sorunlu olduğu ya da *sorun yaşadığı* konusundaki içgüdülerim de doğru muydu? Bunu sadece zaman gösterecekti.

Dönerek kulübe baktım, dirseklerimi bara dayadım. Justine yaklaşık beş metre uzakta durmuş, kalçasını sallıyordu. Orta yaşlı arkadaşı ellerini onun kalçalarına koymuş, ona sürtünüyordu. Başını kaldırdı ve bakışları beni buldu, bal rengi gözlerinden açlık ve şehvet parlıyordu.

Su şişem sağ elimde sallanıyordu, onu havada salladım ve başımı eğdim. O da yemi yuttu, adamın ellerini kendinden uzaklaştırdı ve bana doğru koşarken neredeyse ayağına takılıp düşüyordu. Arkama bakmaya gerek bile duymadan personel tuvaletlerine doğru yola çıktım, onun peşimden geleceğini biliyordum.

Kulübümdeki tüm tuvaletler, personel tuvaletleri de dahil olmak üzere, tek bir büyük ortak tuvalet yerine ayrı kabinlerden oluşuyordu. Justine'e unutamayacağı bir ders vermek için aklımdaki plan için mükemmeldi ve şansım yaver giderse, bu onu ısrarla yürüdüğü bu tehlikeli yoldan vazgeçmeye zorlayacaktı. İlk kabine yaklaşırken hızımı yavaşlattım ve onun yetişmesini bekledim.

Yanımda durdu ve kırmızı tırnaklı parmağını kolumda gezdirdi. Elimi koluna doladım ve onu tuvalete ittim. Kapıyı tekmeleyerek kapattım, onu duvara döndürdüm ve duvara yapıştırdım.

"Nasıl istersin, tatlım?" Dişlerimi omzuna geçirdim. "Sert seviyorsun, değil mi?"

O inleyerek kalçalarını geriye doğru itti ve kıcını benim gevşek sikime sürttü. "Evet, Johannes. Evet," diye cevapladı nefes nefese.

"Benim sikimi istiyorsun, değil mi?" "İstiyorum, bebeğim.

Gerçekten istiyorum."

Elini arkaya uzatıp beni okşadı. İki elini de yakaladım ve duvara dayadım.

"Sıkı küçük amını sikmemi mi istiyorsun?"

"Evet. Evet!"

"Peki ya kıçın? Yağım yok, yani kuru gireceğim. Ne dersin, tatlım? Kanayana kadar kıçını sikmeme izin verir misin? Beni o kadar mı istiyorsun, bebeğim? Çünkü ben bunu seviyorum. Bir kadını benim için kanatmayı seviyorum. Belki biraz bıçak oyunu. Buraya buraya birkaç çizik. Çok tehlikeli bir şey değil."

O sertleşti, vücudu benim tutuşum altında gerildi.

Bingo. Avantajımı kullanma zamanı.

"Nefes oyununa ne dersin? Ben boşalırken, sen bayılana kadar boğazını sıkmana izin verir misin? Beni memnun etmek istiyorsun, değil mi, tatlım?"

"Ben... ben..."

"Elbette istiyorsun. Yoksa neden her hafta sonu kulübüme gelip bana o 'beni becer' bakışlarını atasın ki?" Bileklerini sıktım, çok sert değil ama acı hissedecek kadar sert. "Sert seviyorsun demiştin. Bana yalan söylemedin, değil mi bebeğim?"

Boğazından boğuk bir ses çıktı. "Johannes, lütfen." Kıpırdadı.

Ona doğru eğildim.

"Peki ya kırbaçlar? Sopalar? Kamçılar? Orgazmlarımla birlikte biraz acı vermekten hoşlanırım. Hala oynamak istiyor musun, tatlım?"

Yalan üstüne yalan dökülüyordu dudaklarımdan, ama hepsi iyi bir amaç içindi. Bu kız haftalardır bana sinyaller veriyordu, "karşılıklı yararımız için samanlıkta eğlenceli bir sevişme yapmaya ne dersin" türünden sinyaller değil, daha çok "bana ne istersen yapabilirsin, sana karşı koymayacağım" türünden sinyaller. Eğer onu şimdi korkutursam, bir gün hayatını kurtarabilirim ya da en azından bir avcı tarafından tecavüze uğramasını engelleyebilirim. Bu gece birlikte geldiği o salak gibi.

Dudaklarından bir hıçkırık döküldü. "Hayır. Benim istediğim bu değil."

Hemen onu bıraktım ve geri çekilip ona yer açtım. Saçları dağınık, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış bir şekilde arkasını döndü.

"Sen sandığım kişi değilsin."

"Hayır mı?" Başımı eğdim. "Çok yazık."

"Sen bir ucubesin! Bir canavarsın."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Bu sözleriyle gerçeğe ne kadar yaklaştığının farkında değildi. Ama onun sandığı nedenlerden dolayı değil.

"Hmm. Ne tür sapıklıklardan hoşlandığınıza bağlı. Görünüşe göre biz pek uyumlu değiliz, değil mi tatlım?" Banyo kapısını açtım ve başımı salladım. Beni itip geçerek koridora kayboldu, topuklarının zeminde çıkardığı hızlı sesler giderek uzaklaştı.

Banyodan çıktım.

Ah, lanet olsun.

Ella dışarıda duruyordu, elini ağzına kapatmış, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Elimi başımın üstüne koydum, Justine'i korkutmak için kullandığım tam kelimeleri hatırlamaya çalıştım ama aklıma gelmedi.

"O neydi?" diye bağırdı, gözleri kınama dolu. Benimle Justine arasında olanlar hakkında çoktan kararını vermişti ve ona bir açıklama borçlu olmasam da, yine de bir açıklama yaptım.

"Göründüğü gibi değildi."

"Gerçekten mi? Peki ne gibi görünüyordu?"

Derin bir nefes aldım. Nedense, Ella'nın beni kadınlara şiddet uygulayan biri olarak görmesi fikrini hiç sevmiyordum, çünkü gerçekte durum tam tersiydi. Sadie tarafından doğrudan yapılmamış olsa da, istismara maruz kalmıştım. Ama bunu o düzenlemişti. İpleri elinde tutmuş ve olayları başlatmıştı. Hâlâ kabullenmekte zorlandığım olaylar. Bana fiziksel bir iz ve kadınlara karşı derin bir güvensizlik bırakmış olaylar.

"Ne düşünürsen düşün, yanılıyorsun. O kızı bir sürü belaya bulaşmaktan kurtardım."

"Gerçekten mi?" diye burun kıvırdı. "Beyaz şövalye gibi onu kurtarmaya gittin. Öyle mi?"

Sesindeki alaycı ton, omurgamı sertleştirdi. Kollarımı kavuşturup acı dolu bir kahkaha attım. "Ben beyaz şövalye değilim. İnan bana."

"Hayır. Değilsin."

O, bana olan görüşünü kesinleştirerek, arkasını dönüp uzaklaştı. Peki ben ne yaptım?

Onu bırakıp gittim.

Bölüm 7

Ella

İlk izlenimler her zaman doğru değildir.

BAR'A GERİ DÖNDÜM, beni tuvalete gönderen dolu mesanem, gördüklerimin ardından unutulmuştu. Ya da gördüğümü sandığım şeylerin.

Yanlış mı anlamıştım? Sadece sevgililerin kavgasını mı görmüştüm?

Alnımı ovuşturarak etrafta kızı aradım. Onu göremedim. Burası bu kadar kalabalık olduğu için bu hiç de şaşırtıcı değildi ve Stan daha önce bana, VIP olmayan gecelerde normal müşteri sayısının yarısından azının geldiğini söylemişti. Yarın ne olacağını ve büyük ölçüde artan iş yüküyle başa çıkıp çıkamayacağımı düşünmekten korkuyordum.

Tabii önce kovulmazsam.

Johannes, personel tuvaletlerine giden koridordan çıktı, elleri siyah pantolonunun ceplerine sokulmuş, her zamanki kaşlarını çatmış haliyle. Beni aradı. Gözlerimiz buluştu ve bir titreme kollarımı sardı, sırtıma kadar indi. Korku mu? Hayır, o değildi. Beni korkutmuyordu. Kafamı karıştırıyordu. İlgiyi çekiyordu. Beni büyülemişti.

"Ne düşünürsen düşün, yanılıyorsun."

Peki ne düşünüyordum? Eğer o kıza saldırdığına gerçekten inanıyorsam, işimi kaybetme pahasına da olsa polisi aramalıydım. Ona bir kez daha yan gözle baktım ve onun hala bana baktığını gördüm. Gözlerimi ondan ayırıp, müşterilere hizmet etmekle meşgul oldum. Vardiyam bittiğinde, ne yapacağıma karar vermek için zamanım olacaktı. Polise tarif vermem gerekirse diye, kadını, kıyafetlerini, saç rengini, yüz hatlarını hayal etmeye çalıştım.

Sabahın ikisine biraz kala, kulüp müşterileri dağılmaya başladı, kalabalık azaldı ve sadece birkaç kişi içkilerini bitirmeye devam etti. Henüz pek tanışma fırsatım olmayan birkaç kadınla birlikte barı temizlemeye başladım, ama ilk düşüncelerimin ne kadar yanlış olduğunu anladım. Sarışın, uzun bacaklı ve güzel olsalar da, çok çalışıyorlardı ve son derece profesyoneldiler.

Tiffany—adı buydu, değil mi? Hatırlayamıyorum—bana doğru geldi, parlak bir gülümsemeyle mükemmel beyaz dişlerini gösterdi. Los Angeles'taki herkesin dişleri muhteşemdi, sanki bu bir geçiş ritüeli falanmış gibi. Benimkiler fena değildi, altlar biraz çarpıktı, ama Tiffany'ninkilerle kıyaslanamazdı.

"İlk vardiyayı nasıldı?"

Omuzlarımı biraz düşürerek gülümsedim. "Yorucu." "Evet, hiç durmuyor. Normal bir gece çalışana kadar bekle."

"Stan, her zamanki kadar dolu olmadığını söyledi. Umarım yetişebilirim."

Tiffany göz kırptı. "Başarırsın. Hızlı öğrenirsin."

"Evet, öyle," sağ omzumun üzerinden derin bir bariton sesi geldi.

İrkıldım ve arkama baktım. "Teşekkürler, Bay Kingcaid."

Barın üzerine tırnağıyla hafifçe vurdu. "Bir dakika lütfen, Bayan Reyes." "Hala burada işim var."

"Ben hallederim." Tiffany elimden bulaşık bezini aldı ve beni hafifçe itti.

"Patron senden zıplamanı istediğinde, doğru cevap 'Ne kadar yükseğe?'dir."

"Bu iyi bir tavsiye," dedi Johannes, arkasını dönüp uzaklaşırken, benden bunu yapmamı beklediğini, yeni cilalanmış bir camdan bakmak kadar net bir şekilde belli etti.

Onun peşinden ağır adımlarla yürüdüm, zihnim saatte bir milyon mil hızla çalışıyor, bu konuşmaya en iyi yaklaşım için senaryolar kuruyordum. Onun konuşmasına izin verip onu takip etmeli miydim, yoksa açıklaması için ısrar mı etmeliydim? Yoksa ikisinin arasında bir şey mi yapmalıyım? Kulağa bencilce gelse de, ilk gün işimi kaybetmekten korkuyordum, ama aynı zamanda, bir erkeğin bir kadına saldırdığını yüzde yüz kesin olarak gördüğüm halde müdahale edip doğru olanı yapmazsam, kendimle yaşayamayacağımı biliyordum.

Johannes'in ofisine girdiğimde onu masasının kenarında otururken buldum.

Daha önce iki kez oturduğum sandalyeyi işaret etti, ama ben başımı salladım. "Ayakta durmayı tercih ederim."

Sekiz saat boyunca ayakta durduktan sonra ayaklarımın ağrıdığı düşünülürse bu bir yalandı, ama bu şekilde, statü olarak olmasa da boy olarak daha eşit olmuştuk.

"Sen bilirsin." Masasının etrafından dolaştı ve zarif vücudunu yüksek sırtlı deri koltuğuna oturtdu. "Az önce olanları konuşmak istiyorum."

"Bu beni ilgilendirmez."

"Doğru, ama bana sanki cinsel tacizciymişim gibi baktığını düşünürsek, kendimi açıklamaktan başka seçeneğim yok gibi hissediyorum."

"Ben-ben..."

Elini kaldırdı. "Lütfen inkar ederek ikimizi de aşağılamayın."

Ağzımı kapattım ve devam etmesini bekledim. Derin bir nefes aldı ve burnundan verdi.

"Justine, benimle birlikte gördüğün kız, yani kadın, haftalardır bana asılıyor ve açıkça ilgisini belli ediyor. Onu görmezden gelmeye çalıştım, ama ne kadar görmezden gelirsem, o kadar benim dikkatimi çekmek için, kendinden oldukça büyük olan diğer erkeklerle flört etmeye başladı."

Yüzümde şüpheli bir ifade belirmiş olmalı ki, bana hafif bir gülümseme attı.

"Ben egoist değilim, sadece gerçekleri söylüyorum." "Tamam. Yani, peki."

"O daha çocuk ve ateşle oynuyor. Son zamanlarda davranışları daha da kötüleşti ve seçtiği bazı arkadaşları beni o kadar endişelendirdi ki, bu adamlarla evden çıktığında ona bir şey olmaması için güvenlik ekibimden birini onu evine kadar takip ettirdim."

Nefesimi içime çektim ve bu bir nefes kesilme gibi ses çıkardı. Bu adamı bugün tanıştığım için pek tanıımıyordum, ama ilk izlenimim, her zaman kendi çıkarlarını ön planda tutan ve kendinden başka kimseyi umursamayan, somurtkan, düşünceli, sert bir iş adamı olduğu yönündeydi.

İlk izlenimler her zaman doğru olmazdı ve bu durumda, ben tamamen yanılmıştım. Bu kadın potansiyel olarak baş belası olabilirdi ve adam açıkça onunla bir ilişki ya da daha fazlasıyla ilgilenmiyordu, ama yine de onun eve güvenli bir şekilde ulaştığından emin olmak için yeterince önemsiyordu.

Bu da, daha önce gördüklerim konusunda yanılmış olabileceğim anlamına geliyordu.

"Peki, daha önce..." diye sordum.

"Bu, bu şekilde devam ederse neyle karşı karşıya kalacağı konusunda ona bir uyarı göndermemdi. Yöntemlerim kaba olabilir, ama etkilidir."

"Anlıyorum." Anladığımdan emin değildim, ama gözlerindeki bakış ve çenesinin duruşundan, açıklamayı bitirdiğini anladım.

Dişlerimi dudağıma sürttüm. "Bana açıkladığın için teşekkür ederim."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, ama göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. "Polisin kulübümü didik didik etmesini istemiyorum. İşlerim için kötü olur."

"Ah, ben polisi aramazdım." Onun açıklamasını inanmasaydım, bana pahalıya mal olsa bile muhtemelen arardım. Tıpkı Johannes'in

polisin kulübünü kurcalamasını istemediği gibi, ben de polisın beni kurcalamasını istemiyordum. Mateo'dan bir adım önde olmak için radarın altında kalmak çok önemliydi ve bu da yetkililerden uzak durmak anlamına geliyordu.

Oklahoma'da Mateo polisi elinde tutuyordu. Bildiğim kadarıyla, Los Angeles için de aynı şey geçerli olabilirdi. Kocamın etkisinin ne kadar geniş olduğunu bilmiyordum ve bunu öğrenme riskini almam gerekmeyeceği için mutluydum.

Johannes reddime cevap vermedi, sadece uzun, zarif vücudunu sandalyeden kaldırdı ve kapıyı işaret etti.

Sanırım bu benim gitmem için bir işaret.

"Şey, ben gidip arkadaşlara temizlikte yardım etsem iyi olacak. Yarın görüşürüz?" Ses tonum yükseldi, cümle bir ifade olmaktan çok bir soru gibi geldi.

Johannes'in kısa baş sallaması, damarlarımdan rahatlama dolu adrenalin akışını hızlandırdı.

"Geç kalma."

"Kalmayacağım

."

Gitmek için

döndüm. "Ella."

Durup dikkatimi ona verdim. Yoğun bakışları cildimi ısıttı ve midem altüst oldu. Gülümsemekten çok somurtuyordu, ama lanet olsun, çok yakışıklıydı. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Evet?"

"Bu gece iyi iş çıkardın. Böyle devam et."

Ruh halim yükseldi ve göğsümde neşeye benzer bir duygu kabardı. Johannes Kingcaid'i memnun etmenin kolay bir şey olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Hafif bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Öyle yapacağım."

Johannes ve genç kadının sahnesine tanık olduğumdan beri taşıdığım yük hafıflemiş, neredeyse zıplayarak bara geri döndüm. Barın temizliğini neredeyse bitirmiş olan ekibe katıldığımda yüzümde geniş bir gülümseme vardı. Boş kulüpte tuhaf bir hava vardı, sanki her müşteri kendinden bir parça, varlığının izini bırakmış gibiydi.

"Ne yapabilirim?" diye sordum

Stan'e. "Bunun tadını çıkar."

Bana bir deste para uzattı. Paraları sayarken ağzım açık kaldı. En az üç yüz dolar olmalıydı. Belki

daha fazla. Her vardiyada bunun yarısını bile kazanabilirsem, tekrar kaçmamız gerekirse diye yakında iyi bir birikimim olurdu. Para her şeyi çok daha kolaylaştırıyordu.

"Vay canına. Emin misin?"

Stan güldü. "Tabii ki eminim. Bu senin bahşış payın. Bunu ve daha fazlasını hak ettin. Ama istemiyorsan..." Avucunu gösterdi. "Seve seve senden alırım."

Gülümsedim ve parayı kot pantolonumun ön cebine attım. "Olmaz."

"Bu gece iyi iş çıkardın Ella. Bence bu işte başarılı olacaksın."

Johannes'tan sonra şimdi de Stan'den övgü aldım. Göğsüm biraz daha kabardı.

"Teşekkür ederim. Desteğin ve bana olan güvenin için minnettarım. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Benim için endişelenmene gerek yok tatlım. Asıl endişelenmen gereken o."

Çenesini salladı ve ben omzumun üzerinden baktığımda, Johannes'in Tiffany ve güvenlik ekibinden biriyle derin bir sohbete dalmış olduğunu gördüm. Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi, başını çevirip benimle göz göze geldi.

Aramızda açıklanamayan bir bağ kuruldu. Kollarımdan parmak uçlarıma kadar bir karıncalanma hissettim ve birkaç saniye boyunca, ben ve bu gizemli, çekici, ilgi çekici adamdan başka hiçbir şey yoktu. Çenemi kaldırıp gülümsedim. O stoik kalmaya devam etti, dudakları düz, gözleri kapalıydı. Sonra başka yere baktı ve büyüyü bozdu.

"Onu mutlu et, her şey yolunda gider," dedi Stan.

"Elimden geleni yapacağım."

Takımın geri kalanına iyi geceler diledim, Tiffany'ye el salladım, o da bana el salladı ve bir kez daha o mükemmel gülümsemesini gösterdi, sonra "Yarın görüşürüz, Ella" diye bağırdı.

Bu gece birkaç konuda yanılmıştım, en başta da uyum sağlayamayacağım konusundaki endişelerim.

Takıma gayet iyi uyum sağlamıştım.

Diğer kadınlara ya da Nate Brook'un doğum gününü kutlamak için bu kapıdan giren çoğu müşteriye benzemiyor olabilirdim, ama kimse umursamıyor gibiydi. Dikkat çekeceğimden endişelenmişim, ama akrep balığı gibi çevreme uyum sağlamıştım, sadece çok daha az ölümcül olarak.

Kaçtığım adamın aksine.

Gölgelerde saklandığım sürece, burada Chloe ile bir hayat kurabilirdim.
Ve kamuflajım başarısız olursa, emin olabilirsiniz ki kaçmaya hazır
olurdum.
kaçmaya hazır olacağımdan emin olabilirsiniz.

Bölüm 8

Johannes

**Ve tam da köşeyi döndüğünü
düşündüğün anda, yüzüne bir yumruk
yersin.**

Ella'nın ilk vardiyasından bu yana bir ^{hafta geçmişti} ve o da iyi uyum sağlamıştı. Dün gece, onun vardiyası yoktu, bu da bana San Francisco'daki kulübümü ziyaret etme fırsatı verdi. Normal bir ayda, zamanımın yüzde kırkını Level Nine'da geçirirdim. Geçen ay bunu yüzde elliye çıkardım, çünkü çok istediğim *En Seksi Gece Kulübü* ödülünü kazanmaya kararlıyım. Ama Ella'yı işe aldığımdan beri, burada geçirdiğim zamanı yüzde seksen artırdım. Yeni kızın kazanma şansımı mahvetmesine izin veremezdim, ama şimdiye kadar gördüklerime göre endişelenecek bir şey yoktu.

Ella çalışkan ve barın arkasında doğuştan yetenekliydi ve müşteriler onu seviyor gibiydi. Bazıları onu biraz fazla seviyordu, bu da her zaman göğsümde bir yanma hissine neden oluyordu, ama hiçbirisi güvenlik görevlilerini çağırmamı gerektirecek kadar sınırı aşmamıştı.

Erkek müşterilerin Ella'ya biraz fazla samimi davranmasına gösterdiğim olağandışı tepkiyi, tüm çalışanlarıma, özellikle de kadınlara güvenli bir çalışma ortamı sunma taahhüdümüne bağlıyorum. Alkol bazı erkekleri normalden daha cesur ya da daha aptal hale getiriyordu ve uygunsuz davranışlar ya da çalışanların kendilerini güvensiz ya da rahatsız hissetmelerine neden olan davranışlar benim için kabul edilemezdi. Ella da diğerlerinden farklı değildi. O sadece yeniydi, hepsi bu. Bu yüzden çalışma düzenimi değiştirmiştım. Ella alıştığında, normale dönecektim.

Kulübü tamamen görebildiğim her zamanki yerime geçtim, bir şişe suyu yudumlarken kalabalığı gözden geçirdim. Perşembe gecesi için oldukça yoğundu, ama son birkaç ayın rakamlarına göre, perşembe geceleri gelenlerin sayısı yavaş yavaş artmış ve artık hafta sonu gecelerinin neredeyse yüzde doksanına ulaşmıştı. Bu istatistiklerden şikayet edemezdim, ama her zaman daha fazlasını hedeflerdim.

Ella, uzun barın bir ucundan diğer ucuna koşuştururken, her müşteriye bir rock yıldızı gibi davranarak, onlara geniş bir gülümseme ve biraz sohbet sunup bir sonrakine geçerek, bakışlarım sürekli ona kayıyordu. Çalışma temposunda bir kusur bulamıyordum

Çalışma temposunu eleştiremezdim ve ilk geceki gerginliğini saymazsak, tek bir bardak bile kırmamıştı. Ayrıca kendine güveni de artmıştı.

Sadie'den sonra uzun bir süre içgüdülerimden şüphe duydum. Sonuçta, beni neredeyse öldürtecek birine güvenmişim. Ella'ya şans vermek bir inanç sıçramasıydı, birkaç ay önce, özellikle Level Nine'ın Kingcaid gece kulübü markası için önemi göz önüne alındığında, kendimi güvende hissetmeyeceğim bir riskti.

Ancak şu ana kadar Ella beklentilerimi aştı ve belki de içgüdülerime bir kez daha güvenmeye başlayabileceğim konusunda bana bir parça umut verdi. Neden Ella olduğunu anlayamıyordum, ama kabul ediyordum. Geçtiğimiz altı yıl boyunca, Sadie'nin beni ittiği derin, karanlık çukurdan asla çıkamayacağımı düşündüğüm zamanlar olmuştu, ama belki de bir ışık parıltısı, bir şans vardı, ne kadar küçük olursa olsun, bir zamanlar olduğum adamı yeniden keşfetme şansı.

Dans pistinde bir kavga çıktı. Güvenlik ekibime müdahale edip kavgayı ayırmaları için işaret ettim. Birkaç saniye sonra, sorunu çözdüler ve kavgacıları dışarı çıkardılar. Sorun çıkardıkları için ömür boyu kulüplerime girmeleri yasaklandı. Kulüplerimde hoş görmediğim birkaç şey vardı, şiddet de bunlardan biriydi. Diğerleri ise uyuşturucuydu. Kulüplerimde uyuşturucu kullanan biri yakalanırsa, personelim polisi araması gerektiğini biliyordu. Her türlü madde bağımlılığına karşı sıfır tolerans politikası uyguluyorduk. Elbette alkol servisi yapıyorduk, ancak bir müşteri aşırıya kaçıp düşecek kadar sarhoş olursa veya personele ya da diğer müşterilere kötü davranırsa, güvenlik ekibim onu derhal dışarı çıkarırdı.

Gözlerim bir kez daha bara kaydı. Ella, yirmili yaşların başında olan genç bir adamla derin bir sohbete dalmıştı. Başını salladı, gülümsedi ve ona bir şişe bira uzattı. Adam onun bileğini yakaladı ve kendine doğru çekti. Ella dengesini kaybetti ve sendeledi.

Kızgınlık midemde alevlendi.

Hayatta olmaz. Yanlış kadına sataştın, pislik.

Kalabalığın arasından geçip adamı yakasından yakaladım. "Ellerini ondan çek."

"Johannes, sorun yok. Ben hallederim."

"Kimse benim çalışanlarıma onların izni olmadan dokunup paçayı kurtaramaz." Adamı kendimden uzaklaştırdım. "Dışarı."

"Johannes!" Ella sertçe bağırdı. "Ben hallederim dedim."

"Hey, dostum." Adam ellerini başının yanına kaldırdı. "Kötü bir niyetim yoktu."

Güvenlik ekibimden Ed koşarak geldi, ama yakında kulübümden kovulacak olan müşteriye dışarı çıkarmadan önce Ella ortaya çıktı ve benimle adamın arasına girdi.

"Johannes, hallediyorum dedim. Lütfen, işimi yapmama izin ver."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, dudaklarım şoktan aralandı, hem olanlara verdiği tepki ve bana verdiği tepki yüzünden. İnsanların kararlarımı sorgulamasına alışkın değildim.

"Sana elini sürdü. Kulübümde buna izin vermem."

"Kasten yapmadı. Sadece konuşmak istedi ve gürültüden dolayı beni doğru düzgün duyamadı."

Artık bağıırıyordu ve gürültünün bunun sebebi olduğunu kesin olarak söyleyemezdim.

"Gerçekten sorun çıkarmak istemedim," dedi adam. "Aşırıya kaçtıysam özür dilerim."

"Gördün mü?" Ella elini sallayarak beni uzaklaştırdı. "Her şey kontrol altında." Müşteriye döndü. "On beş dolar. Bira için." Elini uzattı.

Ağzım açık kaldı.

Bu kadın... başka bir şeydi.

Adam cüzdanını çıkardı ve elli dolarlık bir banknot uzattı. "Üstü kalsın. Teşekkürler. Buraya gelmeyi seviyorum. Bir yanlış anlaşılma yüzünden, bu şehirdeki en sevdiğim gece kulübü haline gelen bu mekanı kaybetmek istemem."

Siktir.

"Rica ederim." Ona küçük bir gülümseme attı. "Ve bahşiş için teşekkürler. İyi eğlenceler."

Ella yanımdan geçip barın arkasındaki yerine döndü. Adam alt dudağını ısırdı ve bana bakarken yüzünü buruşturdu. "Sorun yok, dostum? Bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

Ed'e baktım, sonra başımı salladım. Ed geri çekildi.

"Sorun yok." Üzerine eğildim, ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Ama ona bir daha dokunursan, büyük bir sorunumuz olur. Anladın mı?"

Adam geri çekildi ve öfkeyle başını salladı. "Anladım." Arkasını döndü ve kalabalığın içinde kayboldu.

Ella'yı aradım. Sanki benim dikkatimi hissetmiş gibi, başını çevirip bana baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme, yosun yeşili

göz bebekları loş ışıkta neredeyse siyah görünüyordu. Yine de parıldıyorlardı. Sonra bana göz kırptı.

Bana göz
kırptı!

Midem altüst oldu ve uzun zamandır unutulmuş bir his damarlarımdan akmaya başladı. Ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Arzu. Ne yazık ki çalışanlarımla yatmıyordum. Bir çalışanı becermek sadece garip bir duruma yol açardı ve Ella işinde o kadar iyiydi ki, seks gibi anlamsız bir şey yüzünden onu kaybetme riskini göze alamazdım.

Bara doğru yürüdüm, dirseğimi barın üzerine dayadım ve müşteriler arasında koşturup duran onu izledim. Orada yaklaşık on beş dakika kalmıştım ki Stan omzuna dokundu ve çenesiyle personel odasına açılan kapıyı işaret ederek on beş dakikalık molasının geldiğini haber verdi. Ama o tarafa gitmek yerine, bana doğru sallanarak geldi ve ben içeceğimi bitirmemiş olmama rağmen, barda yeni bir şişe buz gibi su koydu.

"Al. Serinlemeye ihtiyacın var gibi görünüyor."

O sırtıttı ve ben de dudaklarımla yarısı gülümsediğini fark ettim.

"Bil diye söylüyorum, tüm çalışanlarıma aynı şeyi yapardım. Erkek, kadın veya cinsiyetsiz. Benim için fark etmez. Kimse benim çalışanlarıma onların açık izni olmadan dokunamaz."

Elini göğsüne koydu. "Vay canına. Ben de kendimi özel sanıyordum." Yine göz kırptı ve içim bir düğüm oldu.

"Seni hayal kırıklığına
uğrattığım için üzgünüm."

"Ölmem."

"Mola zamanın gelmedi
mi?" "Benden kurtulmaya
mı çalışıyorsun?"

"Hiç de değil. Mola senin, benim değil. Orada durarak geçirmek istiyorsan, bu senin kararın. Burası özgür bir ülke."

"Öyle mi gerçekten?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Politik bir açıklama mı? Hmm. Politikanın seni ilgilendirdiğini düşünmezdim."

"İlgilendirmiyor. Sadece bir gözlem. Hiçbirimiz gerçekten özgür değil miyiz? Hepimiz ev sahiplerimizin, masaya yemek koyma ya da arabaya benzin koyma ihtiyacımızın kölesi değil miyiz? Kendimizi giydirmek ve çocuklarımızı beslemek için? Kadınlar kendi bedenlerine bile sahip olamıyorlar. Hükümet sahip. Özgürlük bir yanılsamadır, hepimizi hizada tutmak, ilerlemenin daha iyi bir yaşam getireceği yalanını satmak için yaratılmış bir yanılsama."

Vay canına.

Gözlerimi kırptım. "Derin."

"Belki." Omzunu silkti. "Sanırım, bu noktaya gelmene neden olan bakış açına ve deneyimlerine bağlı."

Dudaklarımı düzleştirdim. Deneyimlerim beni kadınlara güvenmemek için yönlendirmişti, ama bu konuyu gündeme getirmek için muhtemelen en uygun zaman değildi. Ayrıca, kendime çok daha fazla güvenmiyordum. Daha dikkatli olsaydım, belki de satır aralarını okuyup Sadie'nin niyetini anlamış olurdu ve onun tuzağına düşmezdim.

Geçim sıkıntısı çekmenin ne demek olduğunu da anlayamıyordum. Ne ben ne de ailem bir sonraki öğünün nereden geleceğini hiç dert etmemiştik. Kendimi ve ailemi çok şanslı sayıyordum. Para her zaman mutluluk veya iyi talih getirmezdi, ama karanlık günlerimde, benim durumumdan çok daha zor durumda olan pek çok insan olduğunu kendime hatırlatmaya çalışırdım. Ailemin her yıl çeşitli hayır kurumlarına büyük miktarlarda para bağışlamasından gurur duyuyordum, ancak bu hiçbir zaman yeterli gelmiyordu. Her zaman yapılacak daha çok şey vardı.

"Bu mutlu notla, şerefe." Kendi su şişesini benimkine vurdu, sonra uzun bir yudum aldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne olduğunu bağlı."

"Neden hep bunları giyiyorsun?" Çenesiyle yüksek yakalı süveterimi işaret etti. "Sıcak olmuyor musun?"

Onun sorusunun tam tersine, göğsüme bir soğukluk çöktü ve elim otomatik olarak boğazıma gitti, çirkin yara izi ve zayıflığının kanıtı, dar balıkçı yaka tişörtün altında gizliydi.

Ona sert bir bakış attım. "Ne giydiğim sizi ilgilendirmez, Bayan Reyes. Ayrıca molanız bitti, bu yüzden bir meraklı barmen eksik idare edebilirim diye karar vermeden önce işinize dönmenizi öneririm."

Oradan hızla uzaklaştım, ama önce yüzünde derin bir acı ifadesinin belirmediğini gördüm.

Bölüm 9

Ella

**Düzeltilme: İlk izlenimler *her*
zaman doğrudur.**

Vardiyamın geri kalanını, Johannes'in masum bir soruya verdiği sert cevap yüzünden göğsümdeki acıyı dindirmeye çalışarak ^{geçirdim}. Eğer durum tersine dönseydi ve o da bana kıyafetim hakkında aynı şeyi sorsaydı, ona kıyafetlerin benim için lüks olduğunu, ancak banka hesabımın elverdiği ölçüde şık görünmeye çalıştığımı söylerdim.

Oysa o, bana sertçe cevap verdi ve beni kovmakla tehdit etti. Level Nine'da ne kadar çok çalışırsam, kovulma ihtimalim o kadar artıyor gibiydi. Ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, söylediklerimin onu neden rahatsız ettiğini bir türlü anlayamadım.

Belki üçüncü bir meme ucu vardı ve açık gömleklerin sırrını ortaya çıkaracağından endişeleniyordu. Ya da göğsü aşırı kıllıydı, bu yüzden yüksek yakalı kazaklar giyyordu. Ya da belki gövdesinin bir yerinde yeni bir vücut parçası ya da daha olası olarak yeni bir kişilik geliştiriyordu.

Tanrı bilir, yeni bir tane iyi gelirdi ona.

İşimi kaybetme korkumu bir kenara bırakarak, gülümsedim, müşterilerle sohbet ettim ve elimden gelen en iyi hizmeti verdiğimden emin oldum. Johannes beni kovmaya karar verirse, bunun benim çalışmamla değil, onun tavırla ilgili olduğundan emin olacaktım. İkincisini kontrol edemezdim, ama birincisini kesinlikle kontrol edebilirdim.

Onun personelini tutmasının tek nedeninin bahşişlerin çok iyi olması olduğunu iddia edebilirim. Burada çalışmaya başladığımdan beri, hayal ettiğimden daha fazla para kazandım. Hafta sonu olmayan günlerde bile bahşişler iyiydi. Cuma ve cumartesi günleri ise bambaşka bir seviyedeydi. Sadece bir hafta sonu çalışmıştım, ama Stan, elime tutuşturduğu para destesinin olağandışı bir şey olmadığını söylemişti.

Kapanış saati yaklaşırken, dans pistinde son dakikalarını geçirmek için kararlı birkaç kişi dışında kulüp boşaldı. Bir temizlik bezi aldım ve birkaç dakika sonra Tiffany bana katıldı. Beni kanatları altına almıştı ve burada çalıştığım kısa sürede,

bu güzel, uzun bacaklı sarışına hayran olmuşum. İlk vardiyama geldiğimde yaptığım klişeleşmiş varsayımdan dolayı göğsümde bir suçluluk hissi uyandı, ancak benim farklı olduğumu inkar edemezdim. Çarpıcı güzelliklerin arasında sıradan bir kızdım ve diğer kadınlardan bu kadar farklıyken Johannes'in beni neden işe aldığını merak etmeden edemiyordum. Erkek barmenler bile çekiciydi. Ama bunun bir önemi yoktu. Beni işe almıştı ve ben de gerekirse bu işe tırnaklarımla tutunmaya kararlıyım.

Beşinci kez esnediğimde Tiffany, "Yorgun görünüyorsun," dedi. "Neden gitmiyorsun? Ben hallederim."

Onun teklifini kabul etmek istesem de, Johannes ile olan tartışmamdan sonra, onun benim tembel olduğumu ve işi diğer çalışanlara yüklediğini düşünmesi en son istediğim şeydi. Kafamı salladım.

"Ben iyiyim. Üzerime düşeni yapmayı seviyorum."

"Ella, sen payına düşenden fazlasını yapıyorsun. İlk gecende de öyle düşünmüştüm, o günden beri her gece öyle düşünüyorum." Beni dürttü. "Hadi git. Beş dakika sürer."

Boş kulübe gizlice bir göz attım. Johannes'ı göremedim, ama şansımı bilirim, dışarı çıktığımda beni yakalayacak ve her şey bitecekti. Artık işim, artık büyük bahşişlerim olmayacaktı. Bu riski göze alamazdım. Beş dakika için bile.

"Bitirmek istiyorum."

Tiffany omuz silkti. "Sen bilirsin." Bir bez aldı ve musluğun altına tuttu, sonra ben son bardakları kaldırırken barda yapışkan bir kokteyl lekesini ovuşturdu. Stan son kontrollerini yaptı, sonra bahşişlerimizi dağıttı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir başka muhteşem gece. Henüz başlangıçtı, ama böyle devam ederse, birkaç ay içinde kendi evimin kirasını bile ödeyebilecektim.

Elbette Ginny'yi özleyecektim, ama Chloe'ye çalışmanın ve bunun karşılığını almanın önemli olduğunu göstermek zorundaydım. Çocuklar sünger gibidir ve onun, başkasının ona bakacağı izlenimini edinmesini istemedim. Kızım bağımsız ve kendine bakabilen bir yetişkin olacak ve asla, *asla* bir erkeğin onu, benim Mateo'nun beni kontrol etmesine izin verdiğim gibi kontrol etmesine izin vermeyecekti. Çok olgunlaşmamıştım, onun pürüzsüz, sofistike tarzı beni kör etmişti. Onun savurganlığı beni çok büyülemişti. Lüks bir ortamda yaşamayı ve istediğim her şeye sahip olmayı seviyordum.

Bana bakacak bir erkeğin olmasını seviyordum.

Sonra gözlerim açıldı ve gerçekleri gördüm. Gördüklerim beni dehşete düşürdü.

Chloe bundan daha akıllı büyüyecekti. Daha az saf, daha şüpheli ve çevresindeki insanları sorgulayan biri olacaktı. Kötü insanlar her yerdedi, kendi amaçları için masumiyetten yararlanmak için fırsat kolluyorlardı.

Mateo'nun beni sevdiğinden hiç şüphem yoktu. Kendi tarzında. Ama onun sevgisi koruma değil, sahiplenme şeklindeydi. Bizim onun malımız olduğumuza inanıyordu. Biz ona aittik, bu yüzden bizi aramaktan asla vazgeçmedi.

Ve ben de ondan kaçmayı asla bırakmayacaktım.

Tiffany beni arabama kadar geçirdi ve ben arabaya binip uzaklaşana kadar bekledi. Ben otoparktan çıkıp otoyola girdiğimde el salladı. Ben de pencereden elimi uzatıp ona el salladım. Koşullar farklı olsaydı, Tiffany benim hiç sahip olmadığım ablam olabilirdi. Ama ben arkadaşlara param yetmiyordu. Yakınlık, ağzımın açılmasına ve cevap vermeye hazır olmadığım sorulara yol açıyordu.

Cevap verme riskini göze alamazdım.

En azından patronumla ilgili bu tür endişelerim yoktu. O, benim gibi önemsiz birini umursamayacak kadar kendine düşküncü. Ve bu bana çok uygundu. Ama aramızda geçen o anların, Johannes zayıf bağı koparmadan önce midemin bulandığı ve parmaklarımın zevkle karıncalandığı o anların ne kadar hoşuma gittiğini inkar edemezdim.

Ginny'nin evinin önüne park ettim, arabanın kapısını olabildiğince sessizce kapattım ve içeri girdim. Ev ölüm sessizliğiydi. Koridorda sessizce yürüdüm ve Chloe'nin odasına girdim. Yorganını yere atmıştı ama kahverengi ayıcığına sıkıca sarılmıştı, kaçarken aldığım birkaç şeyden biri.

Yatağının yanında diz çöküp, gözlerinden abanoz rengi saçlarını çekip alnına öpücük kondurdum. Biraz sıcaktı ama endişelenecek bir şey yoktu. Yorganı üzerine örttüm, ona son bir kez sevgiyle baktım ve sonra parmak uçlarında kendi odama gittim.

Giysilerimi çıkardım, çamaşır sepetine attım ve yatağa yığıldım.

Cızırdayan domuz pastırması kokusu ve kahve aroması beni uyandırdı. Gözlerim yapışmış, başım yüz kilo ağırlığında gibi hissediyordum, ama kendimi yataktan kaldırıp banyoya gittim. Bugünkü planım Chloe'yi okula götürmek ve sonra birkaç saat uyumaktı.

Birkaç saat uyumak. Level Nine'da çalışmayı çok sevmeme rağmen, gece vardiyasına ve zaman buldukça uyumaya alışkın değildim. Sonunda alışacaktım, ama şu anda kendimi yürüyen ölülerden biri gibi hissediyordum, insan ırkına katılabilmek için üç fincan sert kahveye ihtiyaç duyan zombiye dönüşmüş halim gibi.

Duş aldım, giyindim ve Chloe'nin odasına gitmeden önce mutfığa uğrayıp Ginny'ye hızlıca "Günaydın" dedim. Henüz uyanmamış olmasına şaşırdım. Genellikle Ginny'ye kahvaltı hazırlamasında yardım etmeyi severdi, ama aslında daha çok ayak bağı olurdu. Yine de Ginny ona küçük mutfak masasına peçete koymak gibi çok yetişkin bir görev verirdi. Hatta ona peçeteleri şık bir şekilde katlamayı öğretmişti ve Chloe bunu çok seviyordu.

"Günaydın, tatlım." Perdelerini açarak ışığın içeri girmesini sağladım. "Kalkma zamanı."

"Anne, kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Yatağının kenarına oturdum. Yüzü gerçekten kızarmıştı. Alnını elledim. Sıcak. Çok sıcak.

"Bekle biraz, bebeğim." Odama koştum ve banyodan ateş ölçeri aldım. Ağzına sokup bekledim.

38,3 derece. Kahretsın.

Ginny'ye durumu bildirdim ve o birkaç soğuk havlu hazırlarken, ben de Chloe'ye ateşini düşürmek için ilaç verdim. 38,3 derece yüksek bir ateşdi, ama çok endişelenecek bir şey yoktu. Ateş daha da yükselirse, doktor çağırmam gerekecekti, ama bunu karşılayamazdım. Kahretsın. Level Nine'da birkaç hafta daha çalışırsam, birkaç doktor ziyaretini karşılayacak kadar para biriktirebilirdim.

Ginny dul maaşından bana borç verebilirdi, ama onun iyiliğinden bir kez daha yararlanma fikri hiç hoşuma gitmiyordu.

En iyisi, reçetesiz satılan ilaçların ve soğuk kompreslerin işe yaramasını ummaktı.

Chloe'nin anaokulu öğretmenini arayıp Chloe'nin bugün okula gelmeyeceğini söyledim, sonra mutfaktan bir sandalye çekip bebeğimin yatağının yanına oturdum ve onu şahin gibi izledim. Yorgunluk beni boğuyordu, ama uyku beklemek zorundaydı.

Lütfen Tanrım, onu iyileştir.

Ginny, markete gitmeden önce elime bir peynirli sandviç tutuşturdu. Daha fazla ilaçla geri döndüğünde, çantama uzandığımda bana özel bakışlarından birini attı.

Ginny gibi bir koruyucu meleği hak etmek için ne yaptığımı ilk kez merak etmedim. O lokantada ona rastladığım gün biri beni korumuş olmalıydı.

Uyuya kalmış olmalıyım, öksürük sesleriyle uyandım. Gözlerimi tamamen açtığımda, Chloe yorganının üzerine kusmuştu. Hemen ağlamaya başladı. Ginny yatak takımlarını değiştirirken ben onu yıkadım ve giydirdim. Ona bir doz daha ilaç verdim ve ateşini tekrar ölçtüm. Ateşi biraz düşmüştü, ama yeterince değil. Belki sabaha kadar iyileşir.

Bir saat sonra vardiyam başlayacaktı, ama çocuğum hasta olduğu halde onu bırakmamın imkanı yoktu, ne pahasına olursa olsun. Yine de, Level Nine'ın telefon numarasını çevirirken parmaklarım titriyordu ve Johannes'in bu gece çalışamayacağım haberine vereceği tepkiyi düşününce midem bulanıyordu.

Giydikleri kıyafetler hakkında yorum yaptığım için beni kovmakla tehdit eden bir adamın, vardiyama bu kadar yakın bir zamanda işi asmamı affetme ihtimali çok düşüktü. Ne olursa olsun, Chloe her zaman önce gelirdi.

"Level Nine, ben Stan. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Rahatladım. Omuzlarım düştü ve derin bir nefes aldım.

Stan. Tanrıya şükür.

"Selam Stan, ben Ella. Çok üzgünüm ama bu akşam gelemeyeceğim. Acil bir işim çıktı." Chloe'den kimseye bahsetmemiştim. Onu bilerek gizli tutmak istediğimden değil, daha çok konu gündeme gelmemişti. Hepimiz boş boş sohbet etmek için zaman ayıramayacak kadar yoğun çalışıyorduk.

"Ailevi bir acil durum. Ciddi olmasaydı seni yüzüstü bırakmazdım."

Dudaklarımı ısırarak, bana bağırmasını bekledim. Ya da belki Stan beni kovma yetkisine de sahipti.

"Ah, kahretsin. Üzgünüm tatlım. Endişelenme. Biz hallederiz. Sen sorununu hallet, yarın da gelemezsen bana haber ver."

"Çok teşekkür ederim Stan. Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Olur böyle şeyler, bebeğim. Hayat bize sürprizler yapar ve tek yapabileceğimiz eğilip yüzümüze çarpmamasını ummaktır. Önemli değil."

Bu bir yalandı. Level Nine gibi popüler bir yerde, planlanmamış bir personel eksikliğiyle başa çıkmak büyük bir sorundu. Üstelik cuma gecesi. Ama ne yapabilirdim ki?

"Yarın seni arayıp neler olduğunu haber veririm. Eğer gelebilirsen, gelirim."

"Kendine iyi bak."

Stan, teşekkür etmeden önce telefonu kapattı. Telefonu kapatıp beni lanetlediğini hayal ettim. Durum tersine olsaydı, ben de öyle yapmak isterdim.

En azından telefona Johannes cevap vermemişti. İçimden bir ses, onun tepkisinin Stan'inkinden çok daha kötü olacağını söylüyordu. Bu gece işe geldiğinde benim orada olmadığımı görünce ne diyeceğini ancak Tanrı bilebilirdi.

Ne yazık. Bebeğimin bana ihtiyacı vardı.

Telefonumu komodinin üzerine koyduğumda Chloe titredi. Yanına uzandım, onu yanıma çektim ve ninni mırıldandım. Sonunda nefes alıştı düzeldi ve uyku onu sardı.

Birkaç dakika tavana bakarak yattım ve yarın geldiğinde bebeğimin daha iyi olmasını ve benim hala bir işim olmasını diledim.

Ve eğer ikisi de olmazsa... Ne yapacağımı bilmiyordum.

Bölüm 10

Johannes

**İşte bu kadar.
Bir başka hayal kırıklığı daha.**

Saat 1'e beş kala arabamı dokuzuncu kattaki ayrılmış park yerime ^{park} ettim. Otopark Ferrari, Lamborghini ve Aston Martin'lerle doluydu ve kulüp bir saat sonra kapanacak olmasına rağmen, giriş için bekleyenler binanın etrafında uzun bir kuyruk oluşturmuştu. Başarının bu açık kanıtı beni memnun etmeliydi, ama San Francisco'ya beklenmedik bir seyahat yapıp, zimmetine para geçiren müdürü kovduktan sonra, kutlama yapacak kadar yorgun ve sinirliydim.

Ve şimdi, benim titiz standartlarıma uyan başka bir yönetici bulmam gerekiyordu. Hem de rekor sürede.

Bu, pek de kolay bir görev değildi.

Ağabeyim Asher, otuz saniye içinde bir sürü potansiyel aday bulabilirdi. Tek yapmam gereken ondan yardım istemektir.

Sorun şu ki, o öyle görmese de ben bunu bir başarısızlık olarak görüyordum. Bu *benim* işimdi, çözmem gereken *benim* sorunumdu.

Araçtan indim ve personel girişine doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde, midemde ağır bir beklenti hissi vardı. Kabul etmek bana acı veriyordu, ama Ella'yı görmek için sabırsızlanıyordum. Ona dün gece için bir özür borçluydum. Yaralanmam konusunda ne kadar hassas olduğumu bilmiyordu ve boynumdaki çirkin yara izini saklamak için dolabımda en sevdiğim renk olan siyah renkteki balıkçı yaka kazaklar ve yüksek yakalı gömlekler diziliydi.

Kalbime uyuyordu.

Belki ruhuma da.

Her neyse, o benim sert sözlerimi ya da onu kovmakla tehdit etmemi hak etmemişti.

Ama karnımın içindeki kelebekler ya da onu ne kadar çok görmek istediğimi düşündüğümde kollarımdaki tüylerin diken diken olması tek nedeni bu değildi.

Bunu kabul etmek benim için kolay değildi, ama lanet olsun, onu çekici buluyordum. Belki de bu yüzden onu azarlamak benim için bu kadar kolaydı. Bir bakıma, onu istememek istiyordum.

Ama bunun bir
önemi yoktu.
Çalışanlarla yatmak
yoktu.

Kaliteli çalışanlar bulmak zordu ve onları elde tutmak daha da zordu. Level Nine'in olağanüstü bir itibarı vardı, ama sadece aptallar başarılarına güvenerek rahatlar. Burası Los Angeles'tı, çalıştığınız her şeyin bir saniye içinde başınıza yıkılabileceği şehir.

Los Angeles'ın En Seksi Gece Kulübü ödülünü kazanmak gibi tek bir amacımın önünde hiçbir şey engel olamazdı.

Los Angeles'ın En Seksi Gece Kulübü ödülünü kazanma hedefimin önüne hiçbir şey geçemezdi.

Kulübün ana bölümüne çıktım, gözlerim hemen barı taradı. Ella yoktu. Kaşlarımı çattım. Neredeydi? Belki moladaydı. Döndüm ve çalışanların dinlenme odasına doğru yürüdüm.

Boştu.

Aynı yolu geri dönerek bara doğru yürüdüm. Stan'in beni fark etmesi uzun sürmedi. Bir şişe buzlu su aldı, kapağını açtı ve bara koydu.

"Selam dostum. San Francisco
nasıldı?" Omuz silktim. "İyiydi."

Stan benim baş barmenimdi ve onu yüz kez klonlayabilseydim, işi çok daha hızlı büyütebilirdim. Ama bu, şirket işlerini onunla paylaştığım anlamına gelmiyordu. Ya da herhangi bir çalışanımla, bu konuda. Dedikodu treni yakında istasyona girecek ve herkes benim planlanmamış kuzey gezisinin nedenini öğrenecekti.

"Ella nerede?" "Bu
gece çalışmıyor."

Başımı geriye doğru çektim. *Ne dedi o?* "Burada değil mi? Neden olmasın ki?"

Stan, ses tonumu fark ederek ensesini ovuşturdu. "Aradı. Bugün erken saatlerde. Ailesinde acil bir durum olduğunu ve bu gece vardiyasına gelemeyeceğini söyledi."

Daha önce hissettiğim heyecan, içimi kaplayan öfke selinde yok oldu. Bir hafta. Burada sadece bir *hafta* çalışmıştı ve şimdiden drama başlamıştı. Hem de lanet olası bir cuma gecesi.

Tanrım, aman Tanrım.

Yorgundum, sinirliydim ve kapıma beklenmedik bir şekilde gelen sorunlara kızgındım. Şimdi de, sırf onu gördüğüm anda sikim kalkmış olduğu için şans verdiğim bir kadınla sorunlarım vardı.

Altı yıl önce sikim başıma bir sürü bela açmıştı. Bu durum tamamen farklıydı, ama yine de o aptal uzuv, çabucak pişman olacağım bir karar vermeme neden olmuştu.

Orgazmları bu kadar sevmeseydim, o lanet şeyi keserdim.

Döndüm ve ofisime doğru yürüdüm, Stan'in sesleri kulübün gürültüsünde kayboluyordu. Dolu dosya dolabından özgeçmişini çıkardım ve adresini not aldım.

Tamam, Bayan Reyes. Neyin peşinde olduğunu öğrenelim bakalım.

Lastikler patinaj yaparken, siyah Maserati'min gaz pedalına bastım ve yola kayarak çıktım. Karşıdan gelen bir araba, diğer şeride geçerken kornasını çaldı. Önüme geçti ve sonra frenlere bastı. Aptalca bir hareket. Yanına yanaştım ve bana parmak hareketi yaptı.

Onu görmezden gelerek, ayağımı gaz pedalına bastım. Araba, motoru gürleyerek ileriye doğru hızlandı. Birkaç saniye içinde, eski Chevy'deki pislik gözden kayboldu. Kırk beş dakika sonra, renkli saksılar ve bolca çiçekle dolu düzenli bir ön bahçesi olan küçük bir evin önüne park ettim. Ön kapının yanında, üzerine "Hoş Geldiniz" yazan hasır bir paspas vardı. Komikti, ama Ella'nın işe olan açık çaresizliğini göz önüne alındığında, onun böyle bir yerde yaşadığını hayal etmemiştim. Ev küçük olabilir, ama bakımlıydı ve hoş bir mahalledeydi. Belki de benim düşündüğüm kadar fakir değildi düşündüğüm kadar fakir değildi.

Bunu itiraf etmeliyim ki, bu onu kovmamı kolaylaştıracaktı. Bir saniye bile olsa, konumunu suistimal etmeye çalıştığını veya Stan'in iyi niyetinden faydalanmaya çalıştığını düşünürsem, işi biterdi. Elbette, her canı yatağa girmek istediğinde hastalık izni alan çalışanları koruyan türden bir adam olduğumu bir an bile düşünmemişti. Ve eğer düşünüyorsa, onu hayal kırıklığına uğratmak üzereydim.

Kaldırıma çıktım ve kapıya neredeyse ulaşmıştım ki sağduyum beni durdurdu.

Evet, kızgındım. Sıkılmış yumruklarım ve titreyen uyluk kaslarım bunu gösteriyordu, ama ben de sabahın ikisinde genç bir kadının kapısını çalarak neden işe gelmediğini sormak için o kadar da pislik biri değildim.

Arabama dönüp eve gittim, ama bir saat boyunca sırt üstü yatıp tavana baktıktan sonra uyumayı bıraktım. Yeni bir yönetici aramaya başlasam iyi olurdu.

Dizüstü bilgisayar ekranının ışığı neredeyse gözlerimi kör ediyordu. Gözlerimi kısarak parlaklığı azalttım. E-posta programını açarak, ilişki kurduğum çeşitli yönetici işe alım danışmanlarına dört mesaj yazdım ve San Francisco'daki mülkü yönetmek için aradığım kişinin özelliklerini ayrıntılı olarak anlattım. Standartlarım yüksekti ve tartışmaya açık değildi.

Bu da beni düşündürdü. San Francisco'da kovduğum Douglas nasıl ağdan kaçmıştı? Bu konuda büyük bir hata yapmıştım.

Bu sefer, zamanımı görüşmelerle boşa harcamadan *önce*, her potansiyel aday için daha kapsamlı bir geçmiş araştırması talep edecektim. Bar çalışanlarının aksine, kulüplerimin yöneticilerinin çok geniş kapsamlı sorumlulukları vardı.

Her e-postaya, değerlendirmeye sunmayı düşündükleri herkesin kişisel, finansal ve mesleki geçmişini derinlemesine araştırmalarını zorunlu kılan bir paragraf ekledim ve ardından Gönder tuşuna bastım.

Siktir, saat daha dört.

Yaram kaşınıyordu, bu da kaygı düzeyimin yükseldiğinin kesin bir işaretiydi. Ella ile yüzleşmeden önce bu fazla adrenalini atmak en iyisiydi.

Spor kıyafetlerimi giydim ve evimin bodrum katına kurdurduğum spor salonuna gittim. Los Angeles'ın sıcağında yüksek yakalı bir kazak giyip on mil koşmak sadece deli bir adamın yapacağı bir şeydi ve saldırıya uğradıktan sonra bir süre bu ruh halindeydim, ama artık o ruh halinde değildim.

Kabuslar hariç. Gece yarısı kabuslar gördüğümde, kendimi o kader gecede, sonucu değiştirebilecek bir şey arayışında buluyordum.

Boynumun dörtte üçünü kaplayan, sivri uçlu, kötü görünümlü yara izini gördüm. Bıçak bir milim daha derine batmış olsaydı, hayatta kalamazdım. İşaret parmağımın ucuyla pürüzlü cildimi okşadım. Bundan nefret ediyordum. Anlamından nefret ediyordum. Zayıf, aptal, saf olduğumu. Güzel bir yüz ve sıcak bir vajinaya kanmış olduğumu. Ve o başından beri beni soymak için plan yapıyordu. Onun eylemlerinin sonuçları, hayatımın geri kalanında yaşamak zorunda kalacağım bir şeydi.

Ve en kötü izler dışımda bile değildi.

Canlı bir müzik açtım ve koşu bandına atladım. Beş mil, sonra on mil, sonra on beş mil koştum, sonra bacaklarım pes etti ve makineyi durdurdum. Vücudum terden parlıyordu, ama zihnimdeki sesler sustu ve cildimde karıncaların gezindiği hissi de kayboldu.

Duş aldıktan sonra, "üniformam" dediğim kıyafetleri giydim. Siyah pantolon, siyah balıkçı yaka kazak, siyah İtalyan loaferlar. Sadie'den önce renkli giysiler giymeyi severdim. Kırmızılar, yeşiller, maviler. Koyu saçlarım ve soluk ten rengimle uyumluydular. Ama tamamen siyah giyinmek garip bir şekilde bana kontrolün bende olduğunu hissettiriyordu. Nedenini bilmiyordum, ama işe yarayan bir şeyi bozmak istemiyordum.

Bir grup yetişkin adamın saldırısına uğramak, yere yatırılıp, böbreklerim kanayana ve iki ay boyunca kan işeyene kadar tekmelenmek, sonra da boğazımın kesilip neredeyse kan kaybından ölmek üzere olmak, kontrol hissimi tamamen yok etmişti. Artık yaptığım her şey, hayatımın her yönünü kontrol altında tutmak içindi.

Saat yedi, güneş ufukta yeni görünmeye başlamışken, evimi kilitleyip en sevdiğim kahve dükkânına gittim. Dışarıda oturup, güneş gökyüzünde yükselirken muz ve çarkıfelek meyvesi smoothie içip kruvasan yedim. Saat yedi buçukta Ella'nın evine doğru yola çıktım ve sekizi biraz geçte evinin önüne vardım.

Arabadan indim, kapıyı çarptım ve dar patikadan yukarı doğru yürüdüm. Kapıyı çaldım. İçeriden birinin hareket ettiği sesleri geliyordu. Kapı açıldığında bir adım geri attım. Gri saçlarını düzgün bir topuz haline getirmiş, altmışlı yaşlarında bir kadın beni karşıladı. Mavi gözlerini kısarak beni baştan aşağı süzdü.

"Evet, genç adam?"

Belki de bu Ella'nın annesiydi? Ya da belki de ajansa yanlış adres vermişti. Onun ailesi veya geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve Douglas ile olan olaydan sonra, en kıdemsiz çalışan olsa bile, biraz daha derinlemesine araştırma yapmadığım için pişman olmaya başlamıştım.

Güzel yüz. Sıcak am. Benim çöküşüm.

Ama o zamandı. Şimdi ise şimdiydi. Üstelik Ella ve Douglas tamamen farklı durumlardı. Karşılaştırılamazdı.

"Merhaba, Bayan..." Sesim kesildi.

Bana sadece kaşlarını kaldırarak cevap verdi. Kapının çarpılmasına hazırlandım, eğer öyle olursa ayağımı içeri sokmaya hazırdım. Ella ile konuşmadan buradan ayrılmayacaktım.

"Ella Reyes'i arıyorum."

Gözlerinde hafif bir parıltı ve genişleyen gözler, doğru adrese geldiğimi gösterdi. En azından bu bir şeydi.

"Kim arıyor?" Çok nazikti.

"Johannes Kingcaid. Patronu," diye ekledim, daha fazla etki yaratmak için. "Bay Kingcaid."

Ella kadının arkasında belirdi. Sabah fırça görmemiş saçlarını eliyle düzeltti. Gözlerinin altında morlukları andıran koyu halkalar vardı ve daha iyi bilmesem, bir haftadır uyumadığını söyleyebilirdim.

Yine de, nabzım hızlandı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Güzel olmasını bırakın. Ella Reyes çok güzel bir kadındı ve başka bir hayatta, onu kovmayı düşünmek yerine, ona çıkma teklif ederdim.

"Ben... Ben... Burada ne yapıyorsun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Dün gece takım arkadaşlarını neden yalnız bıraktığını ve bahanenin işini kaybetmemen için yeterli olup olmadığını öğrenmeye geldim."

"Durun biraz," diye bağırdı yaşlı kadın.

"Sorun yok, Ginny. Ben hallederim. Sen yürüyüşüne çık." Ella elini kadının koluna koyarak onu kenara çekti. "Lütfen içeri girin, Bay Kingcaid."

Kadın arkasını döndü ve loş koridorda ağır adımlarla yürüdü. Hâlâ kapıyı koruyan ve bana yüksek fırın sıcaklığında bakışlar atan Ginny'yi geçip onu takip ettim ve köşede bir masa bulunan, duvarları parlak sarı fayanslarla kaplı küçük bir mutfığa çıktım. Ön kapı kapandı, sanırım Ginny diğer tarafta kalmıştı.

İtiraf etmeliyim ki, bir parçam rahatlamıştı. Onda annemi hatırlatan, yaşlı bir kadının havası vardı. Hiçbir saçmalığı kabul etmeyen ve keskin bir bakış ve kısa bir sözle sizi on iki yaşında hissettirme yeteneği olan türden bir kadın.

"Otur."

Elini masaya doğru salladı. Ben ayakta kaldım. Sanki "Sen bilirsin" der gibi omuzlarını hafifçe silkti.

"Kahve?"

"İstemem." Mutfakta hareketlerini izledim. "Açıklama yapar mısın?"

Tanrım, Johannes. Kadına biraz müsaade et.

Benim gibi bir pislik bile, perşembe gecesi, yani otuz saatten az bir süre önce benim kulübümden ayrıldığından beri hayatın ona yaşattığı tüm kötü şeylerden bıkmış olduğunu anlayabilirdi.

Cevap vermeden önce, bir çocuk sesi duyuldu. "Anne."

Ella yanımdan geçip koridorun karşısındaki odaya koştu. Onun peşinden gittim ve eşikte durdum.

Oda kasvetliydi, perdeler hala kapalıydı ve yatakta, Ella'nınki kadar koyu saçlı, beş ya da altı yaşlarında bir kız çocuğu yatıyordu. Ella'nın vücuduna kıvrılmış, yaşına göre çok şiddetli bir öksürükle ciğerlerini parçalıyordu.

Ella onu salladı, saçlarını öptü, benim duyamayacağım kadar alçak bir sesle yatıştırıcı sözler söyledi. Göğüs kafesim sıkıştı. Bir yandan, bir ilişki içinde olmanın, birini sevmenin ve onun da beni sevmesinin verdiği yakınlığı özliyordum. Ama içimdeki daha büyük kısım, Sadie'nin yarattığı kısım, buna izin vermiyordu. "Her şeyden önce kendini koru" o gecedan itibaren benim mottom haline gelmiş, ruhuma kazınmıştı.

Küçük kızın öksürüğü azaldı ve Ella onu yatağa yatırdı. Ella'yı anımsatan masum gözler bana döndü.

"Sen kimsin?"

Ella omzunun üzerinden bana baktı, sonra dikkatini kızına geri verdi. "O, annenin patronu." Yine bana doğru bir bakış attı ve kaşını kaldırdı. "Değil mi?"

Pişmanlık, bir fırtına bulutu kadar ağır bir şekilde üzerime çöktü ve ben şiddetle başımı salladım. "Kesinlikle."

Yorgunluğu ve endişesi bir an için ortadan kalktı. "Bana biraz zaman verir misin? Uzun sürmez."

"Tabii ki. Mutfakta seni beklerim."

Bölüm 11

Ella

**Çok fazla soru ve
vermemekte ısrar ettiğim
cevaplar.**

Chloe'ye bir doz daha öksürük ilacı verdim ve tekrar uykuya dalana kadar birkaç dakika saçlarını okşadım. Öksürüğü bu sabah saat ikide başlamıştı ve o zamandan beri her saat başı uyanıyordu. Zavallı küçük kız yorgun düşmüş olmalıydı. Ateşi biraz daha düşmüştü, şimdi 37,8 dereceye inmişti. Şansım yaver giderse, bugün daha da düşer ve doktor çağırmam gerekmezdi.

Fakir olmaktan nefret ediyordum. *Nefret ediyordum*. Giysiler, arabalar ve lüks evler umurumda bile değildi. Mateo ve onun zehirli dünyasından kaçtığımdan beri, hayatta gerçekten önemli olanın başını sokacak bir ev, masada yemek ve sevdiklerini bakacak kadar para olduğunu anlamıştım.

Ginny sayesinde ilk ikisine sahiptim, ama üçüncüsü konusunda çok yetersiz kalıyordum. Bir annenin ilk görevi bebeğini güvende tutmaktır, ama ben burada reçetesiz satılan öksürük şurubu ve ev yapımı ilaçlarla idare ediyordum.

Johannes, Ginny'nin küçük mutfağının yüzde sekseni kaplıyordu, en azından bana öyle geliyordu. Ya da belki de bana klostrofobi hissi veren onun varlığıydı. En azından hala bir işim olduğunu doğrulamıştı. Bu, felaketler denizinde tutunabileceğim bir şey, bir parça iyi haberdi.

Tamam, belki biraz abartıyordum, ama uykusuzluk ve endişe insana garip şeyler yapıyordu.

"O kahveyi istemediğinden emin misin?" Rafta duran bir fincanı aldım ve Ginny'nin yarım saat önce hazırladığı kahveyi fincana doldurdum.

"İyiyim."

Biraz krema ekledim ve masadaki sandalyeyi çekip, ağır bir gürültüyle üzerine çöktüm. Bacaklarım beni zar zor tutuyordu ve gözlerimi açık tutmak için kibrit çöpüyle desteklemek gerekiyordu, bu yüzden kafeine ihtiyacım vardı. Bugün günü atlatmak için tonlarca kafeine ihtiyacım olacaktı.

Bu gece çalışmamın imkânı yoktu. En iyisi bandajı hemen çekip atmak.

"Bu gece de çalışamayacağım. Bu, beni kovma kararını değiştirirse, hiç durma. Çok yorgunum, umurumda bile değil."

Bu doğru değildi. Umursuyordum. Birinci sınıf bir yerde çalışmanın ve bunun getirdiği avantajların, yani bahşişlerin tadını almıştım. Bir daha ucuz lokantalarda garsonluk yapıp, burada orada bir dolar bir dolar kazanmak istemiyordum. Level Nine'da işe girmek, uzun zamandır başıma gelen ilk şanslı olaydı. Şu anda kaderim, kendi çıkarlarını her zaman ön planda tutan bir adamın elindeydi.

Johannes masaya oturdu. "Seni gerçekten kovacağımı mı sanıyorsun?" "Buraya bunun için geldin, değil mi?"

Yorgunluk beni cesur da yapmış gibiydi. Ya da aptal. Johannes'in tepkisi hangisinin doğru olduğunu belirleyecekti.

Dudakları yukarı kalktı. Tam olarak gülümseme denemezdi, ama o yönde bir hareket oldu.

"İtiraf ediyorum, bu sabah saat birde kulübe geldiğimde senin işe gelmediğini görünce mutlu olmadım."

Birde mi? Demek dün gece çoğu zaman orada değildi. "San Francisco'da acil bir işim vardı."

Ah. Sorum yüzümden anlaşılmış olmalı. Sessiz kaldım ve onun devam etmesini bekledim.

"Ayrıca, işten izin almak için geçerli bir nedenin olmadığını fark etseydim, seni kovmanın da kesin bir olasılık olduğunu kabul ediyorum."

Ağzımı açtım, ama elini kaldırıncaya kapattım. "Ama şimdi iyi bir nedenin olduğunu biliyorum."

Sandalyesini geriye çekti ve uzun bacaklarını birbirinin üzerine attı. Bu hareket bir anlığına dikkatimi çekti. Zarif bir erkekte çekici bir şey vardı ve Johannes zarıflığın ta kendisiydi. Boyu, fiziği ve çok iyi taşıdığı gizemli havası da buna katkıda bulunuyordu.

"Doktor çağırdın mı?"

Onun keskin, beklenmedik sorusu beni düşüncelerimden kopardı. Cevabımı en iyi şekilde nasıl ifade edeceğimi düşünerek dudağımı ısırdım. Sonunda kısa bir cevap verdim.

"Hayır."

"Neden?"

Kaşlarım havaya kalktı. Tamam, açık sözlülük vardı, ama bir de "seni ilgilendirmez" vardı.

"Anlamadım?"

"Kızınız açıkça hasta. Bir tıp uzmanı onu muayene etmeli."

Kanımın sıcaklığı birkaç derece yükseldi, çünkü o haklıydı ve ben de onun haklı olduğunu biliyordum, ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Bilgin olsun, hepimizin elinde boş boş duran bir sürü para yok. Doktorlar para istiyor. Benim ise param yok."

Kısa cevabımın onu geri çekilmeye zorlayacağını düşünmüştüm. Ama o, daha da ısrarcı oldu.

"Babası ödeyemez mi?"

Sırtım gerildi ve kafamda bir düzine alarm çalmaya başladı. Çok kişisel, çok yakınlaşıyordu. Lanet olsun. Onu eve almamalıydım. Artık benim hakkımda, paylaşmaktan rahatsız olduğumdan çok daha fazlasını biliyordu. Benim fakir olduğumu biliyordu. Değerli bir kızım olduğunu biliyordu. Ve onu hemen buradan çıkarmazsam, babasının kızının tıbbi masraflarını neden ödeyemediğini tam olarak söylemem için beni zorlayana kadar ısrar edecekti.

Level Nine'da uyuşturucu satışı görmemiş olabilirdim, ama bu, böyle bir şeyin olmadığı anlamına gelmezdi. Kulüpler, torbacılar ve uyuşturucu kullanıcıları için birer mekân gibiydi ve bildiğim kadarıyla, Johannes, altı derece ayrılık gibi bir şekilde, Mateo ile bağlantısı olabilir, ne kadar zayıf olursa olsun. Gitmesi gerekiyordu.

Hemen.

Kahve fincanımı masaya koydum ve ayağa kalktım.

"Kişisel hayatım tartışmaya açık değildir. Anlayışınız ve Chloe iyileşene kadar işimi açık tutmanız için teşekkür ederim, ama gitmenizi rica ediyorum."

Çenesini sıkıca kapatarak bana baktı. Ama kıpırdamadı.

Hareket etmedi.

Ellerimi belime koydum ve sırtımı kalem gibi dikleştirerek daha uzun boylu durdum. Neyse ki o oturmuştu. Aksi takdirde, kendimi daha korkutucu gösterme girişimim feci şekilde başarısız olurdu.

"Eğer o sorumsuz bir babaysa, yetkilileri devreye sokmalısınız."

Tamam, bu kadar yeter.

Kapıyı işaret ettim. "Sana nazikçe sordum. Şimdi emrediyorum. Çık dışarı."

Birkaç saniye daha geçti, sonra koltuğundan yavaşça kalktı, bunu yapmak için bolca zaman harcadı. Her zamanki gibi tertemiz olmasına rağmen süveterini tozunu silkeledi.

"Dönüş tarihini bana bildir. İşlerim var."

Koridorda, tüm güçlü erkeklerin sahip olduğu türden, kendinden emin bir yürüyüşle yavaşça yürüdü. Ona kahve fincanımı fırlatmamak için tüm gücümü kullandım, ama bu ortalığı dağıtırdı ve ben dağınıklığı *sevmediğim* için kendimi tuttum.

Ön kapı kapandı. Bacaklarım titredi. Kendimi tutmak için masanın kenarını kavradım ve Chloe'nin yakaladığı aptal böceği, cüzdanımdaki paranın azlığını, Mateo'yu ve onun yasadışı işini lanetledim.

Johannes Kingcaid'i de lanetledim. Davetsizce buraya gelip, şimdiye kadar gizli tuttuğum kişisel hayatımın bir parçasını açığa çıkarmaya zorladığı için. İnsanlar benim hakkımda ne kadar çok şey bilirse, Mateo'nun beni bulma şansı o kadar artar ve bunun olmasına izin veremezdim.

Chloe'yi kontrol ettim. Tanrıya şükür, hâlâ derin uykudaydı. Elimi alnına koydum. Hmm, sıcaktı, ama bu sabahki kadar sıcak değildi. Belki de gerçeklikten çok körü körüne bir iyimserlikti, ama yanakları eskisi kadar pembe değildi. Belki ateşi düşüyordu ve öksürüğü de yakında geçecekti.

Alnını öptüm, kapıyı kapattım ve mutfığa döndüm. Johannes'in sorgulaması yüzünden duyduğum öfke dalgası sönmüş, içimde bir boşluk bırakmıştı. Kocam sayesinde içine itildiğim bu hayat, on sekiz yaşındaki bir kızın, kendinden çok daha yaşlı zengin bir adamın ilgisini çektiği için gözleri parlayan, saf hayallerinden çok uzaktı. Önümde korku ve yalnızlıkla dolu uzun bir yol uzanıyordu. Ama Chloe'yi güvende tutup Mateo'nun elinden uzak tutabildiğim sürece, önemli olan tek şey buydu.

Taze bir demlik kahve yaptım ve iki dilim ekmeği tost makinesine koydum, Ginny'nin güneş sarısı perdelerinden hiçbir şeye bakmadan, ekmeğin çıkmasını bekledim. Üzerine ince bir tabaka tereyağı sürdüm, sonra üzüm reçeli sürdüm ve masadaki yerime geri döndüm. İki ısırık yedikten sonra yeterince doyduğumu hissettim. Hem Chloe hem de Johannes Kingcaid'in keskin mavi bakışları altında kendimi ne kadar savunmasız hissettiğim için midem endişe ve kaygıyla kıpır kıpırdı.

Onu kovarak, tek yaptığım onun merakını uyandırmak oldu. Yalan söylemeliydim. Herhangi bir şey uydurmalıyım. Hatta, babasının öldüğünü söyleyebilirdim. Bu, onun sorularını keserdi.

Ayrıca, benim için Mateo ölmüştü. Onun nasıl para kazandığını ve kızımızın hayatına getirdiği tehlikeleri öğrendiğim gün ölmüştü. *Benim* hayatıma da, ve ikimize de bu konuda bir seçim şansı vermeden.

Ah, kendimi tekmelemek istiyorum. Yoga yapmaya devam etseydim, bunu yapabilirdim. Ama şu anda yapabileceğim tek şey, aptal olduğum için kendimi zihinsel olarak azarlamak.

Kahvemi yudumlarken, zihnim Johannes'e odaklanmıştı. Johannes ve Mateo'nun birbirlerini tanıyor olabileceği aklıma geldiğinde aşırı tepki vermiştim. Tabii ki tanıımıyordular. Level Nine'da uyuşturucu satışı görmemişim çünkü yoktu. Zihnim bana oyun oynuyordu. Hepsi bu kadar. Stres ve endişe, mantıksız düşüncelerin fırtınası kopmasına neden oluyordu.

Ama ne kadar ilginç, huysuz ve yoğun bir adamdı. Çok güzel, ama boş.

Hayır, boş

değil. Kırılmış.

Parasal anlamda tüm zenginliğine rağmen, o adam derin bir mutsuzluk içindeydi. Gözlerinde bunu görebiliyordum. İçindeki mücadeleyi görebiliyordum. Ya bir travmaya tanık olmuştu ya da travma yaşamıştı. Gözleri benimkilerle aynı düz boşluğa sahipti, ancak benimkilerde korku da vardı, Johannes'inkilerde ise suçlama.

Ne yaşamış olursa olsun, eski bir deyişin doğruluğunu kanıtlıyordu: Para mutluluk getirmez. Zaten mutluysanız, hayatınızı sadece daha da güzelleştirir. Ve kaderin keyfi olarak dağıttığı yıkımlardan kimseyi kurtarmaz.

İlginç patronumla ilgili düşüncelerimi bir kenara iterek, yarısı yenmiş tostı çöpe attım ve Chloe'yi kontrol etmeye gittim.

Bölüm 12

Ella

**Görünüşe göre iyilikler gerçekten var,
ama bedeli ne?**

Neredeyse kurumuş bezi musluğun altında yıkadım ve fazla suyu sıktım. Johannes gittikten birkaç saat sonra Chloe'nin ateşi tekrar yükseldi ve öksürüğü oldukça kötüleşti, her öksürdüğünde çıkan ses beni irkiltiyordu. Ginny ile konuştum ve ikimiz de ateşi bir saat içinde düşmezse onu County'nin acil servisine götürmeye karar verdik. Muayene için en az dört saat beklememiz gerekecekti, ama başka seçeneğim var mıydı?

En büyük endişem, kişisel bilgileri vermek zorunda kalmak ve bunun bir şekilde Mateo'yu bize yönlendireceğiydi. Bildiğim kadarıyla, Chloe'nin tarifine uyan beş yaşında bir çocuğu olan bir kadını hastanelerde arayan bir ekibi vardı. Ondan her şeyi bekleyebilirdim. Bunca yıl benden uluslararası bir uyuşturucu örgütünün başı olduğunu saklayabiliyorsa, kim bilir ne kadar geniş ve derin bir erişimi vardı? Şu anda bile beni izliyor olabilirdi.

Omzumun üzerinden arkama baktım, sanki tam arkamda durup, tuz ve biber saçlarını eliyle tararken, çok yakışıklı yüzünde kötücül bir gülümsemeyle durduğunu görecektim gibi.

İçimden bir ürperti geçti. Eğer nerede olduğumu öğrenirse bana ne yapacağını düşünmek bile korkutucuydu. Ama korkumun Chloe'nin sağlığını bozmasına izin veremezdim. O her şeyden önce geliyordu. Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacaktı.

Bir saat.

Sonra karar verme zamanı geldi.

Chloe'nin yatak odasına geri döndüm.

"Al," dedi Ginny, "ben yaparım. Ayakların yerden kesilmiş gibi görünüyor."

Minnettarlıkla soğuk havluyu ona uzattım ve oturmaya gittim, ama popom sandalyeye değmeden önce kapının çalınması beni durdurdu.

"Kim o?" diye sordum.

Ginny kaşlarını kaldırdı. "Duvarların arkasını görmek henüz ustalaşamadığım bir şey."

Ona dilimi çıkardım. "Komik."

"Git kapıyı aç." Çenesini salladı. "Ve eğer komşumuz Fred yine bana çıkma teklif etmeye gelmişse, ona önceki on iki seferde verdiğim cevabın aynısını ver."

"Skor tutuyor musun? Belki Fred'in biraz daha ısrarcı olması gerekiyordur."

Ginny parmağını salladı. "O adama fikir veriyorsun, yoksa seninle konuşmam gerekecek."

Kendi kendime güldüm, bu hafiflik hoş bir dikkat dağınıklığıydı ve koridorda ağır adımlarla yürüdüm. Zavallı Fred. Yanlış olsa da, çabası için ona on üzerinden on puan vermem gerek.

Kapıyı açtım.

Fred değildi.

Ginny'nin ön kapısında, uzun boylu, sıska görünümlü, koyu renkli kıvrık saçlı ve vücuduna uygun uzun, ince burunlu bir adam duruyordu. Şık bir takım elbise ve kobalt mavisi bir kravat giymişti ve kapı kapı dolaşan satıcıların sıklıkla taşıdığı, pek çok kişinin satın aldığı ama kimsenin kullanmadığı ev eşyalarıyla dolu bir evrak çantası taşıyordu.

"Evet?"

"Bayan Reyes?"

Gerildim. "Kim soruyor?"

Gülümsemesi beni rahatlatmak içindi. Ama işe yaramadı. Kollarımı kavuşturup kendimi olabildiğince uzun gösterdim.

"Ben Doktor Magnusson. Chloe'yi görmeye geldim."

Başımı o kadar hızlı geriye attım ki boynum kırılabilir diye düşündüm. Ensemdeki ağrıyı ovuşturup gözlerimi kısarak baktım. "Sizi kim çağırdı?"

"Bay Kingcaid. Hemen gelmemi söyledi."

Dişlerimi gıcırdattım. Karışan *piç kurusu*. Lanet olası bir doktoru karşılayamayacağımı çok iyi biliyordu, ama yine de burnunu soktu ve bir doktor gönderdi. Kendini *ne* sanıyordu?

Üstelik cumartesi günü. Hafta sonu ziyaretlerinin hafta içi ziyaretlerden daha pahalı olduğundan neredeyse emindim.

"Korkarım boşuna geldiniz, Doktor Magnusson."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatı. "Yanlış eve mi geldim?" Geri adım attı ve ahşap verandada yazılı numarayı kontrol etti. "Eminim bu doğru adres."

"Adres doğru, ama yanlış bilgi almışsınız."

Kaşlarını daha da çatarak, "Hasta çocuğunuz yok mu?" diye sordu.

Göğsüm sıkıştı. Kızımı tedavi edebilecek eğitim ve ilaca sahip bir doktorun orada durması, ama onun ücretini karşılayamayacağımı bilmem, kimsenin katlanmaması gereken bir işkenceydi.

"Evet, istiyorum, ama eksik olan şey, Doktor Magnusson, size ödeme yapma imkânım."

"Ah." Yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı ve iki gamze belirdi, orta yaşlı olmasına rağmen çocuksu bir görünüm kazandırdı. "Her şey halledildi. Bay Kingcaid, Chloe'nin bakımına ilişkin tüm faturaların kendisine gönderilmesi konusunda kesin talimatlar verdi."

O anda sert bir rüzgar esseydi, beni yere devirebilirdi. Johannes Kingcaid neden bu kadar şefkatli bir şey yapsın ki? Minnettar olmam gerekirdi. Bunun yerine, bir anlık öfkeyle dişlerimi gıcırdattım. Lanet olası adam buraya gelip beni kovacakmış gibi davranmış, özel hayatıma burnunu sokmuş, istenmeyen sorular sormuş, sonra da kızıma bakması için bir doktoru evime, Ginny'nin evine göndermişti. Tek yaptığı, bir anne olarak korkunç başarısızlığımı ortaya çıkarmak olmuştu.

"Girebilir miyim?"

Hızlıca birkaç kez gözlerimi kırptım. Doktorun Chloe'yi tedavi etmesine izin verirsem, Johannes'e borçlu kalırdım ve onun gibi güçlü adamlar her zaman borçlarını tahsil ederlerdi. Doktoru geri çevirirsem, Chloe'yi acil servise götürmek zorunda kalırdım ve bununla birlikte gelen tüm riskleri de üstlenirdim.

İmkânsız bir seçimin ağırlığı altında ciğerlerim sıkışıyordu. Tek bir mantıklı seçenek vardı ve o da tam önümde duruyordu.

Geri çekildim ve doktora işaret ettim. "Lütfen, içeri girin. Koridorun sonunda."

Chloe'nin yatak odasına girip onu Doktor Magnusson'a tanıttığımda Ginny'nin kaşları yukarı doğru fırladı. Gözlerinde sorularla bana baktı. Kafamı salladım ve omuz silktim.

Doktor Chloe'yi muayene ederken, bir anne tavuk gibi etrafında dolaşan Ginny, kolumu sıkıca tutup beni geri çekerek adama biraz alan açmamı sağladı. Tıp uzmanı değildim, ama muayenesi daha kapsamlı olamazdı ve yirmi dakika sonra çantasını kapatıp ayağa kalktı.

"Chloe'nin kötü bir bronşit vakası var," dedi. "Yüksek dozda antibiyotikle birkaç gün içinde geçecek bir şey." Bana bir reçete uzattı. "İşleri hızlandırmak için ona bir iğne yaptım."

bunu günde üç kez, dört saat sonra başlayarak alması gerekiyor. Yarın durumuna bakmak için uğrayacağım. Bol bol sıvı almasını sağlayın."

Reçeteyi göğsüme sıkıca bastırdım, son yirmi dört saatin gerginliği omuzlarımdan yağ gibi akıp gitti.

"Teşekkürler, Doktor Magnusson." Onu kapıya kadar geçirdim, merdivende durup arabasına binip uzaklaşmasını izledim.

Ginny arkamdan koşarak geldi ve reçeteyi elimden aldı. "Ben gidip ilacı alayım. Sen Chloe'nin yanında otur. Döndüğümde bana her şeyi anlatabilirsin."

Onu durduramadan, sokağın ortasına kadar gitmişti. Kapıyı kapattım ve Chloe'nin yanına oturup onun dönmesini bekledim.

Bronşit. Tanrıya şükür daha ciddi bir şey değildi. Chloe'nin tedavisi ile Mateo'nun yerimizi öğrenme riski arasında tereddüt ederken Chloe'nin durumu kötüleşseydi, kendimi asla affedemezdim.

Johannes'in eylemine, benim hareketsizliğime kıyasla minnettar olmam gerekirdi, ama onun kendi işi olmayan bir şeye bu kadar müdahaleci yaklaşımına karşı içimde yükselen öfkeyi bir türlü atamadım. Ve zaman geçtikçe, öfkem daha da arttı.

Chloe'nin durumunda bir iyileşme gördüğüm anda, Bay Büyük Adam ve ben sınırlar ve tazminat hakkında bir konuşma yapacaktık. O adama kişisel doktor ziyaretinin bedelini nasıl ödeyeceğimi sadece Tanrı bilirdi, ama bana başka seçenek bırakmamıştı.

Bir erkeğe borçlu kalmayı reddettim. Hiçbir erkeğe. Ya da bir erkeğin kontrolü altında olmayı da. Bunu daha önce yaşadım.

Bunu kanıtlayan zihinsel yaralarım var.

Ginny, Chloe'nin antibiyotiklerini getirince, ona Doktor Magnusson'un söylediklerini, Johannes'in onu buraya gönderdiğini ve Chloe'nin tedavisini ödemeyi teklif ettiğini anlattım. Biraz romantik olduğunu anladığım Ginny'nin gözleri parladı ve onun, kendi işi olmayan meseleleri halletmesinin onu bir tür prens ya da beni kurtarmaya gelen bir şövalye yaptığını söyledi.

On sekiz yaşındayken ben de romantiktim. Ve bunun beni nereye getirdiğine bakın

Hayır, Johannes bunu iyilik olsun diye yapmamıştı. bir şekilde ödeme talep edecekti. Ve onun gücünü elinden almanın tek yolu, ona her kuruşunu geri ödemektir.

Bir şekilde.

İki gün sonra, Chloe iyileşme yolunda ilerlerken, paslı arabamı otobana sürdüm ve Level Nine'a doğru yola çıktım. Cumartesi sabahı onu evden attığımdan beri Johannes'tan hiç haber almamıştım. Beklediğim bir şey de değildi.

Ama öyleyse, neden omuzlarımda bu kadar ağır bir hayal kırıklığı hissi vardı? Ve neden bu his, Johannes'in evime doktor gönderip faturayı ödemeyi kabul ederek yaptığı büyük hataya karşı hissettiklerimi açıkça belirttikten sonra, yaklaşan bir felaketle savaşıyordu?

Bunu unutmam gerekirdi, ama yapamadım. Onun jestine minnettar olup kabul etmemi engelleyen şey gurur değildi. Kızgınlığım gururdan çok daha derindi. Bu sefer kontrolü ona bırakırsam, hayatımın diğer alanlarında da sınırsız yetki sahibi olduğunu düşünebilirdi, örneğin geçmişim veya Chloe'nin babası hakkında daha fazla bilgi edinme hakkı gibi. Her an cömertliğini gündeme getirip, istediğini elde etmek için bunu bir araç olarak kullanabilirdi.

Ona
güvenmiyordum.

Onu
tanımıyordum.

Onun benim üzerimde herhangi bir kontrol sahibi olmasına izin
veremezdim, maddi ya da başka türlü.

O benim işverenimdi. Bana bir iş için para ödüyordu ve ben de çalışma saatlerim boyunca elimden gelenin en iyisini yapmalıydım. Ne daha fazlası, ne de daha azı.

Otoparka girdim ve Johannes'in arabasının her zamanki yerinde park ettiğini gördüm. Umduğum gibi, otoparkın geri kalanı boştu. Tanrıya şükür. Level Nine'da kısa süreli çalışmam sırasında öğrendiğim kadarıyla, o genellikle herkesten çok daha erken gelirdi ve bu sefer de tahminim doğru çıkmıştı.

Kulübün yan tarafındaki personel girişine doğru ilerlerken cesaretim kaçtı. Neredeyse geri dönüp arabama binip eve gidecektim. Sadece içimden gelen, sınırlarımı belirlemek için söylemem gerekenleri söyleme ihtiyacı beni durdurdu. Kapıyı denediğimde ellerimin titremesini engelleyemedim. Kahretsin. Kilitliydi. Bunu beklemeliydim. Alkolle dolu bir gece kulübünde tek başıma çalışıyor olsaydım, Level Nine seçkin bir mahallede olsa bile kapıyı açık bırakmazdım.

Kapıyı birkaç kez vurdum, sonra bekledim. Bir dakika geçmesine rağmen cevap gelmeyince, bu sefer daha sert vurdum. Birkaç saniye sonra, Johannes'in yüzü kapının küçük penceresinden görüldü. Kaşlarını çatmasını ya da onun alametifarikası olan sıkılmış ifadesini bekliyordum. Bunun yerine, beni içeri almak için kapıyı açarken dudakları neredeyse gülümsemeye dönüştü.

"Ella. Seni görmeyi beklemiyordum. Chloe nasıl?"

"Daha iyi, teşekkürler," diye sertçe cevap verdim.

"Konuşmamız gerek."

"Eğer söyleyeceğin şey 'Bu gece tekrar vardiyaya çıkacağım' ise, tabii ki."

Bu bir şaka mıydı? Johannes'ı tanıyorsam, pek olası değildi. "Bu beş kelime, ve

hayır."

Neredeyse gülümsemesi kayboldu. Beni içeri almak için geri çekildi, sonra kapıyı kapatıp

tekrar kilitledi. Onu ofisine kadar takip ettim ve binada sadece ikimiz olmamıza rağmen kapıyı arkamdan kapattım.

"Doktor işe yaradı mı?" Masasının arkasına oturdu ve bana da oturmamı işaret etti.

Ayakta kalmak kabalık gibi geldi, ben de oturdum, popomu sandalyenin kenarına yerleştirdim. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmam lazım."

Johannes kaşlarını kaldırdı ve bana işaret etti. "Söz sende. Patlamadan önce söyle gitsin."

Aptal.

Derin bir nefes aldım ve ellerimi kucağımda yumruk haline getirerek parmaklarımın titremesini engelledim. "Evime doktor gönderme kararını kendi başına vermiş olmandan hiç memnun değilim. Kızım senin sorumluluğunda değil, ben de öyle. Sen benim patronumsun. Ben senin çalışanım. İlişkimiz burada başlıyor ve burada bitiyor. Ne sana ne de başka birine borçlu olmayacağım. Fakir olabilirim Bay Kingcaid, ama sadaka bekleyen biri değilim. Chloe'nin bakım masraflarını sana geri ödemenin bir yolunu bulacağım. Bunda ısrarcıyım. Gelecekte işime karışmamanı rica ederim."

Onun birçok hatasını saydıktan sonra neredeyse nefes nefese kalmıştım. Kendimi hazırladım, kısa bir cevap ya da daha kötüsüne hazırlandım. Karşımda oturan adam söz konusu olduğunda, herhangi bir duruma vereceği tepkiyi tahmin etmek imkansızdı. Söylediklerimden ya da tavrımdan pişman değildim. Ama bunun yüzüme patlamamasını umuyordum.

Johannes kaşlarını kaldırdı. "Bitirdin mi?"

Dudaklarımı ovuşturdum ve derin bir nefes alarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Dudaklarımı büzerek nefesimi dışarı verdim. "Evet."

"İyi." Öne eğildi, ellerini dağınık masasının üzerine koydu. "Yaptığım şey hayırseverlikle alakalı değildi. Son vardiyayı Perşembe gecesi idi. Bugün Pazartesi. Zaten tüm hafta sonunu kaçırdın ve ben de diğer kulüplerimden birinden birini çağırmak zorunda kaldım, bu da onların eleman eksikliği yaşaması anlamına geliyordu. Çocuk hastalıkları konusunda uzman değilim ama kızını gördüğüm kadarıyla, bağışıklık sisteminin kendi başına savaşmasına izin versek, en az bir hafta daha kulübümüze gelemezdin. O kadar uzun süre planlanmamış personel eksikliğini göze alamam."

Oh. Dudaklarım açıldı, beynim uygun bir cevap bulmaya çalışıyordu. *Biliyordum!* Tabii ki kendi bencil ihtiyaçları için yardım göndermişti. Hasta bir kız çocuğu görmek ve onu iyileştirmek istemesi ile hiçbir ilgisi yoktu. Sözde iyiliği, benim mali durumum ve çocuğuma doktor tutacak paramın olmaması ile de hiçbir ilgisi yoktu. Her şey onun işi ve personel sayısı ile ilgiliydi.

Bu kadar şaşkın olmasaydım, gülerdim.

Ancak Johannes, kendine özgü motivasyon yöntemine devam etti.

"Hemen işe dönmeyi gerekiyor, yoksa yerine geçici bir barmen tutmaktan başka çarem kalmayacak. Ve sen daha yeni işe yarar olmaya başladığın için, başka bir stajyerin işleri batırması benim için büyük bir baş belası olur."

Ne kadar da hoş.

"Peki." Ayağa kalktım ve çantamı omzuma astım. "Her şeyi açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

"Otur. Henüz bitirmedim."

Omuzlarım gergin bir şekilde oturdum, buraya gelme kararımdan biraz pişman oldum. Her şeyi olduğu gibi bırakmalı, Chloe'nin iyileşmesini beklemeli ve sonra hiçbir şey olmamış gibi işe dönmeliydim.

"Chloe nasıl?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Onun bu ani yön değişikliği, ıslak bir balıkla yüzüme tokat atmış olsaydı bile beni daha fazla şaşırtmazdı. "O çok daha iyi. Teşekkür ederim."

"Nesi vardı?"

Kaşlarımı çattım. "Doktor sana söylemedi mi?" Johannes ödemeyi yaptığına göre, bir rapor falan almış olacağını düşünmüştüm.

"Chloe onun hastası ve sen de annesi olarak onun müşterisisin. Anders asla gizlilik ilkesini ihlal etmez."

Anders'in Doktor Magnusson olduğunu tahmin ettim. Johannes'in doktorla ilk isimleriyle hitap etmesi, onun hayatıyla benim hayatım arasındaki farkı açıkça ortaya koyuyordu.

"Bronşit olmuş. Doktor ona antibiyotik verdi ve ilaçlar iyi etki ediyor. Doktor Magnusson, beş günlük ilaç tedavisini tamamlaması gerektiğini açıkça belirtmiş olsa da, bence yüzde doksan iyileşti."

"Bu iyi."

Birkaç saniye sessizce oturdu. Koltuğumda kıpırdanmaya başladım. Konuşma bitmiş miydi? Artık gidebilir miydim?

"Ne zaman işe döneceksin?"

Gülümsemeyi zorla bastırdım. Adamın gerçekten tek bir şey düşünme yeteneği vardı. "Çarşamba, olur mu?"

Dudaklarını büzdü. "Öyle olsun."

Tanrım. Tam bir kalbi var.

İkinci kez ayağa kalkma riskini göze aldım ve bu sefer beni koltuğuma geri dönmem için uyarmadı. "Tamam, o zaman Çarşamba görüşürüz." Kapıya doğru yürüdüm.

"Ella."

Yürüyüşümü durdurdum.

"Evet?" "Geç kalma."

Bu sefer gülümsemeye izin verdim. "Tamam, efendim."

Ofisinden çıkarken, onun "Siktir git" diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim. Ama bu hiç mantıklı gelmediğinden, bunu bir kenara bırakıp eve doğru yola çıktım.

Johannes'e ve benim yokluğumda iş yükünü üstlenen iş arkadaşlarıma iyi niyetimi göstermek için işe erken gitmek istediğimden, vardiyam başlamadan birkaç saat önce Level Nine'a doğru yola çıktım. Chloe neredeyse normal neşeli haline dönmüştü ve çalışmam gerektiğini söylediğimde biraz somurtmuş olsa da, Ginny'nin meşhur kurabiyelerinden biri, bir bardak süt ve yatmadan önce çizgi film izleyeceğine dair söz verince kısa sürede tekrar gülümsemeye başladı.

Normal şartlarda, özellikle Ginny'den yararlanmaktan hoşlanmadığım için, o yatıp uyuyana kadar kalmakta ısrar ederdim. Ama aynı zamanda Johannes'in fedakarlığından da yararlanmak istemiyordum. Bunun ne kadar süreceği kim bilebilirdi ki? Ben bilmiyordum.

Doktor masraflarını nasıl ödeyeceğimi, hatta ne kadar olduğunu bile hâlâ bilmiyordum. Tahminimce oldukça fazla olacaktı ve her kuruşunu ödemem ne kadar sürecektir diye midemde bir düğüm oluşmuştu. Ayrıca bu, kaçış fonum için para biriktiremeyeceğim anlamına geliyordu. Her adımda bir adım önde olduğumu hissettiğimde, öngörülemez bir şey olur ve beni tekrar bataklığa sürüklerdi. Çoğu zaman, beni dibe çeken bir akıntı bekleyerek su üstünde kalmaya çalışıyordum.

Bir gün şansım dönecekti. Belki. Umutla yaşıyordum.

Arabamı Level Nine'in otoparkına sürerken küfrettim. Johannes'in Maserati'si her zamanki yerine park edilmemişti. Lanet olsun. Beni içeri alması için burada olacağını ve erken gelmemle birkaç puan kazanacağımı düşünmüştüm.

Yine de arabadan indim ve personel girişini denedim. Kilitliydi. Kahretsin. Patronu etkileme planım suya düştü. Arabama geri döndüm, ama kapıyı açıp binmek için eğildiğimde, arkamdan bir motorun boğuk sesi geldi. Johannes arabasını sürerek geldi ve ayrılmış yerine park etti.

Gülümseyerek, alnımdaki nemli saç telini silerek ona doğru yürüdüm. Yaklaştığımda, pencereden dışarı baktı ve bana beklemem için işaret eden parmağını kaldırdı. Sonra telefonda biriyle konuştuğunu fark ettim. Gölgeye geçtim ve elimle enseme ovuşturdum. Bu yıl yaz erken gelmişti. Ginny'ye göre, genellikle temmuz ayına kadar bu kadar sıcak olmazdı ve henüz mayısın üçüncü haftasındaydık.

Johannes arabasından indi ve kapıyı çarptı, her zamanki somurtkan yüz ifadesiyle. Bu benim için miydi? Yoksa konuştuğu kişi için mi? Ya da tamamen alakasız bir şey için mi? Johannes'ı hiç anlayamazdım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tersledi. "Saat sekize kadar gelmene gerek yok."

"Evet, biliyorum. Ama çok şey kaçırdığım için hazırlıklara erken başlasam iyi olur diye düşündüm." Gülümsedim. "Ama bunu iyice düşünmemişim. Neyse ki sen buradasın."

"Uzun sürmeyecek."

Kapıyı açıp içeri girdi. Ben de onu takip ettim, klima güneşin sicağından kurtulmak için çok iyi geldi.

"Neden öyle?"

Beni görmezden gelerek doğrudan ofisine yöneldi. O masasındaki kağıt yığınlarını karıştırıp, kendi kendine küfürler mırıldanırken, ben eşikte durdum.

"Yardım edebilir miyim?" "Hayır."

Daha fazla karıştırma. Daha fazla küfür.

"Biliyorsunuz, bunları dosyalarsanız, aradığınızı bulmak daha kolay olur."

"Tavsiyen için teşekkürler," diye homurdandı. Sonra, "Buldum."

Yüz kırk üç numaralı yığından çıkardığı zımbalanmış kağıtları ikiye katladı.

"İstersen bunları dosyalayabilirim."

Kağıda bakarak, onu inceleyerek, bana hiç aldırış etmeden. "Her neyse," diye mırıldandı, yanımdan geçerek. "Burada kalacak mısın?"

"Evet, dediğim gibi, hazırlıklara erken başlamak istiyorum."

Kısa bir baş hareketiyle onayladı. "Stan'e San Francisco'ya gitmem gerektiğini söyle. Yarın dönerim."

"Tabii. Elbette."

Masaya bir anahtar bıraktı. "Kilitleyin. Kapı kilitli olmadan burada yalnız kalmamalısın. Yarın bana geri ver."

Koridorda büyük adımlarla yürüdü, personel girişinden kayboldu ve küçük pencereyi kıracak kadar sert bir şekilde kapıyı kapattı.

Hmm. Onu San Francisco'ya gitmeye zorlayan her ne olduysa, iyi bir şey olamazdı. Johannes'in öfkesinin hedefindeki kişiye acı mıştım. Onun öfkesinin hedefinde olmak, ısı tabancasıyla vurulmak gibi bir şey olmalıydı.

Kapıyı kilitledim ve bara doğru yöneldim, ama Johannes'in ofisinin önünden geçerken fikrimi değiştirdim. Dağınık ortam beni her zaman rahatsız etmişti. Dağınıklığı ve karmaşayı hiç sevmezdim. Bir saat içinde orayı tertemiz hale getirebileceğime emindim, bu da Stan gelmeden önce hazırlıkların çoğunu yapmam için bana yeterli zaman bırakacaktı.

Johannes de bunu önerdiğimde sorun olmadığını söylemişti. Bir amaç belirleyerek işe koyuldum.

Altmış beş dakika sonra, ofisi gözden geçirdim ve göğsümde gurur duyuyordum. Her şeyi dosyaladım ve hatta Johannes'in benim sistemimi takip edip ihtiyacı olan her şeyi kolayca bulabilmesi için bir kart kataloğu bile hazırladım. Bir dahaki sefere bir şeyi aceleyle ararken, onu bulmak için yığınlarca kağıdı karıştırmak zorunda kalmayacaktı. Saniyeler içinde onu bulabilecekti.

Nedenini bilmiyordum, ama Johannes'in övgüsünü kazanmak benim için bir uyuşturucu gibi olmuştu. Buna ihtiyacım vardı, bunu arzuluyordum, buna sahip olmak zorundaydım.

Ve o benim onun için yaptıklarımı gördüğünde, bu övgülerle boğulmayı planlıyordum.

Bölüm 13

Johannes

**Ast olduğunuzda patronla
savaşmak kolay değildir.
Peki o neden bunu bu kadar kolay
başarıyor?**

"BU NE LAN?"

Ofisime bakındım. En azından, benim ofisim olduğunu sanıyordum. Dün, o pislik Douglas kulübe gelip büyük bir olay çıkardığı ve geçici olarak sorumlu tuttuğum baş barmen polise haber vermek zorunda kaldığı için San Francisco'ya gittiğimde, her şey her zamanki gibiydi. Düzenli bir kaos. Her şeyin yerini biliyordum.

şimdi, hiçbir fikrim yoktu.

Odanın köşesindeki uzun dosya dolabına doğru yürüdüm ve en üst çekmeceyi açtım. İlk gözüme çarpan şey, düzgün bir el yazısıyla doldurulmuş renkli bir karttı. Kartı çıkardım ve ona baktım.

Siktir. Bu bir indeksleme sistemiymi. Üstelik kolayca takip edebileceğim bir sistemdi. Hmm. Belki de bu sistemi daha önce bilseydim, avukatıma vermek için Douglas'ın imzalı iş sözleşmesini bulmakta bu kadar zorlanmazdım ve avukatım da bu sözleşmeyi kullanarak o piçin hayalarını duvara çivileyebilirdi.

Ama bu konumuzun dışında.

Kim *benim* ofisime girip eşyalarımaya dokunmaya cüret etti?
eşyalarımaya dokunmaya cüret etti?

Bara girdim, Stan otuz dakika sonra kapıların açılmasından önce son kontrolleri yapıyordu. Öfke midemde kaynadı, göğsüme yayıldı ve dilimden döküldü.

"Kim benim ofisime girmiş?" diye bağırdım.

Stan irkildi ve kafasını barın altına çarptı. Dik durdu ve çarptığı yeri ovuşturdu.

"Ne?"

"Oh, özür dilerim. Mandarin mi konuşuyordum?" Sesim alaycı bir tonla doluydu. "Biri ofisime girip dosyalama sistemimi mahvetmiş."

Dosyalama sistemim yoktu. Şimdiye kadar. Neyse. Yine de bir tür sistemim vardı. Ve o benim sistemimdi.

Stan kaşlarını çatarak yanağını kaşıdı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum patron. Senin ofisine girmedim."

"Ama biri girmiş. Ve ben kim olduğunu bilmek istiyorum." Dikkatimi Tiffany'ye odakladım. "Sen miydin?"

Tiffany ellerini başının iki yanına kaldırdı. "Ben değilim. Kendi dairemi bile o kadar sık temizlemiyorum, senin ofisini temizlemek için gönüllü olmama imkan yok."

Bar çalışanlarının geri kalanına tek tek parmağımı doğrulttum. "Sen? Sen? Ya da sen?"

"Benim."

Döndüm. Ella arkamda duruyordu, kollarında bir sürü peçete vardı. Ben buraya dalıp ağzımı açtığımda o depoda olmalıydı. Yanağını ısırdı ve topuklarında sallandı.

"Ben yaptım. Her şeyi dosyaladım."

Çenemde bir sinir, kırıcı gibi titriyordu. Dişlerimi sıktım ve ona öfkeyle baktım, boğazıma takılan bir kin duygusu uyandırarak. Burnumdan nefes aldım ve yavaşça bıraktım.

Bir şekilde sesimi sabitledim. "Peçeteleri Stan'e ver ve benimle gel."

Adımlarımı geri takip ettim, Ella'nın yumuşak ayak sesleri benimle aynı hızda ilerliyordu. Ofisime girmesini bekledim, sonra kapıyı çarptım. O irkildi.

"Kim sana benim kişisel ve iş meselelerime burnunu sokabileceğini söyledi?"

Bana, yağmur yağdıktan sonra ağaçların yaprakları gibi parlak yeşil gözlerini dikti. Göğsümde bir şey değişti, empati duygusu. Onu bir kenara attım. Güzel bir yüzün ve büyük, yalvaran gözlerin arkasında ne kadar iğrenç bir gündem saklandığını çok iyi biliyordum.

"Sen söyledin."

Onun söylemesini beklediğim şey bu değildi. "Ben mi?" Kendimi işaret ettim, sanki "ben" derken kimi kastettiğimi anlaması için bir işaret gerekiyordu.

"Evet."

"Peki bunu tam olarak ne zaman söyledim?"

"Dün öğleden sonra, San Francisco'ya gitmeden hemen önce."

Şaşkın bir şekilde alnımı ovuşturdum. Konuşma inatla anlaşılmaz kalmaya devam ediyordu. Ona ofisimi düzenleme izni verdiğimi hiç hatırlamıyordum.

Ofisimi düzenlemesine izin verdiğimi hiç hatırlamıyordum. Douglas ve onun aptalca numarasını suçladım, ancak o da benim alışanlarımı ve işimi tehdit ettiği günü pişman olacaktı. Bundan emin olacaktım.

"Tam olarak ne demiştim?"

Gözleri yukarı ve sola kaydı. "Hatırladığım kadarıyla, aradığınız her neyse, dosyalanmışsa bulmanız daha kolay olur demiştim. Sonra bunu yapmayı teklif ettim ve siz 'Ne olursa olsun' dediniz." Omuz silkti. "Ben de yaptım."

Gözlerimi kırptım, baktım, biraz daha kırptım. "şunu bir netleştirelim. Benim dikkatim dağınırken yaptığım bir yorumunu, ofisime girip lanet olası eşyalarımı karıştırmak için bir onay olarak mı kabul ettin?"

Dudakları düzleşti ve kollarını kavuşturdu. Savunma modu devreye girdi.

"Sözünüzü ciddiye aldığım için beni affedin, *Bay Kingcaid*. Belki bir dahaki sefere iletişiminizi daha net hale getirmelisiniz. Birinin sizin anlamınızı veya niyetinizi yanlış anlaması durumunda, bunun sorumluluğu size aittir, onlara değil, bu bilinen bir gerçektir."

Gözlerim şişti, kaynayan öfke kıvılcımı bir öfke cehennemine dönüştü.

"Bu ne cüret! Burası *benim* ofisim. Benim. Senin işin dışarıda, içki servisi yapmak, müşterilere gülümsemek ve burnunu benim işime sokmamak."

Çenesi titredi, ama yerinde durdu. Bunun için ona hakkını vermek zorundaydım. Çoğu benim öfkemin altında ezilirdi.

"Senin için iyi bir şey yaptım ve sen böyle mi tepki veriyorsun? Kağıtları mantıklı bir şekilde sınıflandırmak için sadece gerekli olanları okudum. Senin işinle en ufak bir ilgim yok. Chloe için yaptıklarından sonra, Chloe'nin sağlık masraflarını nasıl ödeyeceğimi ve yine de masaya yemek koymayı nasıl başaracağımı düşünürken, sana küçük bir şekilde borcumu ödemek istedim. Bir dahaki sefere uğraşmayacağım."

O arkasını döndü.

"Bekle," diye bağırdım, o kapı kolunu tutarken. Durdu ama bana sırtını dönmüş halde kaldı. Gözlerimi kapattım, burnumdan yavaşça nefes verdim. Öfkem, alevlendiği kadar çabuk söndü.

"Niyetin iyi olduğunu biliyorum. Ben özel biriyim. Hepsi bu. İşlerimin karıştırılmasından hoşlanmam. Chloe'nin tedavi masraflarını ödemeni beklemiyorum."

Bana döndü, gözleri boyun eğmekten çok meydan okumayla doluydu. Onun açık provokasyonu karşısında kasıklarımın bir sıcaklık yayıldı. Ve nedense, onun durumu ve bu işe ne kadar çaresizce ihtiyacı olduğu nedeniyle, bu daha da anlamlı geliyordu. Yine de kimseye paspas olmak ya da ilkelerinden vazgeçmek istemiyordu. Buna çok saygı duydum.

"Ben hayırseverlik vakası değilim." "Öyle olduğunu hiç söylemedim." "Ama öyle düşündüğünü?"

"Şimdi de kafamın içindesin?" "O kadar cesur değilim."

Dudaklarım gülümsedi. Lanet olsun ona.

"Senin paran istemiyorum."

"Ne istiyorsun Johannes? Karşılığında ne bekliyorsun?" "Hiçbir şey.

Dediğim gibi, işe dönmeni istedim. Hepsi bu. Anders'ın bu sonucu sağlamak için ödediği ücret çok düşüktü."

Sessizlik çöktü, muhtemelen bana inanıp inanmadığını tartıyordu. Başkasına güvenmemek, benim de çok iyi anladığım bir şeydi ve bu yüzden ona hayranlık duyuyordum.

"Bir asistana ihtiyacın var."

Konunun değişmesine şaşırdım. Kabul etmek istemememe rağmen, haklıydı. İşler büyüyordu ve her şeyi kontrol etmeye devam edemezdim. Er ya da geç, yetki devretmeyi öğrenmem gerekecekti, ancak kendimden başka birine güvenmek benim için kolay bir şey değildi.

Sadece yirmi kulübüm varken, bu iş yönetilebilir sınırdıydı. Peki ya bu sayı otuza, kırka, yüze çıktığında ne olacaktı? İşimi küresel çapta büyüttüğümde ne olacaktı? Her kararı onaylamam imkansızdı. Çalışanlarımın, onlara maaş verdiğim işi yapacaklarına güvenmek bir lüks değil, bir zorunluluk haline gelecekti.

Belki de bir asistan işe almak, başkalarına olan güvenimi artırmak için iyi bir başlangıç olurdu. Birkaç hafta önce, *Hottest Nightspot* ödülü için bir form doldurmam gerektiğini neredeyse unutuyordum, son anda hatırladım. Bu benim hedefim, odak noktam olmalıydı, ama zamanımı alan diğer tüm talepler yüzünden aklımdan çıkmıştı. Bir asistanım olsaydı, bu tür konuları takip etmek onun sorumluluğu olurdu.

Ama kim? Nereden başlayacaktım ki?

"Beyninde çarkların döndüğünü görebiliyorum." Ella'ya baktım. "Pardon, ne?"

"Dişliler. Beyin." Şakağını hafifçe vurdu. "Ben de duyabiliyorum." Bana bir gülümseme attı ve ben de karşılık olarak dudaklarımı gülümsemeye zorladım. Bu kadında fiziksel düzeyin ötesinde beni çeken bir şey vardı. Benden korkmuyordu, ruh halimden çekinmiyordu. Bana karşı dik duruyordu ve ben onun cesaretine büyük saygı duyuyordum. Ast olduğunuzda patronla mücadele etmek kolay değildir.

"Bugün yağlama amacıyla ekstra sıvı alacağım."

Elini göğsüne bastırdı, ağzı mükemmel bir daire şekli aldı. "Johannes Kingcaid, az önce şaka mı yaptın?"

Dudaklarım seğirdi, boğazıma bir kahkaha yükseldi. Onu yuttum. Gülmek benim için kolay bir şey değildi, ama Ella'nın alaycı sözleri beni uzun zamandır hissetmediğim kadar gülmeye yaklaştırmıştı. Benden neredeyse gülmeyi başarabilen tek kişi, kardeşim Penn'in nişanlısı Gia'ydı.

"Bunu alışkanlık haline getirmemeye çalışacağım."

"Oh, evet." Bilgece başını salladı. "Bunu yapamayız. İnsanlar seni insan sanabilir."

Göz kırptı ve uzun zamandır unutmuş olduğum bir parçam canlandı. O dostluk anında kalbim sıkıştı. Onun üzerimde yarattığı etkiyi asla dışa vurmadım. Hayır, onu bastırıp, ajansın onu iş görüşmesi için bana gönderdiği günden beri onun yavaş yavaş yaktığını şimdi fark ettiğim yeni inşa edilmiş bir duvarın arkasına kilitledim.

"Her neyse, bana bağırmayı bitirdiysen, sanırım işime dönmeliyim." Saatine baktı. "Açılış saatimiz yaklaşıyor."

İkinci kez ayrılmak için döndüğünde, aklıma bir fikir geldi. Ben dürtüsel davranan biri değildim, ama bu tamamen mantıklıydı.

"Asistanım olmak ister misin?"

Bir ayağı önde, diğer ayağı arkada donakaldı. Başı yavaşça döndü, kalçaları kıvrılırken ayakları yere yapışık kaldı. "Ben mi?"

"Tabii. Neden olmasın? Sen, benim eksik olduğum organizasyon becerilerine sahipsin, bunu çok nazikçe belirttin. Beni tanıyorsun. Benden korkmuyorsun. Dürüstsün ve bana doğrudan söyleyeceksin. Ayrıca, bu şekilde gündüzleri çalışıp Chloe ile daha fazla zaman geçirebilirsin. Okul saatlerine göre çalışabiliriz ve uzun saatler çalışmak gerekirse, eminim bir çözüm bulabiliriz. Maaşın da barda kazandığından fazla olacak ve buna aldığın bahşışler de dahil."

Bana dönerek, "Ama... benim hiç tecrübem yok," dedi.

"İhtiyacın olan tek deneyim, benimle başa çıkabilme yeteneği ve bunu sorunsuz bir şekilde başarabiliyorsun gibi görünüyor."

Dişleriyle alt dudağını ısırđı. Spor ayakkabılarına baktı, sonra çenesini kaldırdı. "Barda eleman sıkıntısı çekmıyoruz mu?"

"Öyleyiz." Bu sefer gülümsedim. "Asistanım olarak ilk görevin, uygun bir yedek bulmak ve bu arada hiçbir şeyin ters gitmemesini sağlamak."

Başını geriye attı ve güldü, duvardan bir tuğla daha fırladı. Lanet olsun.

Elini uzattı ve benim elimi tutmamı bekledi. Tereddüt ettim, sonra avucumu avucuna bastırdım, cildinin ne kadar yumuşak olduğunu ve elinin benim elimde ne kadar küçük görüldüğünü düşünmemeye çalışarak.

"Anlaştık."

Bölüm 14

Johannes

**Bu bir randevu değil.
Tekrar ediyorum, bu bir randevu değil.**

ELLA, bir keşif oldu. Onu asistanım olarak işe aldığımdan bu yana on beş gün geğmişti ve ona bunu asla söylemesem de, onsuz nasıl başa çıktığımı merak etmeye başlamıştım. Bu geręeđi kendime itiraf etmek bile bana zor geliyordu. Başkalarına gúvenmek benim için doğal bir şey değildi ve Sadie ile onun tuttuğu haydutların yaptıklarından sonra bu özelliğim daha da kútüleřmiřti. Yine de Ella, o sessiz tavrıyla hayatıma girmiş, elimden birkaç işi almış ve her birini soğukkanlılıkla ve verimlilikle halletmişti.

Bu gece, benim aile şirketimle benzer büyüklükte küresel bir dev olan ROGUES'un yönetim kurulu üyelerinden biri olan Ryker Stone ile bir toplantım vardı. Ryker, *Poles Apart* adlı bir dans kulübü zincirini yönetiyordu ve işin temeli benim gece kulübü içimden farklı olsa da, Ryker bizim birlikte çalışma fırsatı olduğunu düşünüyor gibiydi. Babam, Ash gibi Ryker ve diğer ROGUES yönetim kurulu üyelerine çok zaman ayırıyordu. Sonuçta, ağabeyim ROGUES otel işini yöneten Garen Gauthier ile iş birliği yapmıştı ve bu her iki taraf için de verimli olmuştu.

Onun teklifinin ilgimi çektiğini itiraf etmeliyim.

Ella, güzel yüzünde hazır bir gülümsemeyle ofisimin kapısından başını uzattı. Benim her zamanki stoik tavrım rağmen, o bana, Stan'e, hatta kapıcıya ve içki teslimatı yapan şoföre kadar herkese her zaman gülümserdi.

Onu bu yüzden takdir ediyordum. Ve kıskanıyordum. "Gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim. Bu akşamki toplantı için hazırlık yaptığın için teşekkürler." Ella, *Poles Apart* hakkında, lokasyonlardan tahmini ciroya kadar her şeyi içeren bir brifing belgesi hazırlamıştı. Onların bir ortak girişim için uygun olduğunu düşünmesem bile, Ryker'ın uluslararası pazarlara nasıl açıldığını öğrenerek çok şey öğrenebilirdim. O, benim hedeflediğim şeyi çoktan başarmıştı. Onunla birkaç saat geçirmek zarar vermezdi.

Ayrıca, Ryker'in Los Angeles'taki *Poles Apart* şubesi iki yıl üst üste *En Popüler Gece Kulübü* ödülünü kazanmıştı. Nedense bu yıl yarışmaya katılmamıştı, ama benim de örnek alıp kendi yorumumu katabileceğim bazı değerli stratejileri olabilir.

O ödülü kazanmak zorundaydım. Onu çok istiyordum. Rafımda durduğunu hayal edebiliyordum. Başarılarımın fiziksel kanıtı, babama, naifliğim yüzünden neredeyse hayatını kaybetmesine neden olan beceriksiz oğlu olabileceğimi, ama bir anka kuşu gibi küllerimden doğup zafer kazandığımı göstermenin bir yolu.

Hâlâ gece korkuları yaşadığım ve hiç tedavi etmediğim travma sonrası stres bozukluğumu bir terapistle anlatmayı reddettiğim ise tamamen başka bir konuydu. İşim ve ben iki ayrı varlıktık. Biri başarılı olurken, diğeri tam bir felaketti.

"Tamam, o zaman pazartesi görüşürüz. Umarım bu gece iyi geçer."

Siktir. Hafta sonu olduğunu neredeyse unutmuştum. Ben her gün çalışıyordum ama Ella cumartesi ve pazar günleri izinliydi.

Bundan hoşlanmıyordum.

Aslında, nefret ediyordum.

Sadece ona güvenmekle kalmamış, onunla vakit geçirmekten de keyif almaya başlamıştım. O benim tam zıttımdı. Benim ateşime karşı buz, benim huzursuzluğuma karşı sükunet.

Onu iki gün görmeden duramazdım ve bu düşünce beni çok korkutsa da, onun ışığında güneşlenmek istemem galip geldi.

Sandalyemden fırladım ve onu ofisimin dışındaki koridora kadar takip ettim. "Hey, Ella, bekle." Ona doğru büyük adımlarla yürüdüm. "Bu akşam boş musun acaba?"

Kaşlarını çattı ve parmak uçlarım, yüzündeki çizgileri düzeltmek için kaşındı.

"Ne istiyorsun?"

Hayatımda ilk kez, kendimi garip, neredeyse beceriksiz hissettim. Tanrım, Susie Dover'a çıkma teklif etmek için cesaretimi topladığım lise yıllarında bile böyle hissetmemiştim. O da beni reddetmişti. Son duyduğumda, üçüncü kez boşanmıştı.

Benim için şanslı bir kaçış oldu.

"Bu akşam bana eşlik etmenin iyi bir fikir olacağını düşündüm. Asistanım olarak," diye ekledim aceleyle, yanlış anlar ve daha fazlasını kastettiğimi düşünürse diye. "Ryker'ı potansiyel bir iş ortağı olarak nasıl gördüğün hakkında fikrini almak isterim."

Onun tatlılığı benim tuzluluğumu dengeleyerek işlerin daha kolay yürümesini sağlayabilirdi. İnsanları kızdırma yeteneğimle tanınıyordum. Ayrıca, o bu "insanlarla ilişki kurma" işinde benden çok daha iyiydi. Birkaç hafta önce ona sarkıntılık eden o pisliği ele alalım. Ben onun burnunu kırıp ömür boyu yasaklamaya hazırdım, ama o kan dökmeden onunla başa çıktı ve onu parmağında oynattı. Onun insan yönetimi becerilerinin birçok örneğinden biri. Bunun ona o kadar doğal geldiğine inanıyordum ki, bunun farkında bile değildi.

"Oh." Sanki makul bir bahane ya da "Hayatta olmaz" demek için kibar bir yol arıyormuş gibi dudaklarını yana doğru kıvrırdı.

Nefesimi tutmuş, beklenen reddedilmeye karşı bir karşı argüman hazırlıyordum.

"Şey, doğru kişi olduğumdan emin değilim. Diğer insanları anlamak konusunda epey hata yaptım."

Yüzü kızardı, başını eğdi, sanki istemeden fazla konuşmuş gibi. Merakım arttı. Onun hakkında hâlâ çok az şey biliyordum. Kartlarını göğsüne yakın tutuyordu.

Aynı durumdaydık. Ben de aynı sıkıntıyı yaşıyordum.

Benimki travmatik bir deneyimden kaynaklanıyordu. Ella'nınki de benzer bir şeyden mi kaynaklanıyordu? Öyleyse, neydi? İlk görüşmemizde ona nakit ödemeyi teklif ettiğimde hissettiği rahatlama, onun varlığının izini bırakmak istemediğini düşünmeme neden olmuştu. Ama neden? Kimden saklanıyordu? Chloe'nin babasından mı?

Bu benim işim değildi. Hayatımdaki yeri, asistanım olarak üstlendiği rolle başlıyor ve bitiyordu. Elbette çekici bir kadındı. Kalın, abanoz rengi saçları ve masumiyetle tecrübenin ilgi çekici bir karışımıyla parıldayan, yosun yeşili gözleriyle kim böyle düşünmezdi ki? Cesaretini, mizahını, kişiliğini ve günlerce süren kıvrımlarını da çok çekici buluyordum. Kendi cildinde çok rahat olması, Los Angeles'ın kalıplaşmış kadınlık anlayışına uymayı reddetmesi. Kendine sadık kalması.

Hepsi anlamsız özelliklerdi. Her açıdan benim ideal kadınımla olabiliyordu, ama yine de ona dokunmazdım. Ve bunun tek nedeni, mükemmel bir asistanımı kaybetme riskini göze almak istememem değildi. Dışarıdan ideal görünse de, sakın suların altında köpekbalıkları pusuda bekliyordu.

Sadie'nin mükemmel kadın olduğunu düşünmüştüm ve bakın bu beni nereye getirdi.

Hayır. İlişkimizi tamamen profesyonel tutmak daha iyi. Böylelikle kimse incinmez.

"Seni insanlarla birlikte gördüm. Sana kolayca ısınırlar. Oysa ben..."
Omuz silktim.

"Tek bir bakışınla onları taşa çeviriyorsun." Kıkırdadı.

"Ünlü bakışımın Ryker üzerinde böyle bir etkisi olacağını sanmıyorum, soyadı Stone olsa bile."

"Hayır mı?" Güldü. "Şaka mı yapıyorsun?" "İş konusunda asla şaka yapmam."

Kafasını eğdi. "Sevgili Johannes. Sen hiçbir konuda şaka yapmazsın. *hiçbir konuda şaka yapmazsın.*"

Gözlerimi kısarak baktım. "Kendine güvenin artmış, Bayan Reyes. Bazıları kibirli, bazıları cesur der. Senin yerinde olsam dikkatli olurum."

"Bu, beni cuma gecemi senin ısıltılı arkadaşlığınla geçirmem için ikna etme yöntemlerin mi? Öyleyse, yaklaşımını geliştirmelisin."

Ben homurdandım, ama içimde, göğsümde bir sıcaklık hissi uyandı. Şakaların ne kadar eğlenceli olabileceğini unutmuştum, özellikle de değerli bir rakiple.

"Serbest misin, değil misin?" diye sordum ciddi bir ifadeyle.

"Vay canına. Böyle coşkulu bir teklifi nasıl reddedebilirim ki?"

Gülme başlangıcını yuttum, bu da piyango kazanmaktan daha nadir bir olaydı. Ya da bir kadına güvenmek.

"Chloe ne olacak?"

"Ginny'ye bebek bakıcılığı yapıp yapamayacağını soracağım, ama eminim sorun olmaz. Bir sorun olursa sana mesaj atarım. Saat yedi buçukta yatıyor, o yüzden o saatte evde olmam lazım."

"Saat sekizde seni alırım."

Topuklarımı döndürdüm ve ofisime döndüm, zafer duygusu heyecanla karışmıştı.

Bu bir randevu değildi. Ben randevuya çıkmazdım.

Ama midemin derinliklerindeki hislerim buna kulak asmıyordu. Önümüzdeki geceyi ipe çekmekle meşguldü.

"Güzel görünüyorsun."

Küfür etmeme engel oldum. *Güzel*, sıradan, sıkıcı şeyleri tanımlamak için kullanılan bir kelimeydi, nezaket gerektiren durumlarda kullanılırdı, benim pek aşına olmadığım bir şeydi. *Güzel*, Ella Reyes'i tanımlamak için uygun bir kelime değildi.

Gece siyahı saçlarını başının üstüne toplamış, zarif boynunu süslemek için birkaç tutam bırakmıştı. Hafif makyajı doğal güzelliğini ortaya çıkarmış, ama gölgede bırakmamıştı. Vücudunun kıvrımlarını, tasarımcı marka olmasa da olması gerekmeyen topaz mavisi bir elbiseye sığdırmıştı. Ella çöp torbası giyip, beline bir ip bağlasa bile, yine de bir milyon dolarlık görünürdü.

"Güzel mi? Vay canına. Övgülerin biraz abartılı. Senin yerinde olsam biraz daha ölçülü olurdu."

Her geçen gün Ella'nın özgüveni artarken, benim ona olan hayranlığım da artıyordu. Tanıştığımız gün, çok gergindi, her an kaçmaya hazır gibi bir izlenim vermişti ve uysal ve itaatkar bir izlenim bırakmıştı.

Bu değerlendirmede ne kadar yanılmıştım.

İlk günlerde, hayali bir saldırı yüzünden bana saldırdığı gibi, cesurca davranışlar sergilemişti, ama asıl dönüşüm, onu asistanım olarak işe aldığımdan beri başlamıştı.

İş ilişkisinden başka bir şey istemediğime kendimi ikna etme çabalarımın başından beri başarısız olacağına inanmaya başlamıştım.

"Övgü arıyorsan, bu akşam için yanlış arkadaşı seçmişsin."

Ve bu tür yorumlarla, onu asistanım olarak tutabilirsem şanslı sayılırım.

"Seni arkadaş olarak ben seçmedim. Sen beni seçtin."

Lanet olsun. Her şeye bir cevabı vardı. İnsanların bana cevap vermesine alışkın değildim, ama sikimin şişmesinden anlaşıldığı kadarıyla, benim kadar onun alaycı tavrından da zevk alıyordu.

"Gidelim mi?" Onu beklemeden, topuklarımı döndürdüm ve arabama döndüm. Onun kapısını açmadan arabaya bindim.

Centilmenlik puanım düştü.

Emniyet kemerimi taktım ve o da yerine oturduktan sonra kaldırımdan uzaklaştım.

"O renk sana yakışıyor. Gözlerine çok yakışıyor."

Gözümün ucuyla onu gördüm, başını yavaşça çeviriyordu. "Haklıydın."

Kaşlarımı çattım. "Ne hakkında?"

"İltifat etmekte çok kötüsün."

"Bunda berbat olduğumu söylemedim. Eğer iltifatlar senin için önemliyse, yanlış arkadaş seçmişsin dedim."

"Aynı şey."

"Katılmıyorum."

"Tabii ki katılmıyorsun."

Boğazımın derinliklerinden bir kahkaha yükseldi. O muhteşemdi, ama bu düşüncelerimi onunla paylaşmaya niyetim yoktu. Onun, benim kolay lokma olduğumu ya da daha kötüsü, ona bir çalışan olarak değil de başka bir şekilde ilgi duyduğumu düşünmesini istemedim.

"Aman Tanrım!"

Neredeyse frene basacaktım, başım ona doğru döndü. "Ne? Ne oldu?"

"Sen... sen güldün." Elini alnıma koydu. "Hasta mısınız?"

Dikkatimi tekrar yola verdim. "Tanrı aşkına, Ella. Ciddi bir sorun olduğunu sandım."

"Öyle. İnsanlaşıyorsun. Bu çok endişe verici. Sanırım tıbbi müdahaleye ihtiyacımız var."

Göğsüm sıkıştı. *Hayatım boyunca neredeydin?*

"Saçmalama."

"Evet, haklısın. Cyborg olsun."

Tanrım, yardım et bana. Göğsümden bir kahkaha dalgası daha yükseldi. Onu mideye doğru bastırdım. Ella'nın daha fazla cesaretlendirilmesine gerek yoktu ve şimdiye kadar onun sınırlarını aşmasını tolere etmiştim, ama Ryker ile bu toplantıda onun fazla samimi davranması en son istediğim şeydi. Ash, evden çıkarken beni arayıp şans diledi ve Ryker Stone'un çok zeki biri olduğunu, dikkatli olmam gerektiğini söyledi.

Ella'nın zeki ağzı ve neşeli kişiliğiyle dikkatimi dağıtmasına izin vermek felakete yol açardı.

Restoranın önüne park ettim, anahtarları valeye verip Ella'nın kaldırıma gelmesini bekledim. Ona önden gitmesini işaret ettim. Binaya girerken, elim onun beline kaydı,

uzun zamandır unutulmuş bir içgüdü hareketlerimi yönlendirdi. Bana baktı ve göz kamaştırıcı bir gülümseme attı.

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bekle... bu... bu *minnettarlık* mı?" "Bu... bu... başka bir şaka mı?"

Bu sefer, bastırmak için çok uğraştığım kahkahayı tutamadım. Buna karşılık, Ella sanki ona kalbinin arzuladığı şeyi vermişim gibi görünüyordu. Gözleri parladı ve gülümsemesi daha da genişledi.

"Daha sık gülmelisin Johannes. Sana yakışıyor."

Neşe dolu an sona erdi. Boğazımı temizledim. "Bu bir iş toplantısı. Şaka yapmanın yeri yok. Lütfen Kingcaid'i temsil ettiğini ve iş çıkarlarımızı son derece ciddiye aldığımızı unutma."

Tanrım. Cyborg konusunda haklıymış. Kim böyle konuşur ki?

Elbisesini düzeltti. "Elbette, Bay Kingcaid, efendim." Sözleri itaatkârdı, ama gözlerindeki ışıltı hiç de öyle değildi.

"Dik otur, kibar ol ve beni izle." Göz kırptı. Göz kırptı.

"Anlaşıldı, patron."

Ah, lanet olsun. Mahvolmuştum.

Bölüm 15

Ella

**Dünya eksenini üzerinde
eğildiğinde, canını dişine
tak.**

Ben kimim ve burada ne yapıyorum?

Johannes'in iş toplantısına eşlik etmem için yaptığı ani davet beni tamamen şaşkına çevirdi. Sadece beklenmedik olması değil, aynı zamanda bunun nedeni de.

"Ryker'ı potansiyel bir iş ortağı olarak nasıl gördüğünüzü öğrenmek isterim."

Böyle bir görev için yanlış kişiyi seçmişti. Kim olduğunu hiç bilmeden bir uyuşturucu baronuyla evlenmişim. Neredeyse çok geç olana kadar, onun parlak görünüşünün ardındaki gerçek yüzünü göremiyordum. İçgüdülerime güvenmiyordum. Çok saf, çok masumdum ve kocamın ağzından çıkan her kelimeye sorgulamadan inanıyordum.

Ama patronumun bir iş toplantısına eşlik etmem için yaptığı isteği nasıl reddedebilirdim ki? Ben onun asistanıydım ve son iki haftadır bu işi çok sevmeye başlamıştım. Yeteneğime olan güvenim her geçen gün artıyordu ve bununla birlikte gerçek ben, Ella değil Eloise ortaya çıkmıştı. Evimden, taşıyabileceğim az sayıda eşya ve cüzdanımdaki birkaç yüz dolar ile kaçtığım da, bir rol oynamaya karar vermişim. *Sessiz kal, gölgelerde saklan, saygılı ve itaatkar ol.* Kimse köşedeki küçük fareyi fark etmedi. Ancak Johannes beni asistanı olarak işe aldığından beri, birbirimize yakınlaştık ve sonuç olarak gerçek kişiliğim ön plana çıktı.

Garip bir nedenden dolayı, Johannes benim küstahlığımı umursamıyor gibiydi. Hatta onunla şakalaştığımda bundan hoşlandığını bile söyleyebilirim. Ve benimle paylaştığı kahkaha... kalbime işledi. Onu tekrar tekrar duymayı arzuluyordum ve onun engellerini yıkan kişinin ben olduğumu biliyordum. Hayatım boyunca bu kadar kapalı bir insanla karşılaşmamıştım. Kimse kendi isteğiyle kendini hapsedmezdi ve Johannes Kingcaid benim en çılgın hayallerimin ötesinde bir servete sahipti, ama bu ona çok az mutluluk getiriyordu, hatta hiç getirmiyordu.

Onu neyin mutlu edeceğini merak ettim. Kazanmaya kararlı olduğu ödül mü? Daha fazla gece kulübü mü? Daha fazla zenginlik mi? Kim bilebilirdi ki? Umarım bir gün

bir gün, o eksik parçayı bulmasını umuyordum.

Belki de onu ortaya çıkaran kişi ben olabilirdim.

Kendi kendime güldüm. *Saçmalama. Sen bir çalışansın. Daha fazlası değil.*

Daha azı da değilsin.

Hostes bizi yemek salonunun ortasında üç kişilik bir masaya götürdü. Tavandan kristal avizeler sarkıyordu, gümüş çatal bıçaklar parıldıyordu ve masa örtüleri mükemmel bir şekilde ütülenmişti. Her şey zarafet ve para kokuyordu.

Diğer yarısı nasıl yaşıyor.

Bir zamanlar benim de yaşadığım gibi. Zenginlik bana yabancı değildi. Mateo beni en iyi yerlere götürmüştü. Beş yıldızlı otellerde kalmış, Meksika Körfezi'nde yatlarda tatil yapmış ve şişesi on bin dolar olan şaraplar içmiştik. Ve tüm bu süre boyunca onun yalanlarına inanmıştım. O, başkalarının acılarından kazanç sağlıyordu ve sözde işi kızımı tehlikeye atmıştı.

Bunu ona asla affetmeyeceğim. Bizi o kadar savunmasız bıraktığı için onu asla affetmeyeceğim. Rakip bir uyuşturucu çetesi evimize girip beni ve Chloe'yi rehin alarak Mateo'yu çaldığı bölgeden vazgeçmeye zorlamaya çalışmıştı. Mateo, bir şeylerin ters gittiğine dair bir ihbar aldıktan sonra beklenmedik bir şekilde eve gelmeseydi, her şey olabilirdi.

"Ryker."

Johannes'in selamlaması beni geri gerçekliğe döndürdü. Hoş geldin gülümsemesi takındım ve beni tanıttirmasını bekledim.

"Seni görmek güzel." İki adam el sıkıştı. "Bu benim asistanım Ella."

Yine avucunu belimin altına koydu. Cildinin sıcaklığını, dokunuşunun baskısını tadını çıkardım. Kollarımda tüylerim diken diken oldu, tüylerim diken diken oldu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Stone."

"Ryker, lütfen. Sadece karım bana Bay Stone der."

Kaşlarım havaya kalktı ve böyle bir yoruma uygun bir cevap ararken, gözlerindeki ışıltıyı fark ettim. Güldüm, o da güldü.

"Athena, karım, uysal tiplerden değildir. Böyle bir şeye asla tahammül etmez. Ama ona Bayan Stone dememi isteyebilir." Göz kırptı ve oturdu.

Ondan hoşlandım.

Çok sevdim.

Johannes sandalyemi çekti ve ben neredeyse boğuluyordum. Ryker'ı etkilemek mi istiyordu, yoksa bu geceki centilmenlik eksikliğini telafi etmek mi?

Yoksa neşeli şakalaşmamız aramızdaki bir şeyi değiştirmiş miydi?

"Teşekkür ederim." Eteğimi düzelttim ve oturdum.

Garson, Ryker'ın biz gelmeden önce sipariş ettiğini tahmin ettiğim bir şişe şarap getirdi. En küçük yudumu aldım. En son ihtiyacım olan şey sarhoş olmaktı. Bu normal çalışma saatlerimin dışında olabilir, ama Johannes'in kendine özgü, açık sözlü bir şekilde belirttiği gibi, hala görevdeydim, hala Kingcaid'i temsil ediyordum.

Johannes ve Ryker strateji ve büyüme hakkında konuşurken, farklı işlerinin her iki tarafın da yararına olacak bir ortak girişimde nasıl bir araya gelebileceğini tartışırken gözlerimi Johannes'tan ayıramadım. Onu hiç bu kadar canlı görmemiştim, coşkusu bulaşıcıydı. Ryker'ın dans kulüplerinde yaptığı gibi, Amerika Birleşik Devletleri'nde ve sonunda yurtdışında büyüme planları hakkında ben bile heyecanlanmaya başladım.

Konuşmanın ayrıntılarını dinlemedim ama Johannes'in ses tonunun göğsümden geçip kalbime işleyişini hissettim. Bu, adamın gizli yüzüydü ve bunu görmeme izin verdiği için onur duydum. Tabii bunu ona söylemeyecektim. Johannes'i tanıyorsam, keskin bir yorumla karşılık verip bu illüzyonu bozardı. Ama farkında olsun ya da olmasın, gözlerimin önünde değişiyordu.

Birkaç hafta önce tanıştığım Johannes yavaş yavaş yok oluyordu, adımları o kadar küçüktü ki günlük hayatta fark edilmiyordu. Ama ilk tanıştığımız günü düşünürsem, ne kadar somurtkan ve huysuz olduğunu, gözlerinin ne kadar donuk göründüğünü, kaba tavırlarına rağmen ne kadar umutsuzca üzgün olduğunu hatırlıyorum, bu dönüşüm gerçekten dikkat çekiciydi.

Yemeğimiz geldi ve midem guruladı. Kokusu muhteşemdi. Johannes ile aynı anda tuza uzandım. Parmaklarımız birbirine değdi ve kolumdan bir elektrik akımı geçti. Gözleri benimkilere kaydı ve birkaç saniye orada kaldı. O anda, yüzlerce insanla çevrili kalabalık bir restoranda ya da bir iş ortağıyla masada değildik. Yalnızdık, özel bir balonun içinde, sadece o ve ben, ve aramızda büyük bir kimya.

Yan masamızdan gelen tabakların toplanma sesi büyüüyü bozdu. Şaşkın bir şekilde gözlerimi kırptım. *O da neydi öyle?* Johannes de benim kadar şaşkın görünüyordu, kaşlarını çatarak, sanırım son birkaç saniyeyi anlamaya çalışıyordu.

Ryker ise ikimiz arasında gözlerini gezdiriyor, dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirliyordu.

Peçeteyle ağızımı sildim. "Yemekler çok lezzetli," diye kimseye özel olarak söylemedim.

"Henüz tatmadın," dedi Ryker, akşamın erken saatlerinde gözlerinde gördüğüm aynı yaramazlık dolu ışıltıyla.

"Yani, eminim lezzetli olacaktır. Kokusu çok güzel."

"Nerede kalmıştık?" diye sordu Johannes, vücudunu benden uzaklaştırarak.

Ne kadar yakınlaştığımızın farkında değildim. Ben de sandalyemi birkaç santim sağa kaydırdım ve yemeğime daldım.

Tatlıyı reddederek, tuvalete gitmek için izin istedim. Muhtemelen hayalperestlikti, ama kalabalık restoranda dolaşırken Johannes'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Tek bir dokunuş nasıl her şeyi değiştirmişti? Uyluklarımın arasında bir ağırlık hissettim ve ateşimi ölçtürsem, doktorun bana ateş teşhisi koyacağından emindim.

Nitekim aynaya baktığımda yanaklarımın kızardığını gördüm, kızarıklık boynuma ve göğsüme yayılmıştı. Musluğun altına bir havlu tutarak cildimi serinletmek için kendimi sildim.

Kendine gel, kadın.

Hayal görüyordum. Aramızda hiçbir şey değişmemişti. Çok fazla şarap içmiştim. Hepsi bu.

Ama... sadece iki yudum içmiştim.

Kafamı salladım, bileklerimi soğuk suyla yıkadım ve yemek odasına geri döndüm. Johannes, yerime oturduğumda beni fark etmedi bile.

Gördün mü? Hayal gücüm çılgına *dönmüştü*.

Yine de, bir an için hayal kurmak güzeldi.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Johannes.

Oh. Hayallerime o kadar dalmıştım ki, işlerinin bittiğini fark etmemiştim. Ryker çoktan ayağa kalkmıştı.

"Evet, tabii ki." Eğilip çantamı yerden aldım.

Johannes ayağa kalktı, ceketinin düğmelerini ilikledi, sonra Ryker'ın elini sıktı. "İrtibatta kalacağım."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ella," dedi Ryker, b a n a da elini uzatarak.

"Ben de."

"Eminim bir ara tekrar görüşürüz."

"Belki," diye mırıldandım.

Üçümüz birlikte restorandan çıktık. Johannes biletini valeye verirken, Ryker için bir limuzin geldi. Son vedasını yaptı ve limuzine bindi. Limuzin uzaklaşırken, vale Johannes'in arabasını getirdi. Johannes bana yolcu kapısını açtığına şaşkınlığımı gizledim, özellikle de buraya gelirken bunu yapmamışken.

Ruh hali ve davranışlarındaki değişiklikler başımı döndürüyordu. Yüz yaşına kadar yaşasam bile, gizemli Johannes Kingcaid'i anlayabileceğimi sanmıyordum.

Kaputu dolaştı ve sürücü tarafına bindi. Her iki tarafa da baktı, sonra otoparktan çıkıp otoyola girdi.

"Bu gece benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Oh, rica ederim. Ben de keyif aldım. Ve verimli geçmiş gibi görünüyor."

"Öyleydi. Çok. Level Nine'ı hedeflediğim ödül için iyi tavsiyelerde bulundu ve her şey yolunda giderse, ROGUES ile ortak girişim benim için ve işimi büyütme planlarım için harika olacak." Dudaklarını ısırdı. "Bu seni şaşırtabilir, ama ben kolay kolay güvenmem." Kaşlarını kaldırdı ve ben güldüm.

"Öyle mi?"

Ginny'nin evine dönerken dostça bir sessizliğe büründük. Saat on birden birkaç dakika sonra evin önüne geldiğinde, gecenin bitmesini hiç istemiyordum.

"Çok eğlendim. Biraz dışarı çıkmak iyi geldi."

Dudaklarını sıkıca kapattı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Yani izin mi istiyorsun?"

Onu alaycı sözlerimle hafifçe gülümsetmeyi umuyordum, ama o stoik ve ciddi kalmaya devam etti, yüzde doksan beşinde dünyaya gösterdiği Johannes gibi.

"Devam et."

"Neden kaçıyorsun?"

Göğsüm çöktü, bir nefes yüzeye çıkmaya zorladı. O hiçbir şey bilemezdi. O sadece balık tutuyor, test ediyor, dürtüyordu. Tüm cesaretimi topladım ve ona sert bir bakış attım.

"Senin için çalışıyorum. Hepsi bu. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Kapıyı açmaya gittim. Kilitliydi. Kapıları otomatik olarak kilitleyen lanet olası modern arabalar.

"Beni dışarı çıkar, Johannes."

"Özür dilerim. Burnumu sokmamalıydım. İnsanların işime burnunu sokmasından nefret ederim, bu yüzden başkalarının işine burnumu sokmaya hakkım yok."

"Hayır. Yok."

"Lütfen özrümü kabul et."

Gözleri bana yalvarıyordu, bu ifade ona o kadar yakışmıyordu ki, sorusunun yol açtığı kısa öfke, pişmanlığı karşısında solup gitti.

"Hepimizin sırları vardır, Johannes. Özel kalmasını tercih ettiğimiz şeyler."

"Haklısın. Sormamalıydım."

Kafamı salladım. Ondan bir gülümseme daha koparmak istiyordum. Onun kahkahasını duymak istiyordum. Dokunuşunda adrenalin patlaması hissetmek istiyordum. Aptalca ve tehlikeliydi, ama ne zamandan beri insanlar her zaman doğru yolu seçiyorlardı ki?

"Belki de her birimiz birer gerçek paylaşmalıyız. Kendi seçtiğimiz birer gerçek. Takip sorusu yok."

"Adil görünüyor."

Onu işaret ettim. "Önce sen."

Gözleri donuklaştı, sanki zihninde başka bir yere çekilmiş gibi. "Birkaç yıl önce neredeyse ölüyordum ve beyaz ışık yok, diğer tarafta seni karşılamak için bekleyen melekler yok. Hepsi bu. Tek bir hayat ve oldukça berbat geçiyor."

Beklenmedik bir darbe almış gibi, ona boş boş baktım. Onun bu kadar derin bir gerçeği değil, daha yüzeysel bir şey paylaşmasını bekliyordum.

"Nasıl..."

Elini kaldırdı. "Soru sormayacağını söylemiştin. Sıra sende."

Kendimi hazırladım. Gerçekten istediğim şeyi söyleyebilir miydim? Yeterince cesur muydum? Ve eğer öyleyse, her şeyi mahvederse ne yapardım?

Derin bir nefes aldım ve bilinmeyene daldım. "Sana karşı hislerim var ve bu çok korkutucu."

Burnundan nefes aldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Acı verici saniyeler

Oh, kahretsin. Hiçbir şey söylememeliydim. Paylaşacak başka bir şey seçmeliydim başka bir şey söylemeliydim. Onun tek kelime etmeden geçen her saniye göğsümü bıçaklayan bıçaktan daha iyi bir şey olurdu.

"Üzgünüm. Söylediklerimi unut." İkinci kez kapı koluna uzandım.

Elini ensemin arkasına doladı ve beni kendine çekti. Ağzı ağızımla çarpıştı ve dünya dönmeyi bıraktı.

Parça parça, uzun zamandır farkında olmadan beni parçalayan özlem duyduğum sevgiyle parçalandım. Kollarımı boynuna doladım, ensesindeki yumuşak saçlarını okşadım, vücudumu ona daha da yaklaştırdım, aramızda bir atom bile sığmayacak kadar. Dilinin benimkine yumuşak dokunuşları, kendimi tamamen ona teslim edene kadar kalan parçalarımı da parçaladı, dudaklarımla, ellerimle ve dilimle bunun sadece bir öpücük olmadığını gösterdim.

Bu, yeni bir hayatın başlangıcıydı. Gecenin bir yarısı çocuğumu kucağıma alıp küçük bir valizi arkamda sürükleyerek evimden kaçtığımdan beri mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir hayat.

Johannes bana sadece bir iş vermedi. Bana bir gelecek verdi.

Bana umut verdi.

Öpücüğü daha fazlasının vaadi değildi. Hiçbir şeyin vaadi değildi.

Ama bir başlangıçtı.

Bölüm 16

Johannes

Beklenmedik ziyaretçiler benim istediğim bir şey değildi.

KORKAKTIM, hem de çok korkaktım. Ella ile geçen Cuma gecesi öpüştüğümüzden beri, ondan kaçınmak için elimden geleni yaptım. Cumartesi ve Pazar günleri çalışmadığı için hafta sonu kolay geçti, ardından Pazartesi'den Çarşamba'ya kadar bölgedeki diğer kulüplerimi ziyaret ettim ve dün, Douglas'ın durumunu kontrol etmek için San Francisco'ya uçtum ve birkaç gece orada kaldım.

Ama artık ondan kaçınamazdım.

Hazırlanmamız gereken önemli bir toplantı vardı. *Hottest Nightspot* komitesinden bir jüri üyesi bu gece kulübü ziyaret edecekti ve bu nedenle kulübün mükemmel durumda olması gerekiyordu. Tüm personelden erken gelmelerini istedim ki onlara brifing verebileyim ve korkaklığımın hala devam ettiğini kanıtlamak için Stan, Tiffany ve bir iki kişinin kulüpte olacağını bildiğim bir saatte kulübe gittim.

Kendimden nefret ediyordum.

Gece kulübünün ana bölümüne girdiğimde temizlik personeli yoğun bir şekilde çalışıyordu. Tiffany barın arkasında likör şişelerini parlatmakla meşguldü ve Stan, buzdolaplarını bira ve gazozla doldurmak için çömelirken kışını tam olarak sergiliyordu.

Ella'yı göremedim. Bu da büyük olasılıkla ofisimde olduğu anlamına geliyordu.

İyi ki önce buraya gelmişim.

"Bir gün o kocaman kışının arasına bir buz küpü atacağım, Stan."

"Ben senden önce davrandım," diye Tiffany neşeyle gülümseyerek araya girdi. "Uzun zaman önce. Havaya zıpladı ve kafasını tezgahın altına çarptı."

"İşe alıp kovma yetkisi bende olsaydı, çoktan kovulmuşsun," dedi Stan ayağa kalkarak.

"Neyse ki öyle değil."

Bana abartılı bir göz kırptı ve dudaklarım gülümsemeye başladı. Tiffany'nin gözlerinin ne kadar nadir büyüdüğünü gösterdi. Birkaç saniye baktı, sonra sanki gözleri ona oyun oynuyormuş gibi başını salladı ve cılamaya devam etti.

"Diğer çalışanlar geldiğinde bana haber ver. Bu gece onlardan ne beklediğimi hepsinin bildiğinden emin olmak istiyorum."

Stan selam verdi. "Tamamdır."

Artık daha fazla erteleyemezdim, ofisime doğru ağır adımlarla yürüdüm, acil bir telefon veya apandisit krizi için dua ederek. Belki de *asla* öpmemem gereken bir kadınla yüzleşmektense felç geçirmek daha iyiydi.

Kural bir, gerzek. Kendi kapının önüne pisleme.

Özellikle de kadınlarla seks konusunda alışılmadık eğilimlerim olduğu için - hızlı bir sevişme ve daha da hızlı bir veda.

Ofisimin kapısı aralıktı. Kapıyı itip içeri girdim. Ella koltuğumda oturuyordu, önünde sağ tarafında kutucuklar olan daktilo ile yazılmış bir liste vardı. Bazı kutucukların içinde tik işareti vardı. Bazılarında yoktu.

"Selam," dedim.

Başını kaldırdı. "Ah, buradasın. Güzel. Bu akşam açılış öncesinde yapacak çok işimiz var. Bir liste hazırladım, ama sen de bir göz atıp bariz bir hata olup olmadığını kontrol edersen sevinirim."

Listeyi bana uzattı, sonra benimkine benzeyen başka bir listeyi kendine doğru çekti.

"Üçüncü, on ikinci ve on beşinci maddeler sana ait. Diğerlerinin çoğunu ben halledeceğim, örneğin VIP alanının standartlarına uygun olduğundan emin olmak, Stan ile irtibat kurmak ve tuvaletleri kontrol etmek gibi."

"Bütün bunları yapmak zorunda değildin."

Burnunu kırıstırdı. "Evet, yapmak zorundaydım. Bu benim işim. Bu ödül senin için önemli, değil mi?"

"Evet, ama..."

"O zaman benim için de önemli. Şimdi git. Yapacak çok işimiz var ve sadece birkaç saatimiz kaldı. Ginny Chloe'ye bakıyor, ben de uzun süre burada kalacağım."

Dikkatini listeye geri çevirdi ve kenarına notlar aldı. Ben orada, şaşkın bir şekilde duruyordum. Bir hafta boyunca ondan kaçmışım, öpücük hakkında ne diyeceğini, daha fazlasını mı, daha azını mı bekleyeceğini, ya da, bilmiyorum, aramızda bir gariplik olup olmayacağını merak ediyordum.

Cevaplarımı titizlikle planlamıştım, hepsi kaçınmaya yönelikti. Ama onun tepkisi karşısında tüm bunlar boşa gitti.

"Şey, geçen Cuma günü hakkında."

Bir süre durakladı, sonra kalemi bıraktı ve sandalyeye yaslandı. Benim sandalyeme. Komik bir şekilde, özel alanımı işgal etmesi beni hiç rahatsız etmedi.

"Bu konuyu bu gecedен sonraya kadar açmayacaktım, ama madem sen açtın..." Parmak ucuyla dudaklarına dokundu. "Benim dinimde öpücüğün evlilik teklifi kadar önemli olduğunu biliyor musun? Ailem düğünün ne zaman olacağını bilmek isteyecek, böylece planlarını yapabilecekler. Onlara ne söyleyeyim?"

Kalbim neredeyse durdu. Panik, Kaliforniya'daki orman yangınlarından daha hızlı yayıldı içimde. Çenem açıldı, sanki kemiklerim ameliyatla çıkarılmış gibi sallanıyordu.

Konuşmak imkansız hale geldi.

Bu bir şakaydı, değil mi? Öyle olmalıydı.

"Johannes, iyi misin? Çok solgun görünüyorsun." "Ben... ben..."

Ella kahkahayı bastı. "Aman Tanrım, bu paha biçilemez. Böyle tepki vereceğini bilseydim, kaydetseydim."

Kandırıldığımı fark edince, bir saniyeden kısa bir sürede öfkeden hayranlığa geçtim. *Küçük cadaloz.*

"Sana bunu ödetmenin bir yolunu bulacağım."

Daha yüksek sesle güldü. "Biraz daha devam etmeliydim. Paranın karşılığını tam olarak almalıydım."

"Kovuldun."

"Beni kovamazsın. Hayatını ben yönetiyorum, en azından iş hayatını."

Doğruydı. Öyleydi. Benden çok iş yükünü aldı ve sadece bu kulüpte değil, tüm kulüplerimde bir sürü süreci iyileştirdi, öyle ki son birkaç haftadır onsuz nasıl idare ettiğimi sık sık merak ediyordum. Bu konudaki düşüncelerimi paylaşmayı planladığımdan değil.

Özellikle de şimdi.

"Arkanı kolla. İntikam hızlı olacak ve en beklemediğin anda

."

"Gel bakalım. Seninle başa çıkabilirim."

Ben burnumdan soludum ve o yine kıkırdadı. Tanrım, o kahkaha, o kıkırdama, o

kıkırdama. Hepsine bağımlıydım.

Dikkatli ol. Kendine dikkat et.

Ella, ona güvenemeyeceğimi düşündürecek hiçbir şey yapmamıştı, ama bu ona *güvenebileceğim* veya güvenmem *gerektiği* anlamına gelmiyordu.

"Cuma günü hakkında," dedi. "Sadece bir öpücüktü. Çok güzel bir öpücüktü, ama bunu gündeme getirdiğinde yüzündeki panik ifadesinden pişman olduğunu anlayabiliyorum. Ve bu sorun değil. Senden hoşlanıyorum. Burada oturup bu konuda yalan söylemeyeceğim, ama aramızda olanlar ya da senin bunu açıkça pişmanlık duyma, iş ilişkimizi etkilemeyecek." Gülümsedi. "O yüzden rahat ol, tamam mı?"

Ben de bunu umuyordum. Öpücüğü geride bırakıp, sanki hiç olmamış gibi devam etmek.

Ama eğer öyleyse, neden bu kadar büyük bir hayal kırıklığı hissediyordum?

Sabah üçte eve vardım, yorgun ama aynı zamanda heyecanlıydım. Gece büyük bir başarıydı. Tüm çalışanlarım bonus hak etmişti ve ben de bunu sağlayacaktım. Kapılar açıldığından beri deli gibi çalışmışlardı.

Özellikle Ella. Harika, muhteşem, komik, cesur, her şeyi düşünmüş ve daha fazlasını da yapmış küçük hanım Ella. Jüriyi hayran bırakmış, onu ve eşini Hollywood elitleri gibi hissettirmiş ve onları mutlu ve biraz da sarhoş bir şekilde evlerine göndermişti. Jüri ayrılırken, komiteden yakında haber alacağımı söylemişti.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Level Nine'ı son ikiye kaldıracaktı. Büyük bir başarı.

Ama ben daha
fazlasını
istiyordum.
Kazanmak
istiyordum.

Kim ikinci oldu, kimse hatırlamıyordu. İkinciliğin, son altı yıldaki zorlukları aştığımı ve hayatımda bir şeyler başardığımı babama kanıtlamak için yeterli olmadığını biliyordum.

Babama, benim bir beceriksiz olmadığımı kanıtlamak için. Ben bir Kingcaid'dim. Ve Kingcaid'ler kazananlardı.

Arabayı garaja park ettim ve mutfaktan eve girdim. Oturma odasından televizyon sesi geliyordu. Olduğum yerde donakaldım. Evde biri vardı. Tezgâhtaki bıçak blokundan bir bıçak aldım ve silah satın alıp ateş etmeyi öğrenmediğim için kendime lanet okudum. O haydutlar bana saldırdıktan sonra bunu düşünmüştüm ama hiç

. Zaman geçtikçe, almamaya karar verdim. Silahlara pek meraklı değildim. Siktir.

Ayak parmaklarımın ucunda koridorda sessizce ilerledim ve bıçağı havada tutarak oturma odasına baktım.

"Tanrı aşkına!"

Küçük kardeşim Penn ve nişanlısı Gia, kanepemde kıvrılmış, siyah-beyaz bir Bette Davis filmi izliyorlardı. İkisi, elinde kasap bıçağıyla orada duran bana baktılar ve güldüler.

Kahkahalar attılar.

"Sakin ol asker," dedi Gia. "Tek ihtiyacın olan bir *Scream* maskesi, o zaman filmdeki sahneyi canlı olarak tekrarlamış olursun."

"Hayır, o bunu yapabilecek kadar havalı değil," dedi Penn.

Öfkeyle köpürdüm, elim bıçağın sapını, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıktım. Kardeşimi yumruklamaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım ve Tanrı şahidimdir ki, yıllar boyunca birçok kez yaklaşmıştım.

"Gece yarısı eve gelip, lanet olası evimde senin sesini duymak beni tetiklemiş olabilir mi diye *hiç* aklına geldi mi? İkiniz de pisliksiniz."

Hızla döndüm ve mutfığa geri yürüdüm. Bıçağı bıçak bloğuna saplayıp, bir şişe viski ve bir bardak aldım ve bardağı yarısına kadar doldurdum. Kalp atışlarım yavaşlamıyordu ve midem düğüm düğüm olmuştu. Viskiye bir yudumda içtim, sonra bardağımı tekrar doldurdum. Elim titriyordu, nefret ettiğim bir zayıflık belirtisi. Bardağı kırılacak kadar sıkı tuttum.

Penn kapıda belirdi, Gia onun arkasında durmuş, biraz pişmanlık duyuyor gibi görünüyordu. Bu onun için alışılmadık bir durumdu. Gia, hiçbir şeyi umursamayan özgür ruhlu biriydi. Topuklarında sallanarak Penn'in koluna dokundu ve konuşmasını sağladı.

"Üzgünüm dostum. Düşünmeliydim. Mesajımı almadın mı?"

"Ne mesajı lan?"

"Seattle'da anne ve babamı ziyaret ettikten sonra uğrayacağımızı ve saat 11'de burada olacağımızı söyleyen mesajı."

"Meşguldüm." Cep telefonumu cebimden çıkardım ve mesajlaşma uygulamasına girdim. Tabii ki, orada, okunmamış olarak duruyordu. Penn'den

"Kaçırdım. Açmadığımı görmeliydin, seni pislik."

"Sen burada yokken, içeri girdik." Penn bir anahtar gösterdi. "Yedek anahtarım var, hatırladın mı?"

Acil bir durum olması ihtimaline karşı hepimizin birbirimizin evlerinin yedek anahtarları vardı.

"Siktir." İkinci viskimi içip bardağı lavaboya koydum. "Gerçekten çok üzgünüz," dedi Gia. "Kendimi çok kötü hissediyorum."

Ona kızgın bir bakış attım. "Bu senin için bir ilk."

Onun göz kamaştırıcı gülümsemesi neredeyse beni kör etti. "İşte orada." Bana doğru zıpladı ve yanağıma öptü. "Bir an için kendini klonladığını ve diğerinin neredeyse insan olduğunu sandım."

"Siktir git Gia."

Benim kabalığımдан hiç etkilenmeden sırttı. Kötü ruh halimi önemsememe yeteneği, onu sevmemin birçok nedeninden biriydi. Kahrolası sinir bozucu kadın.

Mutfağa doğru yürüdüm ve buzdolabından bir şişe su aldım. "Burada ne işin var ki?" diye Penn'e sordum. "Los Angeles'tan nefret edersin. Üç yıl önce buraya taşındığımdan beri burayı kaç kez ziyaret ettiğini parmaklarımla sayabilirim."

Penn, Gia'ya baktı ve Gia başını hafifçe salladı. "Evet, belki de işler değişmiştir. Kardeşimi görmek istemek suç mu?"

"Evime zorla girip beni korkuttuğunda suç oluyor." "Ah, ah.

Anahtarım varken zorla girmek olmaz ki."

"Yarın kilitleri değiştireceğim."

"Oh, sus," diye araya girdi Gia. "Gitmemizi mi istiyorsun?"

Ona somurtarak baktım. "Saat çok geç olduğu için bu gece kalabilirsiniz."

"Vay canına, teşekkürler. Çok iyisin."

"Ben yatmaya gidiyorum. Lanet olası gürültüyü kes."

Yukarı çıktım. Merdivenlerin başına geldiğimde, korkuluktan aşağıdaki koridora baktım. Penn, Gia'yı duvara dayamış, onu deli gibi öpüyordu.

Kıskançlık içimi kemirdi, kaburgalarım sıkıştı. Sadie beni aldatmasaydı, belki Penn'in Gia ile yaşadığı türden bir ilişki kurmaya açık olurum.

Belki Ella ile.

Hayır. Bu olmayacak.

Kim benim gibi bir adamı ister ki? Hem içsel hem de dışsal yaralarını göstermeye dayanamayan bir adamı. O kadar çok duygusal yüküm vardı ki, hepsini boşaltmak bir ömür sürerdi. Ve muhtemelen bir asır yaşasam bile başaramazdım.

Onları tutkulu partilerine bırakıp yatağa gittim. Bir kez olsun, rüyasız bir gece geçirdim.

Bölüm 17

Johannes

Siktir, hâlâ burada mı bunlar?

Çınlayan kahkahalar ve domuz pastırması kokusu beni uykumdan uyandırdı ve evde yalnız olmadığımı hatırlattı. Penn ve Gia gitmemişler miydi? Ne yazık. Battaniyeyi atıp duşa girdim. Otuz dakika sonra, mutfığa girerken hala ıslak olan saçlarımı elime alıp aşağı indim.

"Bu lanet olası gürültü de ne?"

"Günaydın," dedi Gia neşeyle. "Sabahın bu saatinde de aynı pislik olduğunu görmek ne güzel. Gerçi" —duvardaki saati işaret etti—"neredeysen öğlen oldu."

Oh, lanet olsun. Nadiren bu kadar geç uyurdum. Yine de, özellikle dün geceki zaferden sonra kendime biraz müsaade etmeliyim. Mutfak masamın ortasındaki tabakta yığılmış tostlardan bir dilim aldım ve anahtarlarımı uzattım. "Geç kaldım. Gitmem gerek. Çıkışınızı kendiniz yapın."

"Bir dakika bekle," dedi Penn. "Otur şuraya." Bir sandalyeyi tekmeledi, sonra Gia'nın elini tutup onu kucağına çekti. "Sana bir şey sormamız gerek."

Hırıldayarak sandalyeye oturdum. "Çabuk olun. Yapacak işlerim var. Bazılarımız geçimini sağlamak için çalışıyor."

Karşıt görüşüm adil değildi. Penn ve Gia da benim kadar, hatta benden daha çok çalışıyordu. Penn, dört yüzden fazla şubesi olan Kingcaid restoran zincirini yönetmekle kalmıyor, aynı zamanda birkaç yıl önce bir trafik kazasında ölen en yakın arkadaşının adını taşıyan Theo's adlı bağımsız bir restoran da işletiyordu. Gia ise bu yılın başlarında kendi İtalyan restoranını açmış ve büyük genişleme planları yapıyordu.

Ama ne zamandan beri gerçeklerin alaycı bir yorumun önüne geçmesine izin veriyordum?

"Tanrım, bu sabah çok sinirlisin," dedi Gia. "Normalden daha sinirli, tabii bu mümkünse." Masadan bir kahve itti. "Biraz kafein al."

Bu hareketi görmezden geldim. "Ee?" diye işaret ettim. "Ne var?"

Penn, Gia'nın ensesini okşadı, sonra başını onun başına değdirdi. "Düğünümde sağdıçım olmanı istiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben mi? *Benim* sağdıçın olmamı mı istiyorsun?" "Öyle dedim."

Göğsümü bir bant sardı. Her zaman ailenin kara koyunu olmamıştım. Elbette, ortanca çocuk olarak çözmem gereken bir iki sorunum vardı, ama o gecedan önce, kardeşleriyle sevgiyle kavga eden ve ailesiyle vakit geçirmekten hoşlanan normal bir adam olarak görülürdüm.

Herkes hayat değiştiren olaylarla farklı şekilde başa çıkıyordu. Bazıları cesaretini topladı, sorunlarla yüzleştirdi ve ilerlemeye devam etti. Benim gibi diğerleri ise kendilerine kapandılar, sonra bir gün uyandılar ve artık kim olduklarını bile tanımadıklarını fark ettiler. Bir zamanlar olduğum adama geri dönmekten daha çok istediğim bir şey yoktu, ama bir labirente kapılmıştım ve ne kadar uğraşırsam uğraşıyım, çıkış noktasını bulamıyordum.

"Ash'i seçmelisin."

Penn'in yüzünde bir anlık acı belirdi. "Ben seni seçtim."

"Ama sen Ash'in sağdıçıydın. Bu da onun senin sağdığın olması gerektiği anlamına gelir."

Penn burnunu kaşıdı, sonra başparmağıyla işaret parmağıyla burun köprüsünü sıktı. "Lanet olsun Johannes, sefil hayatında bir kez olsun 'Teşekkür ederim' diyemez misin? Neden her şey seninle bir savaş haline geliyor?"

Çünkü benim hayatım sürekli bir savaş.

Gia parmaklarını masamda tambur gibi çaldı. "Sen yapıyorsun bunu, Johannes. Hoşuna gitse de gitmese de. O yüzden büyük kız pantolonunu giy ve sızlanmayı kes."

Gia. *Her zaman gördüğünü söyleyen kadın.* Beni kızdırmak için bilerek "kız" kelimesini kullanmıştı.

Onu çok seviyordum. Ama yine de ona somurtmayı bırakmadım.

"Bu lanet düğün ne zaman olacak?" Eğer

En Seksi Gece Kulübü ödöl yemeği ile çıkışırsa, hangisini seçeceğimi biliyordum.

"Sonbaharda, yapraklar altın sarısı, turuncu ve bronz rene büründüğünde düşünüyoruz. Eylül sonu."

Ben homurdandım.

"Ayrıca," diye devam etti Penn. "Sen benim sağdıçım olursan, Ash de senin sağdıçın olabilir ve hepimiz sırayla sağdıçlık yapabiliriz."

"O zaman sağdıçlık işini kaçırmaya hazırlansa iyi olur, değil mi? Ona bunu söyle, belki fikrini değiştirir."

"Johannes." Penn iç geçirdi. "O kaltak Sadie'nin yaptıkları hayatının geri kalanını mahvetmesine izin veremezsin. Sen..."

Elimi havada salladım. "Dur, Penn. Kes şunu." Sandalyeyi geri itip ayağa kalktım. "Senin sağdıcın olacağım, tamam mı? Ne zaman ve nerede olmam gerektiğini söyle, orada olacağım."

"Ve çok zarif bir şekilde söyledin." Gia'nın dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sana sahip olduğumuz için şanslıyız."

Kafamı salladım. "Çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutma."

"Uçağımız yarın kalkacak," dedi Gia, benim hoşuma gitmeyecek kadar kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Yani bir gece daha bizimle kalmak zorundasın."

"O zaman ben de işte olacağım."

Dönüp uzaklaştım. Koridora açılan kapıya kadar geldim ki Gia tekrar konuştu.

"Kulübe uğrayıp seni akşam yemeğine alacağız. Saat yedi." Ellerimi belime koyup döndüm. "Akşam yemeği için vaktim yok."

Yüzü yumuşadı. "Lütfen Johannes. Benim için."

Dişlerimi sıktım. Lanet kadın hangi düğmelere basacağını çok iyi biliyordu. Ona çok kötü davranıyordum, ama o beni ailemdeki herkesten daha iyi anlıyordu. Sanki içgüdüsel olarak, benim sert tavrımın içimdeki çökmekte olan duvarları bir arada tutan tek şey olduğunu biliyordu.

"Peki. Saat yedi olsun. Ama saat ondan önce kulübe dönmem gerek."

"Anlaştık." Gia ellerini silkeledi. "Senin parlak şirketinde vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Penn kıkırdadı. Gia sırıttı. Ben yüzümü buruşturdum. Pislikler. İkisi de.

"Umarım açsındır." Gia ofisime girerken, sanki toz olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi parmağını masamın üzerinde gezdirdi. "Demek Johannes Kingcaid'in sihirli elleri burada çalışıyor, ha?"

Ceketimi askıdan aldım. "Nereye gidiyoruz ki?"

"Gia'ya sor," dedi Penn. "Rezervasyon yaptı, ama nereye olduğunu söylemiyor." "Biz..." Tiyatral bir şekilde durakladı. "Hard Rock Cafe'ye gidiyoruz."

"Hayır." Başımı salladım. "Zincir restoranlardan nefret ederim."

"Evet," diye ısrar etti. "Orası harika bir yer. Çok eğlenceli ve Tanrı biliyor ki, senin biraz eğlenmeye ihtiyacın var." Gia kolunu koluma taktı ve beni kapıya doğru çekti. "Hiç oraya gittin mi?"

"Hayır."

"O zaman yargılayamazsın, değil mi?" *Kahrolası kadın inatçı.*

"Peki. Sorumluluk sana ait." "İşte bu ruh."

"Hiç kimse sana dünyanın en sinir bozucu kadını olduğunu söyledi mi?" diye sordum.

Penn güldü. "Evet. Ben. Sürekli."

Bunun için kaburgalarına sert bir yumruk yedi. "Beni seviyorsun." Onu belinden tutup dudaklarına sertçe öptü. "Evet,

."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Şu lanet olası yemeği bitirebilir miyiz?"

Kapıyı işaret ettim ve tam o anda kapı açıldı ve Ella içeri girdi. Benim yalnız olmadığımı fark edince şaşırdı. "Oh, böldüğüm için özür dilerim. Misafiriniz olduğunu bilmiyordum."

Midem altüst oldu ve nabzım iki katına çıktı. Tanrım, rüzgârda dalgalanan abanoz saçları ve makyajsız yüzüyle çok güzeldi. Onu tekrar öpmek, o dolgun dudaklarını dudaklarımla hissetmek, asla sahip olamayacağımı hatırlamak için bile olsa onu tatmak istedim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tersledim. "Cumartesi günleri çalışmıyorsun." "Biliyorum. Ben sadece..."

Sözleri kesildi, gözleri benimkilerden uzaklaşıp yere bakmaya başladı. Etrafımdaki hava duruldu, sessizlik beni sardı. Tek ses, kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımdı. Onu görmeyi beklemiyordum, ama şimdi karşımda duruyordu, özlemeye başladığım bir manzara.

Gia'nın kaşlarını kaldırdığını gördüm, bakışları benimle Ella arasında gidip geliyordu. Sonra sanki sorulmamış bir sorunun cevabını bulmuş gibi başını salladı.

"Merhaba, ben Gia, Johannes'in müstakbel baldızı, bu da kardeşi Penn." Ella'ya elini uzattı. "Sen kimsin?"

"Ben Ella. Onun asistanıyım."

Gia, Penn'e, sonra bana, sonra tekrar Ella'ya baktı. "Asistan. Öyle mi? Peki, bu gece asistan değilsin Ella. Onun randevusu sensin.

Hard Rock Cafe'ye gidiyoruz ve üç kişi olmak çok kötü olur. Tam zamanında geldin."

"Ne?" diye bağırdım. "Hayır. Bu tamamen uygunsuz."

Ella'nın yüzü, sanki botumla ezmişim gibi buruşup çöktü. "Evet, zaten eve gitmem lazım. Sadece uğramıştım..." Yine, cümlesini bitiremedi.

"Saçma," dedi Gia. "Sadece birkaç saat kalacağız, özellikle de Cinders saat ondan önce şatosuna dönmek zorunda olduğu için."

Ella'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kimse benimle Gia'nın konuştuğu gibi konuşmamıştı, çünkü kimse benimle öyle konuşmazdı.

Ama... bazen Ella öyle konuşurdu.

"O zaman karar verildi," dedi Gia, Ella ve ben konuşmamış olsak da. "Kocaman bir hamburger ve bir craft bira içmek istiyorum."

Penn'in koluna girdi ve beni ve Ella'yı geride bırakarak ofisimden çıktı.

"Gelmen gerekmez," dedim. "Gia doğuştan bir güçtür. Onun sana zorbalık yapmasına izin vermemelisin."

"Eve gitmemi mi tercih edersin?"

Hayır. Hayır, gitmeni istemem.

"Chloe'ye dönmen gerekmiyor mu?"

"Ginny akşam yemeği için dışarıda kalmamı sorun etmez. Emin olmak için ona mesaj atabilirim." Dudaklarını ısırdı. "Ama bu senin için rahatsız ediciyse, o zaman

..."

"Gelmeni çok isterim," diye fısıldadım.

Gülümsemesi beni büyüledi. "O zaman gidelim."

Ella'yı arabamla götürdüm, Penn ve Gia'nın kiralık arabasını takip ederek. Böylelikle, geceyi erken bitirmeye karar verirsem -ki bu çok muhtemeldi- onlara güvenmek zorunda kalmazdım. Ella yol boyunca sessiz kaldı, ara sıra bana bakıp sonra pencereden dışarı bakmaktan başka. Bana da uyar. Ben de boş boş sohbet etmek istemiyordum.

Ne zaman havamda olmuştum ki?

Hard Rock Cafe, korktuğumdan da beterdi. Çocuklar ortalığı birbirine katıyordu, ebeveynleri ise yemek yemeye o kadar meşguldü ki çocuklarını disipline edemiyorlardı, yüzlerce hoparlörden müzik çınılıyordu ve hamburger ve patates kızartması kokusu midemi bulandırılıyordu.

Sonra Ella'nın Gia ile sohbet ederken heyecandan parlayan yüzünü gördüm ve antipatimi yuttum. O gülümseme, her damla rahatsızlığıma değdi

rahatsızlığın her damlasına değdi. Onu mutlu edecekse, birkaç saatliğine katlanabilirdim.

Dur. Onun mutluluğunu ne zaman umursamaya başlamıştım?

Bu rahatsız edici düşünceyi kafamda tartamadan, siyah üniformalı bir garson bizi selamlamak için yanımıza geldi ve bizi bir masaya götürdü. Gia ve Penn bir bankta yan yana oturdular, diğer bankta bana ve Ella'ya yer bıraktılar. Ella önce oturdu ve uzak tarafa kaydı. Oturduğumda, uyluğum onun uyluğuna değdi ve bir elektrik akımı kasıklarımaya doğru gitti. Birkaç santim sağa kayarak aramıza makul bir mesafe bıraktım.

Ella da sağa kaydı ve uyluklarımız bir kez daha birbirine değdi.

Tamam, o zaman.

Yarı sertleşme olsun.

Bölüm 18

Ella

**Vay canına. Gördüğünü olduğu gibi söylemek
diye buna denir.**

"^{KADINLAR} tuvaletine ^{gitme zamanı.}" Gia başını bana doğru eğdi. "Bana eşlik eder misin, Ella?"

"Neden kadınlar tuvalete hep ikili giderler?" Penn, gördüğüm en büyük hamburgeri bitirdikten sonra ağzını silerek sordu.

"Tabii ki." Gia dirsekleriyle onu dürttü. "Erkekler hakkında dedikodu yapmak istiyoruz, elbette."

Johannes'e baktım. Buraya gelirken yol boyunca sessizdi, sanırım benim ailesiyle akşam yemeğine katılmamdan rahatsız olmuştu. Bu düşünce göğsümü sıkıştırdı.

Ama yine de, Gia onu zorlamasına rağmen benim de gelmemi çok istediğini söylemişti, yani *o kadar* rahatsız olamazdı. Son birkaç haftada anladığım kadarıyla, Johannes kendini ortaya koyan türden bir adam değildi. Başkasının uğruna acı çekecek kadar başkalarının duygularını incitmeyi umursamıyordu.

Yine de bir şekilde farklı görünüyordu. Nedenini tam olarak anlayamıyordum. Ryker Stone ile tanıştıktan sonra beni öptüğünden beri beni kaçınma teknikleri gözümden kaçmamıştı, ama o birkaç hafta önce tanıştığım adamla aynı değildi. İlk başta, benden kaçınma kararı canımı yakmıştı, ta ki bunun muhtemelen o kadar spontane gerçekleşmiş olmasından korktuğunu anlayana kadar. O zaman, ona cevap verme baskısı yaratan sorularla bombardımana tutmak yerine, olayı hafif tutmaya karar verdim.

Beni dışarı çıkarmak için ayağa kalktı, bana değil yere bakıyordu, ama yanından geçerken kolunu hareket ettirdiğine ve küçük parmaklarımızın birbirine değdiğine yemin edebilirim. Midem altüst oldu. Belki de artık benden kaçmamaya ve birbirimize karşı artan çekiciliğimizi doğrudan ele almaya karar vermişti.

Öyle olmasını umuyordum. Çünkü geçen hafta boyunca her gece dudaklarının benim dudaklarımla birleşmesini hayal etmişim ve onu bir daha öpemeyeceğim düşüncesi bile aklımın ucundan geçmiyordu. Ancak onunla dikkatli davranmam gerekiyordu. Neredeyse öldüğünü bana anlattığı gerçek, onun bir tür travma yaşadığına dair ilk izlenimimi yeniden gözden geçirmeme neden olmuştu.

Johannes bana Mateo'nun beslediği safkan atları hatırlattı. Tek bir yanlış hareket ve kaçıp giderdi.

Tanrım, bazı günler hala evli olduğumu unutuyordum. Herhangi bir ilişki kurmamam gerekiyordu, özellikle de geleceği olmayan bir ilişki. Özgür bir kadın değildim ve asla özgür *olamayacaktım*. Nerede olduğumu açıklamadan Mateo'dan boşanamazdım. Koşullarım beni kaçış imkânı olmayan bir belirsizlik içinde hapsedmişti.

Gelecek ay yirmi beş yaşına girecektim, çoğu insanın hayatının en güzel dönemi, ama benimki fiilen bitmişti. Ginny gibi, geri kalan günlerimi yalnız geçirecektim. Ama Ginny'den farklı olarak, başka bir erkeğin kaybettiği aşkı asla telafi edemeyeceği kadar derinden aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecektim.

Hayali düşüncelerime neredeyse gülecektim. Johannes beni bir kez öpmüştü ve o zamandan beri davranışları, beni tekrar öpmekle ilgilenmediğini açıkça gösteriyordu. Ve ben burada, kafamda bir sürü düşünceyle, hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetmişim gibi üzüliyordum.

Ayrıca, bir ilişki işleri sadece daha da karmaşık hale getirecekti, bu düşünceyi birkaç kez kafamdan geçirdim ve benim önceliğim, her zaman olduğu gibi, Chloe'yi korumak ve onu - ve kendimi - Mateo'nun pençesinden uzak tutmaktı.

Gia, sanki bu akşam tanışmış iki tanıdık değil de, ömür boyu arkadaşmışız gibi koluma girdi. Ondan çok hoşlanıyordum. Etrafındaki herkesi özel hissettirme yeteneği vardı ve benim her zaman zorlandığım küçük konuşmalar onun en güçlü olduğu konuydu.

Kadınlar tuvaletinin kapısını iterek açtı ve kapı kapanır kapanmaz bana döndü.

"Tamam, itiraf et. Johannes'la aranızda ne var?"

Kafamı geriye attım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, huysuz, somurtkan, içine kapanık müstakbel kayınbiraderim, kimse görmediğini sandığında sana bakmaktan kendini alamıyor ve o bakışlar..." Elini yelpaze gibi salladı. "Phew."

"Saçma," diye alay ettim, ama içten içe sevinçten uçuyordum. Onun bana baktığını fark etmemiştim. Ama ben ona bakmışım. Hem de çok. "Ben onun asistanıyım. Burada ne işim var, onu bile bilmiyorum."

Gia başını eğdi. "Oh, tatlım, bilmiyor musun? O zaman sana açıklayayım. Johannes, asla kimseyle çıkmayan karmaşık bir adam. Samuray kılıcından daha keskin bir dili ve bir Airbus A380'in kargo bölümünü dolduracak kadar bagajı var. Yine de sana baktığında, sanki aşk piyangosunu kazanmış gibi." Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu. "Lütfen bana

bana onun yanlış olmadığını söyle, çünkü o bir pislik olsa da ve sürekli birbirimizi iğneliyor olsak da, onu çok seviyorum. O benim ikinci kardeşim gibi ve yakında gerçek kardeşim olacak. Eğer onunla aynı fikirde değilsen, lütfen ona söyle. Ve çabuk ol. O çok fazla bağlanmadan önce."

"Ben-ben..." Sözlerim tükendi. Bu doğru olamazdı. Onun kimseyle çıkarmaması ne demektir? Ginny gibi o da sevmiş ve kaybetmiş miydi? Bu yüzden mi gözleri donuklaşmış ve herkesi uzak tutmak için sert bir tavır takınmıştı? Neredeyse öleceğini söylerken bunu mu kastetmişti?

"Öpüştük," itiraf ettim. "Bir kez. Bir haftadan fazla oldu. O zamandan beri benden kaçınıyor."

Gia dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Tabii ki öyle." Gözlerini devirdi. "Dediğim gibi. O bir pislik."

Kıkırdadım. Gia gördüğünü olduğu gibi söylüyordu. "Asıl soru, ondan hoşlanıyor musun?"

Kapı açıldı ve bir grup kız içeri girdi. İçlerinden biri ortasında "Gelin adayı" yazan pembe-beyaz bir kuşak takıyordu ve hepsi taç takmış, sanki kendi ağırlıkları kadar tekila içmiş gibi etrafta dolanıyorlardı.

Belki de içmişlerdi.

Gia kolumdan tutup beni dışarı çıkardı. Ne? Demek tuvalete gitmesi mesane boşaltmakla alakalı değil, Johannes hakkında beni sorguya çekmekle alakalıydı.

"Orası çok gürültülü." Kadınlar tuvaletinin kapısını çeneyle işaret etti. "Ne diyordun?"

Gülümsedim. O iyiydi, ama bu oyunu ikimiz de oynayabilirdik. "Sanırım bir şey söylemiyordum."

Bana parmağını salladı. "Uh-uh, bayan. En iyi arkadaşım Kee burada olsaydı, ben ağır silahları çıkarmadan önce itiraf etmeni söylerdi. Ben acımasızım ve sen, sevgili Ella, bilmek istediğim şeyi bana söylememek için hiçbir şansın yok."

Evet, Gia'yı sevmiştim. O, senin tarafında olmasını isteyeceğin türden bir kadındı.

Ve onun açık sözlülüğü Johannes'ı kırmamda bana yardımcı olabilir. Belki. "Evet, ondan hoşlanıyorum. Çok fazla."

Elini havada salladı, bu hareketiyle reddettiğini gösterdi. "Öyle bir şey yok. Ama sana bir tavsiye verebilirim..."

"Söyle."

"Onu istiyorsan, çok sabırlı olman gerekecek. Johannes'in travmatik bir geçmişı var ve bu, onu bugünkü haline getirmiş. Kolay kolay güvenmez, hatta hiç güvenmez ve her türlü duyguyu önlemeyi çok iyi becerir. Duyguları beton duvarların arkasında o kadar sıkı kilitli ki, onları yıkmak çok uzun zaman alır."

Biliyordum. Gözler asla yalan söylemezdi ve Johannes'in gözleri acı ile doluydu. Benimkiler de öyle. Ama Gia, Johannes'te gördüğüm şeyi bende gördüyse de, bunu belli etmedi.

"Bana sorma," dedi, ben bir şey söylememiş olmama rağmen. "Sana anlatmak bana düşmez. Johannes'a düşer. Ve inan bana, geçmişini paylaşması için uzun süre beklemelisin. Seni, tüm fantezilerinin tek bir sevimli pakette toplandığı biriymişsin gibi görebilir, ama bu sana güvendiği anlamına gelmez."

"Anlıyorum."

Gia ılık attı, sonra beni sıkıca kucakladı. "Bu çok heyecan verici. O mutluluğu hak ediyor ve içimden bir his, o mutluluğun sen olduğunu söylüyor."

Kalbim sıkıştı. Hayır, değildim. Mateo'dan sonsuza kadar kaçmanın bir yolunu bulana kadar değildim, tabii böyle bir yol varsa.

Ama ya... Ya Johannes'e geçmişimi anlatacak cesareti toplayabilirsem?

Hayır.

O da geçmişini paylaşmadan olmaz. Gia'nın söylediklerine göre, bana geçmişini anlattırsa, bana tamamen güvendiğini anlarım ve ancak o zaman kendi hikayemi paylaşmak için gereken cesareti toplayabilirim.

Ayrıca, tüm bunlar anlamsız olabilirdi. Gia durumu tamamen yanlış yorumlamış olabilirdi. Onun teorisini test etmek için parmaklarım kaşınıyordu, ama ilk hamleyi Johannes'in yapması gerekiyordu. Ya da ikinci hamleyi, çünkü teknik olarak ilk hamleyi beni öptüğünde o yapmıştı.

Masamıza geri döndük. Penn ve Johannes derin bir sohbete dalmış görünüyorlardı ve yaklaşırken Penn'in beni sorduğunu duydum. Johannes'in cevabını duymayacağımı düşünerek kardeşine nasıl cevap vereceğini merak ettiğimden Gia'yı durdurmak için elimi uzattım.

Hepimiz kulak misafiri olanlar hakkında ne dediklerini biliriz.

Sesi net ve samimi bir şekilde duyuldu. "O sadece benim asistanım. Daha fazlası değil. Ben nazik davranıyorum. Hepsi bu."

Kalbim ayaklarıma kadar düştü. Demek Gia yanlış anlamıştı. Bu ani hayal kırıklığını hissetmeye hakkım yoktu, ama o kadar hızlı geldi ki

ki nefesim kesildi.

Penn güldü. "Saçmalık. Sen asla nazik olmazsın. Bütün gece ona nasıl baktığını gördüm. Pislik olma. Bu kızdan hoşlandığını kabul et."

"Evet, Johannes," dedi Gia, Penn'in omzuna kalçasını dayayarak ona kenara çekilmesini işaret etti. "Anlat bize. Ya da daha iyisi, Ella'ya anlat."

Yer, lütfen açıl ve beni yut.

Yüzüm o kadar ısındı ki, sanki Penn'in hamburgeriyle aynı ızgarada pişiriliyormuşum gibi hissettim. Johannes'a bakmaya cesaret edemedim. Ya da oturmaya. Ya da hareket etmeye.

"Siktir git, Gia," diye homurdandı Johannes. "İkiniz de pisliksiniz."

Gia başını geriye attı ve Johannes'in bağırarak söylediği küfürden hiç etkilenmeden güldü.

"Evet, ama bizi seviyorsun."

"İnsan mide gribini sevdiği gibi," diye tersledi. "Ella, Tanrı aşkına, otur."

Sırtımı çelik çubuk gibi dik tutarak bankın üzerine kaydırdım. Popom koltuğa değdiği anda Queen'in "We Will Rock You" şarkısı çalmaya başladı. Restoranın tüm çalışanları bara atlayıp alkışlamaya ve ayaklarını yere vurmaya başlayınca tüm restoran coştı.

"Evet!" diye bağırdı Gia.

"Beni öldürün," diye mırıldandı Johannes.

"Sus artık," dedi Gia. "Bu *harika*. Böyle yaptıklarında çok seviyorum. Bu bir Hard Rock geleneği."

Penn'in dudaklarına sertçe öptü, sonra bara doğru zıpladı. Birkaç saniye sonra, barmenlerden biri eğilip ona yardım etti. Benim böbreğimi satacak kadar imrenebileceğim bir özgüvenle, hemen eğlenceye katıldı, kalçalarını salladı, göğüslerini salladı, alkışladı, ayaklarını yere vurdu ve herkesten daha yüksek sesle şarkı söyledi.

"Onunla evlendiğinin farkındasın, değil mi?" dedi Johannes.

Penn'in gülümsemesi yüzünü neredeyse ikiye ayırıyordu. "Evet, farkındayım. O harika değil mi?"

"Onu tanımlayan tek kelime bu."

Gia'nın dikkatleri benden ve Johannes'tan uzaklaştırdığı için rahatladım ve şarkıya uyarak alkışladım, restoranın yüzde doksan dokuzu ile birlikte ayaklarımla yere vurarak. Johannes ise katılmayı kesin olarak reddeden yüzde birlik kısımdı.

"Eğlenmene izin var, biliyorsun," dedim, başının üzerinde dolaşan kara bulutun altından onu çıkarmak için sırtarak.

"Ben buna eğlence demem."

"Johannes'in eğlence anlayışı, cımbızla bacak kıllarını yolmaktır," diye bağırdı Penn, gözleri hala kıcını sallayan nişanlısına kilitliydi.

Johannes'in bakışları daha da sertleşti. Koltuğumda

kıpırdadım. "İstersen gidebiliriz," dedim.

Bana baktı ve gözleri biraz yumuşadı. "Gitmek mi istiyorsun?"

Kafamı salladım.

"O zaman

kalalım."

"Ama eğlenmiyorsun." "Kim demiş?"

"Az önce söyledin." Parmaklarımı masaya vurdum. "Eğer eğleniyorsan, bunu yüzüne de yansıt."

Ağzının bir tarafı, Johannes'in gülümsemeye en yakın haliyle yukarı kalktı. "Sen cesur bir kadınsın."

"Ya da belki de senin kötü çocuk tavırların beni korkutmuyor. Sopalar, taşlar falan." Omuz silktim.

Johannes cevap vermek istermiş gibi bana baktı, ama şarkı bittiğinde ve Gia masamıza geri döndüğünde, sözleri ağzından çıkamadı. Gia hemen Penn'in kucağına atladı, yüzünü elleriyle kavradı ve onu on saniye boyunca öptü.

"Hesap zamanı," dedi Johannes. "Biftek geri gelmeden önce ."

Gia, Penn'i öpmeyi bıraktı ve orta parmağını gösterdi. "Sakın Endişelenme. Yarın bizden kurtulacaksın.

"Küçük merhametler için şükürler olsun. Sabah kendiniz çıkın."

Kıkırdadım. İki tarafın da hiç rahatsız görünmediği, kaba saba bir şakalaşma ortamı vardı. Aslında, bundan zevk aldıklarını söyleyebilirim. Ne kadar acımasız olursa, o kadar iyi. Ve gerçekten sakın bir adam gibi görünen Penn, sanki televizyonun önünde rahatça oturmuş UFC maçını izliyormuş gibi kenarda oturuyordu.

Bu ikisini dövüş kafesinde hayal ettiğimde... Gia'nın galip geleceğine bahse girerdim.

"Sevgi dolu halimle alay edebilirsin, sevgili kardeşim," dedi Penn. "Ama bir gün sıra sana da gelecek."

Gözleri bana kaydı, sonra tekrar Johannes'e döndü.

Johannes'in yüzü karardı ve yanağında bir sinir titredi. "Olmaz." Elinin tersiyle omzuma dokundu ve kalkmamı işaret etti. "Gidelim. Hesabı Penn deyebilir."

"Vay canına,
teşekkürler."

"nemli değil."

"Seninle tanışmak harikaydı, Ella," dedi Gia. "Belki Johannes'in eşlikçisi olarak dğnmze gelirsin?" Johannes'e kirpiklerini kırpıştırdı. "Sonuçta, o çok iyi bir parti."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Johannes.

Sanırım Gia'ya aşık oldum.

Ona gülümsedim. "İkinizle tanıştığıma çok memnun oldum. İyi yolculuklar."

Johannes beni restorandan çıkardı ve birkaç saniye sonra, sanki polisten kaıyormuşuz gibi Hollywood Bulvarı'nda hızla ilerliyorduk.

"Sakin ol," diye uyardım. "Eve tek parça halinde gitmek istiyorum." Gazdan ayağını çekti ve araba yavaşladı.

"zgnm."

Birkaç saniye sessizlik geçti.

"Onları sevmiştim."

O homurdandı.

Birkaç saniye daha geçti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Ne olduğuna bağlı."

"Peki, nasıl bileceğim?"

Bana yan gözle baktı, sonra dikkatini tekrar yola verdi. "En ufak bir ihtimal bile olsa, rahatsız edici bir soruysa, sormamanı tavsiye ederim."

Onun uyarısına kulak vermeliydim. Ama Gia'nın Johannes'in bu gece bana bakışını gözlemlemesi beni cesur hissettirdi. Ya da aptal.

"Neden hiç kimseyi bulamayacağını düşünüyorsun?" enesini sıktı. "Rahatsız edici."

"Farkındayım."

"O zaman siktir git."

"Senin için hiçbir anlam ifade etmiyor muyum?"

Elleri direksiyonu sıktı, parmak eklemleri beyazladı. "Birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Farkındayım," diye
tekrarladım. "Ve sen bir
alışansın." "O da doğru."

"alışanlarla ilişki kurmam."

"Gia'ya göre, sen kimseyle ilişki kurmuyorsun."

Burun delikleri genişledi. "Gia'nın ağızı çok bozuk. Ayrıca ne dediğini de bilmiyor."

"Bence seni oldukça iyi tanıyor." Elini elimle kapattım. "Ben de seni tanımak isterim."

Elini benim elimden çekip, yumruğunu bacağına koydu. "İliŐkiler kurmam."

"Neden?"

Frenlere sertçe bastı ve araba kayarak durdu. Ani hareket beni koltuğumda öne doğru fırlattı ve emniyet kemeri devreye girdi.

" ık dışarı."

Ona Şaşkın Şaşkın baktım, sonra  n camdan dışarı baktım. Bulunduğumuz yeri tanıdım. Ginny'nin evinden en az beş mil uzaktaydık.

"Johannes," diye yalvardım. "Evimden kilometrelerce uzaktayım."

"Bunu sen dıŐ nmeliydin." O, dümdüz önüne baktı. " ık dışarı." "Ciddi olamazsın."

" l mc l. Uber  ağır, y r , otobüse bin. Umurumda değil. Sadece arabamdan  ık."

Ayaklarım kaldırıma değdiğinde bacaklarım titremeye başladı. Birkaç adım attım, sonra omzumun üzerinden arkama baktım. Johannes kıpırdamamıştı, yüzü taş gibi, elleri direksiyonu sıkıca kavramıŐtı. Kafamı salladım ve yürümeye başladım. Çok uzaklaŐmamıŐtım ki, bir araba kapısının çarpma sesi kulağıma ulaştı ve aceleci ayak sesleri yaklaştı.

"Ella, bekle."

Y r mekten vazgeçtim ama ona sırtımı dönmeye devam ettim. "Siktir,  z r dilerim.

Ben..."

Sözünü yarım bıraktı. Yavaşça döndüm, onun  zg n ifadesine kalbim sızladı. Elini başının üstüne koydu.

"Kahretsin. Ben... Ben sadece... Yapamıyorum..."

Onun koluna dokundum, onu sakinleştirmek için duyduğum ihtiyaç, karanlıkta bir kadını tek başına eve gitmesine izin verdiği için duyduğum Şaşkınlık ve inanamama duygusunu bastırdı. Ancak, yüzüne baktığımda, beni çok uzağa gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum.

"Hepimizin hayatında karmaşık durumlar vardır, Johannes. GeçmiŐimizde, orada kalmasını tercih ettiğimiz Şeyler. Ama kendimizi insan duygularına, insan iliŐkilerine, dokunmaya, en ufak bir parça bile olsa a mazsak, o zaman biz kimiz?"

Boynunu avuçladı, "Siktir" diye mırıldandı ve bir sonraki anda ağızı ağızımdaydı.

Parmaklarını saçlarıma geçirip beni kendisine daha uygun bir pozisyona getirirken eridim. Omurgam kavis yaptı ve o da beni desteklemek için avucunu belimin altına koydu.

Başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar her yerim karıncalandı. Kanım alev aldı, ciğerlerim çalışmayı bıraktı. Ama kalbim... kalbim şarkı söylüyordu.

O uzaklaştı, nefesi benimki kadar hızlıydı.

"Ginny'yi ara," dedi boğuk bir sesle. "Chloe sabah uyanmadan eve geleceğini söyle." Kulak mememi ısırıldı. "Bu gece sen benimsin."

Bölüm 19

Johannes

Ne halt ediyorum ben?

Ella'nın elini tutarak evime doğru yola çıktık. İkimiz de konuşmuyorduk ve ben hâlâ bir tür sersemlik içindeydim. Onu arabamdan attıktan sonra, sırf soruları beni biraz fazla rahatsız ettiği için, onu evimde kalmaya davet etmiştim. Benim yatağında.

Umarım büyük bir hata yapmıyordum.

Arabayı yoluma çevirirken inledim. Penn'in kiralık arabası sokağa park edilmişti. Kör öfke ve güçlü arzu arasında, onların benim evimde kaldıklarını unutmuşum. Bizden kısa bir süre sonra restorandan ayrılıp doğrudan buraya gelmiş olmalılar. En azından o pislik benim garaj yolumu boş bırakmıştı.

Ama bu beni bir sorunla baş başa bıraktı. Gia ve Penn koridorun sonunda dururken Ella'yı sikme şansım yoktu. O sapık piçleri tanıyorsam, kapıma bir bardak dayayıp her nefes almayı, her iniltiyi, her sesi dinleyeceklerdi.

Ayrıca, Gia'nın kendini beğenmişliği benim sabrımı taşıyordu. Arabayı döndürdüm.

"Yanlış yola mı saptın?" diye sordu Ella.

"İstenmeyen misafirler." Geçerken evimi işaret ettim. "Orası benim evim. Ve o siyah Mercedes Penn'in kiralık arabası."

"Oh." Pencereden evime baktı. "Bir milyarder için mütevazı bir ev."

Omuz silktim. "Sadece benim. Sekiz yatak odası ve on iki buçuk banyosu olan bir malikaneye ihtiyacım yok."

Bu tür yerlerin toplumun alt tabakası için bir cennet olduğunu söylemeye gerek bile yok. Servetimi göstermeye çalışmak neredeyse hayatıma mal oluyordu. Çok genç ve deneyimsizken aptalca ve olgunlaşmamış bir hata yapmışım.

Artık daha akıllıydım. Bu yüzden aile odaklı bir mahallede üç yatak odalı bir evde yaşıyor, bir düzine spor araba sahibi olmamayı tercih ediyor ve limuzinle dolaşmayı Ash'e bırakıyordum.

"Güzel." Dudaklarını ısırды. "Ginny'nin yerine gidemeyiz."

"Hayır." Arabadaki telefon düğmesine bastım ve aradığım numaraya ulaşana kadar ekranı aşağı kaydırdım. Arama tuşuna bastım.

"Kingcaid Los Angeles'ı aradığınız için teşekkür ederiz. Ben Nichole, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Nichole. Ben Johannes Kingcaid." Bu şubede beni iyi tanıyorlardı ve Nichole ile birkaç kez karşılaşmıştım. "Penthouse süit bu gece boş mu?" Boş değilse, Ash'in süitinde kalacaktım. En sık gittiği otellerde bir tane tutmuştu. Ama seçim şansım olsaydı, bunu tercih etmezdim.

"Merhaba, Bay Kingcaid. Hemen kontrol edeyim." Bir duraklama. "Evet, boş."

"Harika. Benim için ayırın. Hemen geliyorum." "Elbette, efendim. Başka bir şey ihtiyacınız var mı?"

Sessiz tuşuna bastım ve gözleri yuvalarından fırlamış Ella'ya baktım. "Utanç yürüyüşü mü, yoksa tasarımcı mağaza müdürümüzün sana bir dizi kıyafet getirmesini mi istersin?"

"Tasarımcı kıyafetleri mi?" Ella başını salladı ve kot pantolonuyla bluzuna baktı. "Gerek yok."

Sessiz tuşunu kaldırdım. "Hiçbir şey, teşekkürler Nichole."

Bağlantıyı kesip Ella'nın elini tekrar tuttum. Parmakları benimkilerde titriyordu.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordum.

"Hayır. Hiç." Bana gülümsedi. "Penthouse, ha? Milyarder olmanın bazı avantajları var demek."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Durum gerektirdiğinde." "Para konusunda endişelenmemek güzel, değil mi?"

"Ah, para konusunda endişeleniyorum." Ona yan gözle baktım. "Birkaç yıl önce babam Kingcaid gece kulübü işini bana devrettiğinde, ABD'nin tüm büyük şehirlerinde şubeler açmak ve üç yıl içinde uluslararası alana açılmak gibi büyük planları vardı. Ama ben bunu yapmak istemedim. Parayı savurmak güzel de, bu şekilde başarıya ulaşırsanız başarı duygusu nerede kalır? Kendi gücümle başarmak istiyorum, bu yüzden işimi kişisel servetimden ve ailemin servetinden ayrı olarak yürütüyorum. Her şube, on iki ay içinde kendi başına kârlı olmalıdır. Başlangıç aşamasında daha başarılı kulüplerden çapraz sübvansiyon sağlıyorum, ama ondan sonra bu kulüpler kendi ayakları üzerinde durmak zorundadır, yoksa işleri biter.

Gevezelik etmeyi bıraktım, sonra onun hiçbir şey söylemediğini fark ettim. Bir kez daha bakmaya cesaret ettim. Ella bana bakıyordu. Dudakları aralıktı ve birkaç kez arka arkaya gözlerini kırptı.

"Ne?"

"Sen... Ben... Sadece daha önce hiç böyle düşüncelerini paylaşmamıştın. En azından benimle. Kendi başına başarılı olma arzun ve kararlılığın ilham verici, Johannes."

Birleşen ellerimizi dudaklarına götürdü ve parmak uçlarımı öptü. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, kasıklarım ısındı ve onun övgüsüyle göğsümde gurur gibi bir şey kabardı.

"Teşekkürler."

Kıkırdadı. "Bu çok garip."

Kaşlarımı çattım. "Neden garip?"

"Bu. Biz." Serbest elini ikimizin arasında salladı. "Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum, ama geldiğimize seviniyorum."

"Ben alışıldık biriyim."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Bir kez daha güldü. Onun gülüşlerini sevmeye başlamıştım, sanki benimle paylaştığı her gülüş, ruhumun hasarlı bir parçasını onarıırken, aynı zamanda inşa ettiğim duvarları da çatlatıyordu. O tehlikeliydi, ama kaçmak yerine, ona daha yakın olmak, onun doğuştan gelen iyiliğini çalmak ve kendi bencil ihtiyaçlarım için saklamak istiyordum.

Otel önüne geldiğimde vale ilerledi. Ella'nın kapısını açtı ve ona rehberlik etmek için elini uzattı. Onlara katıldım, elini tuttum ve anahtarlarımı ona verdim.

"Hazır mısın?" Ona son bir çıkış stratejisi sunmak için bu soruyu sordum.

"Çok hazırım," diye fısıldadı.

Damarlarımda bir karıncalanma hissettim ve cildimde ürpermeler oldu, çünkü şu anda onun içinde olmak isteyen içimdeki Neandertal'i kontrol etmek için mücadele ediyordum.

Nichole başka bir müşteriye hizmet ediyordu, ama beni gördüğünde, müşteriden dikkatini ayırmadan masanın üzerine bir anahtar kartı bıraktı. Kartı aldım ve Ella'yı asansörlere doğru götürdüm. Kapılar sadece ikimiz içerideyken kapandı ve o anın samimiyeti beni sardı. Penisim sertleşti ve parmaklarım onun sıkı, yuvarlak göğüslerini, çekici kıvrımlarını, dudaklarını, yumuşak tenini keşfetmek için kaşındı.

Sol ayağından sağ ayağına ağırlığını verdi ve kirpiklerinin altından bana baktı. Alt dudakımı dişlerimle ısırdım.

"Burada sana dokunmayacağım." Gözlerini kırptı. "Neden?"

"Çünkü dokunursam, durmayacağım."

Pembe dili dudaklarını nemlendirmek için dışarı çıktı.

Siktir. Beni öldürmeye çalışıyor.

"Belki de durmak zorunda değilsin." Asansör çaldı. Ella sıırttı. "Zil kurtardı."

Onu karşılama salonundan geçerek çatı katına götürdüm. Zengin dekoru ve tavandan tabana pencerelerden görünen Los Angeles şehir merkezinin manzarasını, alacakaranlıkta parıldayan ışıkları içlerine çekti.

"Burası muhteşem."

"Sen muhteşemsin." Onu kendime çekip belini kucakladım ve başımı eğip onu öptüm. Onun iç çekişi, vücudunun benimkine yapışması, dilimle dudaklarını yaladığımda nefesinin kesilmesi... Bir sürü duygu içimi kapladı.

Ve bu duygularla birlikte korku da geldi. Kendimi bu ilişkiye fazla kaptırmamalıydım, kaptırmamalıydım. Ona ilişki yaşamadığımı söylemişim, ama yine de benimle buraya gelmişti. Sevişmek için. Hepsi bu kadardı. Derin ve anlamlı bir sohbet etmek ya da geçmişimizin acı verici olaylarını paylaşmak için değil. Son birkaç hafta içinde aramızda gelişen bir arzuyu gidermek için buradaydık.

Kot pantolonunu açtım, pantolonunu ve külotunu dizlerinin altına indirdim. Parmaklarım onun sıcaklığını aradı, ikisini içine sokarken göğsümden bir inilti yükseldi.

"Çok ıslak, çok hazır," diye mırıldandım, dudaklarım kulağından omzunun eğimine doğru bir yol çizdi. Klitorisini okşadım ve o da parmaklarımı sıkarak güzelce karşılık verdi.

"Tanrım, evet," diye inledi. "Tanrım, geldim. Çoktan geldim." Dudaklarından uzun bir inilti döküldü ve ellerini saçlarıma daldırdı, ilk dokunduğumdan yirmi saniye sonra orgazm olurken saç köklerini çekiştirdi.

Gülümsemeyi zorla bastırdım. "Buna ihtiyacın vardı."

Uykulu gözleri benimkilere baktı, memnuniyetle doluydu. "Hiç bilemezsin."

Onun dürüstlüğü beni güldürdü, sesim yabancı gelse de uygun hissettim. Hayır, uygun değil. Doğru hissettim. Ellerimi beline doladım ve onu öptüm, vücudunu benimkine yapıştırdım. Ve sonra aklıma bir düşünce geldi. Kahretsin!

"Prezervatifim yok."

Kingcaid otelleri saatlik oda kiralama hizmeti vermiyordu, bu yüzden prezervatif kutuları misafirlerimize sağladığımız ücretsiz banyo malzemelerinin bir parçası değildi. Ve nadiren seks yaptığım için, cüzdanımda yedek prezervatif taşımak aklıma gelmemiştir. İlişkilerimi planlardım. Bu planlanmamıştı.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum." "Emin misin?"

"Evet." Pantolonumun düğmesine uzandı. Onu döndürdüm ve kanepeye eğdim, saniyeler içinde kendimi serbest bıraktım.

"Böyle olmaz." Omzunun üzerinden bana baktı. "Seni görmek, sana dokunmak istiyorum."

Soğukluk içimi kapladı. Bu, onun çekip gittiği andı. Kendimi hazırladım.

"Ben böyle yaparım."

Bir hata yapmıştım. Onu buraya getirmemeliydim. Midem bulandı. Genelde bir kadına parmaklarımı sokup onu hızlı bir şekilde orgazma ulaştırmadan çok önce bu konuşmaları yapardım. Eğilimlerimi açıkça belirtmeye özen gösterirdim. Ama Ella ile o anın heyecanına kapılmıştım.

Siktir.

"Neden?"

Ereksiyonum söndü. Ayağa kalktım. Geri çekildim. Penisimi pantolonuma sokup fermuarımı çektim. "Boş ver. Seni eve bırakayım."

Ayakta, kot pantolonu ve külotu hala ayak bileklerindeyken, giyinmeye çalışmadan bana döndü.

"Johannes." Elini uzattı. "Buraya gel."

Onun eline o kadar uzun süre baktım ki, elini yanına indirdi. Tanrım. Ben bir pisliktim. Yüzünde acı ve şaşkınlık belirmişti, ama ben hala orada sessizce duruyordum.

"Sadece arkadan mı sevişiyorsun?"

"Evet."

Gözlerini üzerimde gezdirdi. "Ve giyinik."

"Evet."

Anlamış gibi başını salladı. Anlamamıştı. Anlaması da imkansızdı. İlgili tüm gerçekleri sakladığım halde nasıl anlayabilirdi ki? Kendimi fiziksel olarak değil, duygusal olarak açığa vurmaktan çekinmemin nedenlerini açıklayacak nedenleri. Sorun şu ki, benim kafamda bunlar o kadar iç içe geçmişti ki, temelde aynı şeydi.

"Burada ayna var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Ana banyoda.

Neden?" "Nerede?"

Pencerelerin solundaki kapıyı işaret ettim. "Orası ana yatak odası. Oradan geç."

Kot pantolonunu ve külotunu çıkardı, bluzunun düğmelerini açıp kollarından sıyırdı ve sütyenini de açarak giysilerinin yığına ekledi. Sönmüş penisim o kadar hızlı canlandı ki başım döndü.

"Tanrım," diye fısıldadım, gözlerimi onun çıplak vücudunda gezdirerek. Parmak uçlarım karıncalandı, ona dokunma, ellerimle, dilimle ve ağızla vücudunu okşama isteği o kadar güçlü bir cinsel dürtü yarattı ki, o bana dokunmadan neredeyse boşalacaktım.

"Seni istiyorum." Gözlerimin içine bakarak, kararlı, cesur ve çok seksi bir şekilde dedi. "Ve senin de beni istediğini biliyorum. Arkadan seks yapmak seni rahatlatıyorsa, öyle yapalım. Ama seni görmek istiyorum." Omzunu silkti. "Eğer bu yüz yüze değil de aynada olacaksa, öyle olsun."

"Ella," diye nefes aldım. "Siktir."

Dikkatini kasıklarına kaydırdı, pantolonumun içinden penisimin izinin görüldüğü yere. Elimi tutup beni yatak odasına götürdü. Kontrolü ona bıraktım, bu alışılmadık ama garip bir şekilde erotik bir deneyimdi. Gözleri yatağa kaydı, ama sadece bir anlığına. Rahat yatağı ve lüks ipek çarşafı es geçerek banyoya girdi ve iki elini lavabonun iki yanına koydu. Gözleri aynada benimkilerle buluştu, dudaklarında rahatlatıcı bir gülümseme belirdi.

"Bu uygun mu?"

Gözlerimi kapattım ve burnumdan derin bir nefes aldım. Sadie'den bu yana başka hiçbir cinsel partnerimle yaşamadığım garip düşünceler zihnimi doldurdu. Keşke kıyafetlerimi çıkarabilseydim, onu kocaman yatağa yatırabilseydim ve o da bana aynısını yaparken onun her santimini keşfedebilseydim. Duygusal olarak gelişmemiş beynimin asla izin vermeyeceği boş hayaller, aptalca fanteziler...

Asla izin vermeyeceği aptal fanteziler. Boynumdaki yara izinden nefret ediyordum, sadece fiziksel olarak iğrenç olduğu için değil, aynı zamanda temsil ettiği Şey için de.

Zayıflık.

Aptallık.

Naiflik.

Her baktığımda, o kabarık, çirkin deri beni o geceye geri götürüyordu. Tekrar tekrar yumruk ve tekme yemenin acısı, burnumu dolduran korkunun iğrenç kokusu. AŞık olduğu kadının tüm saldırıyı planladığını fark etmek. Bıçak etimi keserken hissettiğim yakıcı acı. Öleceğimi bilerek yerde yatarken boynumdan fiŐkıran sıcak kan.

Gözlerimi açtım ve ellerini banyo tezgahına dayamış, benimle seviŐmemi bekleyen Ella'ya odaklandım.

Beni istediğim gibi sikmeme izin vermeye hazırdı. Bildiğim tek Şekilde.

Beni ve duygularımı kendininkinden nde tutarak.

Onun iyiliğini hak edecek hiçbir Şey yapmamıŐtım, ama yine de bana bunu cömertçe verdi.

"p beni," diye mırıldandı, omzunun üzerinden bakmak için dönerek, gözleri Şehvetle kaplı ve ađırlaŐmıŐtı.

Kararlılığımın son ipliği de koptu. Avucumu sırtındaki pürüzsüz deri üzerinde gezdirerek kıının kıvrımına ulaŐtım. Bir elimi karnının üzerinde gezdirirken, diğer elimle başını eğdim ve dudaklarımla dudaklarını ele geçirdim. Dillerimiz, o bana teslim olana kadar düello yaptı ve ona ödünç verdiğim kontrolü geri almama izin verdi. Pantolonumun fermuarını açtım ve sikimi çıkardım. Elimi sikimin üzerinde kapattım. Derin, boğuk bir inilti göğsümden yükseldi.

pŐmemizi kesip dizlerimi bükerek penisimin başını hizaladım ve içine girdim. Nefesini kesip bana doğru itti.

Tanrım. Çok iyi. Çok iyi.

Kkne kadar girene kadar tekrar ittim ve sonra durdum. Gözlerimiz aynada buluştu, onun gözlerinde hak etmediğim ve kazanmadığım derin duygular vardı. Benim için seks fiziksel bir rahatlamaydı, duygusal bir bağ değildi. Ama Ella ile birlikte, göğsümün içinde bir deđiŐim oldu, daha derin bir Şey için bir zlem. *Daha* fazlası.

Burnumu boynuna sürttüm, parfümünün hafif kokusunu iime çektim. "İyi misin?"

"İyiym." Elini kaldırdı ve ensemini avuçladı. "İyiden de öteyim."

İşte o an. Kontrolümü kaybettiğim an. Kalçalarını kavradım ve ona sertçe girdim. Görüşüm bulanıklaşana, testislerim gerilene ve tek hissedebildiğim Ella'nın duvarlarının penisimi sardığı, kesik kesik nefeslerinin göğsümü doldurduğu, güzel yüzünün kızardığı ve gözlerinin parladığı ana kadar tekrar tekrar.

"Tanrım, Ella. Siktir." Kalçalarından birini bıraktım ve ona uzanarak klitorisini okşamaya başladım. Kendi zevkimi düşünmekten o kadar da uzak değildim, ama yine de zordu. O boşalana kadar ben boşalmayı reddettim. Ama Tanrım, umarım uzun sürmez.

"Orada mısın?" diye sordum, duvarları benim aletimin etrafında dalgalanırken. "Neredeyse. Tanrım. Daha hızlı. Evet, işte öyle. Tam orada. Durma. Tanrım, durma durma."

Patladı, klitorisi başparmağımın altında titriyordu, orgazm onu sararken vücudu seğiriyordu.

"Tanrım, Johannes, evet!"

Onun çılgılığı beni lanet bir kral gibi hissettirdi. Kendimi bıraktım, içini doldurdum. Boşalmayı durduramadım. Zirveye ulaşmam devam etti, devam etti, devam etti, durmazsa bilincimi kaybedeceğimden emin olana kadar.

Hiçbir zaman tekrar yaşayamayacağımı düşündüğüm erotik bir coşkudan yavaşça inerken, ham seksin kokusu beni sardı. Aynada Ella'nın kızarmış yüzünü aradım, yüzümde istem dışı bir gülümseme belirdi, bu gülümsemeyi pek tanıımıyordum ama oluşmasını engelleyemiyordum. Ondan çıkarken omzuna bir öpücük kondurdum ve kollarımı beline doladım, gittikçe daha sıkı, onu bırakmak istemiyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, adını koyamadığım duygularla boğulmuş bir halde.

Kollarımda döndü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Hayır. Teşekkür ederim. Bana bir parçanı gösterdiğin için."

Bölüm 20

Ella

**Samimiyet, bizim gibi insanlar
için tehlikeli bir oyundur.**

YORGUN AMA MUTLU, şimdiye kadar yattığım en yumuşak, en rahat yatağa kendimi bıraktım. Johannes yanıma uzandı, tamamen siyah giysileri benim solgun çıplaklığım ile tam bir tezat oluşturuyordu. Merakım tavan yapmıştı, ama ne kadar samimi olursak olalım, neden sadece arkadan seks yaptığını ya da seks sırasında tamamen giyinik kalmasının nedenlerini sorgulamaya kalkışırsam, susup kalacağını ve kurduğumuz zayıf bağı kaybedeceğimizi tahmin ediyordum. Onu bırakmaya henüz hazır değildim. Hiç de bile.

Yanımda uzanan bu suskun, karmaşık adamın içinde çok fazla acı vardı. Bundan yüzde yüz emindim. Ama onun güvenini kazanma şansım varsa, bunu eylemlerimle, hazır olduğunda ona güvenebileceği biri olduğumu göstererek yapmalıydım, daha önce değil. Ona cevaplar için baskı yapmak ters etki yaratırdı.

Ayrıca, ben kimdim ki konuşuyordum? CIA'den daha fazla sırrım vardı, ama o bana tüm kanlı detayları anlatmam için baskı yapmamıştı.

Ona her şeyi anlatmalı mıyım? Hayır.

Ben hazır değildim, o da değildi. Benim hikayemi dinlemek ya da kendi hikayesini paylaşmak için kendi hikayesini paylaşmak için.

Peki ya Mateo'nun gerçek yüzünü göremediğim için aptallığımı ve saflığımı yüzüme vurursa?

Mateo'nun gerçek yüzünü göremediğim için aptallığımı ve saflığımı eleştirirse ne yapardım? Zaten kendim hakkında bu korkunç şeyleri düşünüyordum. Birinin en büyük kusurlarını işaret edip, benim en kötü özelliklerim olarak gördüğüm şeylerin aslında gerçek olduğunu ortaya koymasına ihtiyacım yoktu.

"Bir şey içmek ister misin? Ya da yemek?"

Johannes tereddütlüydü, sanki bir kadınla yattıktan sonra onunla hiç vakit geçirmemiş gibi.

Belki de hiç olmamıştı.

"Biraz su iyi olur."

Yataktan indi ve süitin oturma odasına kayboldu. Bir dakikadan az bir süre sonra, iki şişe suyla geri döndü. Kapağı açtı ve birini bana uzattı. Bu küçük, nazik hareket midemde kelebekler uçmaya başladı. Tüm karamsarlığına rağmen, neredeyse hassas bir yanı vardı, onun içinde, benim ulaşamayacağım kadar derinde, bir kadın onun izin vermesi halinde boğulabileceği türden bir empati vardı. İçimdeki amatör psikolog, yaydığı "uzak dur" havasına rağmen, tüm bunların altında, aşk için çaresiz olup olmadığını merak etti. Aşkı vermek ve almak için.

Kardeşiyle ve Gia ile olan ilişkisi beni meraklandırmıştı. Sanki onları sivri yorumlarıyla ve eğlenceli aktivitelere katılmayı somurtarak reddederek uzaklaştırmaya kararlıydı, ama aynı zamanda onların onayını, kabulünü arzuluyordu.

"Teşekkür ederim." Şişenin üçte birini içtim, sonra komodinin üzerine koydum. "Üşüdün mü?" Cevabımı beklemeden üzerime battaniyeyi çekti. cevap beklemeden üzerime çarşafı çekti.

Onu ittim. "İkinci kez seni baştan çıkarmasın diye çıplak halimi görmekten korkuyor musun?"

Yutkundum, gözleri göğüslerime kayd. "Hayır."

"Hayır, korkmuyorsun mu, yoksa hayır, baştan çıkmıyorsun mu?" Dilini dudaklarına sürdü.

"Korkmuyorum." "Ama baştan çıkıyorsun?"

"Ben sadece bir erkeğim. Sen güzel bir kadınsın. Sürekli baştan çıkarılıyorum."

Yan dönüp ona sarıldım. O sertleşti, ama ben ısrar ettim, elimi karnının üzerinde gezdirdim. Kasları avucumun altında gerildi.

"Altı paket kasın var mı?"

O, bir nefes verdi. Bunun sinirden mi yoksa mizah duygusundan mı olduğunu anlayamadım. "Spor yapıyorum ve diyetime dikkat ediyorum. Evet, var."

"Görebilir miyim?"

Kendime yapmayacağıma söz vermişken onu zorluyordum. Beni kıskırtan omzumdaki şeytanı suçladım. Ama daha derin bir bağ, ten teması arzuluyordum. Beni itip odadan çıkacağını ya da beni eve götüreceğini söyleyeceğini ya da beni görmezden geleceğini düşünerek kendimi hazırladım.

Bileğimi tutup elimi çekti ve kalbim biraz sıkıştı. Ta ki süveterinin kenarını tutup göğsüne kadar çekene kadar.

pürüzsüz, soluk tenini ve dayanılmaz bulduğum o lezzetli kaslarını ortaya çıkardı.

"İşte. Şimdi mutlu musun?"

Elimin düz kısmını karnına bastırdım. O irkildi, ama beni itmedi ya da ona dokunmamamı söylemedi. Biraz cesaretim arttı. "Öpebilir miyim?"

"Kaslardan sanki canlı varlıklarmış gibi bahsediyorsun."

"Klitorisim onları öpmemi istiyor."

Dolgun dudakları seğirdi. "Öyle mi?"

"Evet. Titriyor. Bu, onları öpmemi istediğinin kesin bir işareti."

Gülümsedi ve içimi bir coşku kapladı.

"Peki, klitorisini hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Şimdi de kim vücut parçalarından sanki canlılarmış gibi bahsediyor?" "Sen kötü bir etki yapıyorsun."

"Peki, öpebilir miyim, öpemez miyim?"

Parmaklarını birbirine geçirdi ve başının arkasına koydu. "Buyur."

Altısını tek tek öptüm, bacaklarımın arasındaki ağrıyı hafifletmek için uyluklarımı birbirine bastırdım. Dudaklarım onun cildine her dokunduğunda Johannes titredi.

"Buna alışkın değilsin, değil mi?" "Neye alışkın?"

"Samimiyete."

Yüzü karardı, gözleri taş gibi oldu. "Hayır." "Hoşuna gitmedi mi?"

Birkaç saniye tavana bakarak durakladı. Sonunda bana dikkatini verdi.

"Seninle birlikteyken, belki de sevmem."

Johannes için bu büyük bir itiraftı. Muazzam bir adımdı. Bu ilginç adamla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu o kadar iyi anlıyordum.

"Hiç bir kadınla yüz yüze ve çıplak olarak yattın mı?"

Yanına döndü ve iki elini başının altına koydu. O anda, çocuk gibi görünüyordu, normalde sert olan yüz hatları yumuşamıştı. Bana bakarken gözleri donuklaşmıştı, sanki fiziksel olarak buradaydı ama zihni başka bir yerdeydi. "Evet."

"Ne kadar zaman önceydi?"

Sinirli bir ses çıkardı. "Zorlamayı seviyorsun, değil mi?"

"Meh." Omuz silktim. "Sen benim amıma sikini soktun. Bence bu bana bir iki soru sorma hakkı verir."

O kıkırdayarak güldü ve ben neredeyse yataktan düşüyordum. Tanrım, gözlerimin önünde dönüşüyordu. Umarım bu durum uzun sürerdi.

"Gerçek karşılığında gerçek."

Yüzümü buruşturdum. Geçen sefer, o kendi geçmişinden bir parça paylaşmış olsa da, ben kendi geçmişimden bir parça paylaşmaktan kaçınmışım. Bir şey bana, ikinci kez paçayı kurtaramayacağımı söylüyordu.

"Tamam." Ona işaret ettim. "Önce sen benimkine cevap ver." "Altı yıldan biraz fazla."

Altı yıl mı?

Öpüşmeden hemen önce arabada söylediği sözler aklıma geldi. "*Birkaç yıl önce neredeyse ölüyordum.*"

"Birkaç" altı yıl da olabilir. Bu iki şey birbiriyle bağlantılı mıydı? Burnumu kırıttırdım, merakım beni bir soru daha sormaya itti.

"Ne oldu?"

Kafasını salladı. "Gerçek karşılığında gerçek. Bir zaman istedin. Ben de sana verdim. Şimdi sıra bende."

Kahretsin. Bu bilgiyi bir sonraki sefer bu oyunu oynadığımızda kullanmak üzere aklımın bir köşesine yazdım. Tabii, eğer oynarsak.

Nefesimi tuttum, olacaklara hazırlandım. "Kimden kaçıyorsun?"

Midem düğümlendi. Bu konuya girmeyeceğini, bu konuya odaklanmayacağını ummuştum. Ama girmişti ve onu suçlayamazdım. Daha önce, orgazm sonrası mutluluğun içinde boğulurken, ona Mateo'dan bahsetmeyi düşünmüştüm, ama şimdi o kapıyı açtığına göre, bunu yapamazdım. O kapıdan geçemezdim. Risk çok büyüktü.

"Ailemden." Yalan dilimden çok kolay çıktı ve içimi kemirdi. Kendimden nefret ettim. "Ve kaçmıyorum. Daha çok, hayatımda ya da Chloe'nin hayatında onların kontrolüne ihtiyacım yok."

"Chloe'nin babası diyeceksin sanmıştım."

Kalbim on kat hızla çarpmaya başladı ve başka bir yalan daha ağzımdan döküldü. "Chloe'nin babası tek gecelik bir hataydı. O adamı bir daha hiç görmedim."

İnan. Yalanıma inan. Lütfen Johannes, daha fazla kurcalama.

"O zaman onsuz daha iyisin. Eğer çocuğuna babalık yapmak istemiyorsa, o zaman değersiz bir pisliktir."

"Kesinlikle daha iyiyim." *Sonunda bir gerçek.* "Konuyu değiştirebilir miyiz?"

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu ve kalbimin bir parçası kırıldı. "Ne istersen."

Daha güvenli bir konu aradım, geçmişimizi, şimdiki zamanımızı ya da, Allah korusun, geleceğimizi içermeyen bir konu.

"Bana eğlenceli bir şey anlat."

Kaşlarını kaldırdı. "Ben buyum. Eğlenceli şeyler yapmam."

"Doğru." Bilgece başımı salladım. O da benim kaburgalarım yumruk attı, ben de çığlık attım. "Ah!" Ben de onun göğsüne yumruk attım. "Ödeşelim."

Gözleri aşağı indi. Çenesini kaldırdım. "Gözlerin buraya baksın bayım." "Göğüslerden bahseden sendin."

Kıkırdadım. Her geçen dakika, bu karmaşık adama olan hayranlığım ve saygım artıyordu. "O tür göğüsler değil."

"Ella, benim için önemli olan tek göğüsler senin göğüslerin."

"Ugh. Çok sinir bozucusun. Tamam, eğlenceyi unut. Bana ilginç bir şey anlat."

"Tamam, ama bunun uygun olup olmadığı kimsenin bilemeyeceği bir şey. Ailemizin soyadı eskiden Kingcaid değil, çok daha yaygın olan Kincaid idi."

"Öyle mi? Ne zaman değişti?"

"Yüzyıllar önce, İngilizler Amerika'yı yönetirken. Atalarımın biri, Robert Kincaid adında bir adam, kralın kızına aşık oldu. Adı daha asil görünürse prensesin kalbini kazanma şansının daha yüksek olacağını düşündü ve adını Kingcaid olarak değiştirdi."

"Peki kralın kızının kalbini kazanabildi mi?"

"Maalesef hayır, ama ismini korudu ve daha sonra bir dükün kızıyla evlendi, bu yüzden soyadını değiştirmesi sonunda aristokrasiye girmesine yardımcı olmuş olabilir."

"Vay canına. Çok ilginç. Ben atalarım hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben de pek ilgilenmiyorum. şimdiki zamanda yaşamayı tercih ederim. Geçmiş bitti, gelecek ise belirsiz. Güvenebileceğimiz tek zaman şimdiki zamandır. Ama babam bu hikayeyi çok sever. Annemin sinirlenmesine rağmen, neredeyse her akşam yemeğinde bu hikayeyi anlatır."

Bana ilk kez anne babasından bahsediyordu ve onlardan sevgiyle bahsetmesi içimi acı bir şekilde sardı. Dikkatimi başka yere çekmek için parmak uçlarımla belirgin elmacık kemiklerini okşadım, ama

sweaterinin yakasına yaklaştığımda, parmaklarımı mengene gibi sıkıca tuttu.

"Yapma."

Kalbim hızla çarptı. Sakladığı şey, o süveterin altında yatıyordu. Gözleri bana geri çekilmemi, bu yolda ilerlemememi, zorlamamamı rica ediyordu. Ona olan saygımdan ve daha önce söylediğim yalanın suçluluk duygusundan, geri çekildim ve başımı salladım. Duyulabilir bir rahatlama iç çekişi beni derinden yaraladı.

"Hadi uyuyalım."

Beni battaniyeyle örttü, ama kendini örtmedi. Yaklaşarak alnımı öptü. "İyi geceler, Ella."

Acımı yuttum. "İyi geceler."

Ondan uzaklaşarak gözlerimi kapattım, gelip beni kucaklamasını umuyordum.

Ama yapmadı.

Bölüm 21

Johannes

Güvenli bölgede kal.

Ella üzerime uzanmış, bacağını benim bacağıma atmış, amcığı kalçama yapışmış ve gece yarısı saçları göğsüme dökülmüş halde ^{uyandım}. Rüyasız bir gece geçirmişt看, bu küçük bir mucize ve büyük bir rahatlamaydı. Neden ter içinde uyanıp, 200 metre koşmuş gibi nefes nefese kaldığımı açıklamak kolay olmazdı.

Onun kalmasına izin vermemeliydim, ama dün geceki olaylardan sonra, onun meraklı olduğu için onu cezalandırdığımı düşünmesini istemedim. Bunun yerine, onun yanında uyuyarak ve kabus görme riskini ve bununla birlikte gelecek tüm soruları göze alarak kendimi cezalandırdım.

En büyük ceza, bütün gece onun yanında yatıp ona dokunmamaktı.

Bu, korkak olduğum için çektiğim cezaydı.

"Ella." Onu üzerimden yavaşça indirdim ve o, mırıldanma ile inilti arasında bir ses çıkardı. Uzanıp gerindi ve çarşaf kaydı.

Lanet olsun.

Gözlerim, klimadan dolayı dikleşmiş pembe meme uçlarına takıldı. Ağzım sulandı, onu tatmak, sert meme uçlarını ağızıma almak, pürüzsüz tenini ellerimle ve dilimle keşfetmek için can atıyordum.

Onu benim yapmak için.

Göz kapakları titredi, önce donuktu, sonra yüzüme odaklanınca netleşti. Gülümsedi. "Günaydın."

Göğsümde bir değişiklik oldu, tehlikeli bir çarpıntı, her sabah onun yanında uyanmak ve bana bu sözleri söylemesini istemek.

Bunu bastırdım.

"Saat beş oldu. Gitmeliyiz. Chloe'ye geç kalmak istemezsin."

Yataktan kalkmak için kalktım. Omzumdaki eli beni durdurdu.

"Bekle."

Ona döndüm. Kollarını uzattı, beni çağırdı. "Buraya gel." "Ella." İç geçirdim.

"Johannes, beni sabah öfkesi ile karşı karşıya bırakma. Sabah öfkesi ile karşı karşıya kalan Ella'yı sevmezsin."

Benimle dalga geçiyordu. Gözlerindeki ışıltıda, dudaklarındaki hafif somurtmada, başını yana eğişinde, meydan okurcasına hareketinde bunu görebiliyordum.

Ben pes ettim. Onun yanına uzandım, kollarını bana dolamasına ve beni kendine çekmesine izin verdim. Tanrım, kış gecesindeki sıcaklık gibi hissettiriyordu ve çekincelerime rağmen ona daha da yakınlaştım. Sadie'den beri seksin ertesi sabahı bir kadının yanında yatmamıştım. Tabii ki, paylaştığımız yakınlığın ve bana gösterdiği sevginin hepsinin yalan olduğunu artık biliyordum.

Ella yalan mı söylüyordu? Yoksa bana sarılıp başımın üstüne öpücük kondurması gerçek miydi?

Güven. Ne kadar kırılgan bir şey. Çok kolay parçalanıyor. Yeniden inşa edilmesi o kadar kolay değil.

"Bir fikrim var."

"Fikirler için henüz çok erken." "Bu fikir için değil."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Dinleyelim."

Ağzının köşesini ısırdı. "Sana göstermek daha kolay."

Çarşafı bir kenara atarak beni sırt üstü yatırdı ve bacaklarını bacaklarıma üzerine attı. Bir sonraki hatırladığım şey, amını benim sikime sürtüyor olmasıydı. Sikim anında sertleşti.

"Ella."

Ses tonum uyarıcıydı, ama Ella sadece gülümsedi. Kalçalarını salladı. İleri geri. İleri geri. Sonra iki göğsünü de kavradı ve birbirine doğru itti, başparmaklarıyla sertleşmiş uçlarını ovuşturdu. Yumuşak bir inilti ağzından döküldü.

Siktir. Öldüm ben.

"Giysilerini çıkarmak zorunda değilsin."

Kendini kaldırdı ve fermuarımı açarak pantolonumun içine elini soktu ve penisimi çıkardı. Bana dokunduğu anda kararlılığım çöktü.

"Tanrım, Ella." Kalçalarını kavradım ve beni üzerine çekmesine yardım ettim. Onu doldururken o kadar memnun bir şekilde iç geçirdi ki kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ben. Onu böyle iç geçirttim. Ona o saf zevk ifadesini verdim.

"Sanki benim için yaratılmışsın," diye fısıldadı. "Bana tam uyuyorsun."

Tanrım, yardım et.

"Ben kimse için yaratılmadım," diye dişlerimi sıkarak, ona doğru iterek söyledim.

"Buna inanmıyorum." Doğru noktaya ulaşmam için onu eğdiğimde nefesini tuttu. "Tanrım, evet!"

Hiç bu kadar sesli bir şekilde neyi sevdiğini, neyin onu tahrik ettiğini söyleyen bir kadınla birlikte olmamıştım ve bu beni çok tahrik etti. Oturdum ve meme ucunu ağzıma aldım, dilimi ucunda dolandırdım.

"Öp beni," diye talep etti. "İçinden geldiği gibi öp beni."

Onun ağzını vahşice aldım, dilimle onu deldim, dudaklarını ısırdım. O benim sırtımı tırmaladı, tırnakları süveterimi yırttı, beni deliye çevirdi.

Onu ters çevirdim, kıcını kaldırdım ve ona sertçe girdim, onu sahiplenme, her santimini ele geçirme arzusu içimi kapladı. Orada yatarken, saçları dağınık, gözleri vahşi ve arzuyla dolu, dudakları benim saldırımdan şişmiş hali beni mahvetti.

Tanrım, o çok güzeldi.

Bir gecede bağımlı oldum.

Kafam *tehlike diye* bağıırıyordu, ama benim sikim kontrolü ele geçirmişti ve daha fazlasını istiyordu.

daha fazla çığlık attı.

Başparmağım ve işaret parmağımla klitorisini yuvarladım, bir şekilde ritmimi koruyarak. Nefes nefese kalması, daha hızlı, daha yavaş, daha sert, daha yumuşak diye yalvarması beni orgazmın eşiğine getirdi. Kontrol edemedim. Testislerim gerildi, patlamaya saniyeler kalmıştı.

"Siktir, Ella, lütfen. Boşal."

O parçalandı, benim penisimde titreyerek. Onu takip ederek uçuruma düştüm, zevke kapıldım, omurgamda yukarı aşağı koşan karıncalanmalara daldım. Öne doğru eğildim, onu sıkıca tuttum. Sadece birkaç saniye. Yanlış olsa da, o anı kendime ayırdım, eski benmişim gibi davranma şansı. Kaygısız ben. Zarar görmemiş ve sevimli ben.

Çok geçmeden gerçeklik geri geldi ve ben ondan uzaklaştım, nefesimi geri kazanmak için mücadele ederken göğsüm inip kalkıyordu.

Erotik.

Duygusal.

Bağımlılık

yapıcı.

Bu tek gecelik bir şey olmalıydı. Tek. Gece. Ama bunun ona son kez girdiğim, onun benim için son kez geldiği an olduğu düşüncesi... Hayır. Tek gece yetmezdi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Kahretsin, daha fazlasını isterdim.

Eğer beni isteseydi.

Yanına kıvrıldı ve avucunu göğsüme, Sadie'nin söküp attığı kalbimin tam üzerine bastırdı. Elinin altında güçlü ve düzenli bir şekilde atıyordu. Hastane yatağında uyandığımdan beri, makinelere bağlı ve ağlayan ailemin yüzleri üzerimde belirirken, içimde taşıdığım derin yaraların iyileşebileceğine ilk kez inanmaya başladım. Bir gün.

"Seninle gurur duyuyorum."

Boğazım düğümlenerek ona baktım. "Neden?" Biliyordum, ama bana söylemesini istedim, çünkü bu onu gerçek kılabilirdi.

"İnançlarının geçerli olduğunu, ancak sorgulanabileceğini kendine kanıtladığın için. Seni engelleyen her şeyi aşabilirsin."

Ağzım kurudu ve dilimi üst dudağımın içini ıslatmak için yuvarladım.

"Sana ne olduğunu bilmiyorum ve paylaşmanı da istemiyorum. Bu senin özelin. Ama demek istediğim, sen kendi şeytanlarını yenebilecek, onların seni yönetmesine izin vermeyecek kadar güçlüsün. Tek yapman gereken denemek. Ve sen denedin."

Gözlerimi tavana çevirdim, sözleri göğsümde kurşun gibi duruyordu. "Sadece bir seks oldu. Bunu felsefeye dönüştürme."

Bu sözlerin sertliği ve acımasızlığı karşısında irkildim. Ama ben sert ve acımasız bir adamdım. Ya da istediğimde öyle olabilirdim. Sadie beni yaratmıştı ve bunu yaptığında, gençliğimin düşünceli, empatik adamı ölmüş, küllerinden bir canavar yükselmişti.

Duygularımı kapatıp başkalarını uzak tutmak, hayatta kalmamın yoluydu. Ella'nın koruyucu duvarlarımı daha fazla yıpratmasına izin veremezdim.

"Gitmeliyiz." Yataktan kalktım ve bu sefer o da bana izin verdi. Onun güzel yüzünde acı görmekten korktuğum için ona bakmaya cesaret edemedim. Ayakkabılarımı giydim, ama Ella'dan hiçbir hareket gelmediğini duyunca, ona ve sözlerimin sonuçlarına yüzleşmekten başka seçeneğim yoktu.

Gözlerim onun

gözlerine kaydı. Ve o...

Bana küstahça bir sırıtışla karşılık verdi.

Ne?

"Johannes, ikimiz de burada olanların bizim için sadece bir seksten çok daha fazlası olduğunu biliyoruz. Ama sen bu yalanlara inanmaya devam et. Güvenli bölgede kal. Bana uyar. Yetişkin olmaya hazır olduğunda, ben burada olacağım."

Ayağa kalktı ve çıplak, kalçalarını sallayarak banyoya doğru yürüdü.

Ağzım açık, onun kıvrımlarını görünce sikim canlanırken, onu izledim. Aptal şey, az önce ne olduğunu anlamamıştı.

Ben de anlamadım.

Ama bir şey kesindi. Öğrenmem gerekiyordu.

Hayatımın en uzun otuz dakikası geçtikten sonra, onun arabasını gece boyunca bıraktığı Level Nine'in önüne geldim. Buraya gelirken yol boyunca tek kelime konuşmadık, ama ona yan gözle bakmaya cesaret ettiğim her seferinde, o hafif sırıtış yüzünde kalmaya devam etti.

Lanet kadın.

Saldırıdan sonra ailem, kardeşlerim ve doktorlarım terapiye gitmem için bana yalvardılar, ama ben kararlı bir şekilde reddettim. Hayatımın en kötü anını ve oraya düşmemin bir parça suçluluğunun bana ait olduğunu bir yabancıyla konuşmak, önceliklerim arasında ilk sırada değildi.

Bu, önceliklerim arasında ilk yüzde bile yer almıyordu ve hiç almamıştı.

Ama son on iki saat, pek çok şeye ışık tutmuştu, en azından Ella'nın sert ama nazik iknalarına boyun eğip yüz yüze sevişmem, ya da onun beni azarlaması ve benim orada oturup itiraz etmeden kabul etmem gibi. "Sadece bir sevişmeydi" şeklindeki sivri yorum, onun bana hissettirdiği rahatsızlığa, beni düşünmeye zorlamasına, kabul etmeye hazır olmadığım şeyleri görmeye zorlamasına verdiğim tepkiydi.

Tanrım, başım ağrıyordu.

"Beni bıraktığın için teşekkürler." Arabanın kapısını açtı, bana bakarak, o lanet sırıtış hala dudaklarında. "Yarın görüşürüz."

Cevap beklemeksizin - muhtemelen cevap alamayacağını tahmin ettiği için - paslı arabasına doğru yürüdü, içine bindi ve uzaklaştı.

Bir kez bile bana bakmadı.

Bölüm 22

Ella

Sen kimsin ve Johannes Kingcaid'e ne yaptın?

Johannes'in bizim birlikte geçirdiğimiz gecenin ardından, ilk öpüştüğümüz zamanki gibi davrandığını görmek beni hem üzdü hem de sinirlendirdi.

Ortadan kayboldu.

Pazartesi sabahı işe geldiğimde masamda bıraktığı notta "diğer kulüplerimle ilgileniyorum" yazıyordu, ama ben gerçeği biliyordum.

Tanrım, o lanet olası aptalı dişleri düşene kadar sallayabilirdim.

Adam duygularını sıkı sıkıya kilitlemiş, sonra da anahtarı hemen kaybetmişti. Ya da daha büyük olasılıkla, bir ton betonun altına gömmüştü. Ama ben onları zorla açacak, ölürsem de onu bunlarla yüzleşmeye zorlayacaktım. O benim için çok önemliydi. Paylaştığımız şeyin sadece bir seks olduğunu söyleyebilirdi, hatta kendini bunun doğru olduğuna ikna edebilirdi, ama beni asla ikna edemezdi.

Duygular tuhaf şeylerdi. Bazen ansızın bir kamyon gibi çarparlardı. Bazen de yavaşça yaklaşır, talep ettikleri ilgiyi gösterene kadar omzuna hafifçe vururlardı. Ama onları görmezden gelmek asla işe yaramazdı. Er ya da geç, ortaya çıkarlar.

Johannes'e olan hislerim zamanla yavaş yavaş oluşmuştu. Görüşmemizi düşünürsem, onu çekici ama benim tipim için fazla kaba ve huysuz bulmuştum, ama yavaş yavaş, dünyaya gösterdiği dış kabuğun ötesinde, içteki adamı görmeye başlamıştım. Bir sürü sorunu vardı ve ben de kendiminkilerle uğraşmakla yeterince meşguldüm, bir de onunkileri üstlenmeye gerek yoktu. Ama onda beni sağduyumu bir kenara bırakıp bilinmeyene atılmaya zorlayan bir şey vardı.

Neler olduğunu anlayacak kadar olgun bir kadındım. Ona aşık oluyordum. Bu da yakında ona gerçeği söylemem gerektiği anlamına geliyordu.

Bundan korkuyordum. Korkakça davranıp ona ailem, Mateo ve uyuşturucu baronundan kaçan evli bir kadın olduğum gerçeği hakkında yalan söylediğim için kendimden nefret ediyordum. Sonunda ona gerçeği söylediğimde, gerçekten kaçacağından korkuyordum.

Ve kaçarsa onu kim suçlayabilirdi ki?

Cuma günü geldi, ama Johannes'i hâlâ görmemiştim. Her zamanki saatim olan dokuzda işe gittim, hiç azalmayan evrak yığınına halletmeye hazırdım. Ama umurumda değildi. Meşgul olmak, onu ve bu ilişkinin daha başlamadan bitmesi durumunda ne yapacağımı düşünmemi engelliyordu.

Ofisine girdim ve ceketimi kapının arkasındaki kancaya astım. Çantamı masanın üzerine bırakıp, onun koltuğuna oturdum ve işe koyuldum. İşime dalmıştım, zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim, bu yüzden biri boğazını temizlediğinde irkildim ve dizimi masanın altına çarptım.

"Ah!" Omzunu kapı çerçevesine dayamış duran Johannes'e kızgın bir bakış attım. "Gezgin geri dönmüş, görüyorum."

"Orayı ovمامı ister misin?" Kaşlarını kaldırdı.

"Hayır." Somurtmam daha da derinleşti. Bir yığın evrakı aldım ve masasının kenarına ittim. "Bunları imzalamam gerekiyor."

"Tabii." Sanki benimle iki kez yatmamış ve neredeyse bir hafta boyunca benden kaçmamış gibi havalı havalı yürüdü. *Diğer kulüplerindeki işlerle uğraşmış, hadi oradan.* Elimden kalemi kaptı ve tek bir kağıdı bile okumadan her birine okunaksız imzasını attı.

"Okumadan bir şeyleri imzalamamalısın," diye azarladım. "Senin servetini çalmaya çalışıyor olabilirim."

"Ama sen değilsin."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Son sayfayı imzaladı, kalemi bıraktı ve onları masanın benim tarafıma itti. "Çünkü seni tanıyorum."

Ben burnumdan soludum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu sabah çok sinirlisin." Misafir koltuğuna oturdu, ayak bileğini karşı dizinin üzerine attı. "Ve evet, seni tanıyorum. Geçmişini, okulunu, sabahları yumurtanı nasıl sevdiğini değil. Önemli şeyleri biliyorum. Ahlakını, dürüstlüğünü." Gözleri ateşle dolarak göğüslerime bakarken sırıttı. "Vücudunu."

Sırtımdan bir zevk titremesi geçti, ama ifademi stoik tutmaya devam ettim. Beni terk etmişti - ve söylediği hiçbir şey beni aksine ikna edemezdi - ve şimdi buraya gelip neredeyse gülümsüyor ve doğrudan bana asılıyordu.

Hayır.

Bunu kabul edemezdım.

"Hiç de değil." Burnumdan soludum. "Sonuçta, sadece bir seksdi."

O irkildi ve ben içimden sevindim. İyi. Onu en hassas yerinden vurmuştum.

Belki şimdi biraz olgunlaşır ve yetişkinlere yakışır bir konuşma yapardı.

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Söylediklerim yersizdi."

Sessiz kaldım. *Bırakalım da konuşsun.*

Koltuğunda kıpırdadı. "O gece bana çok güzel bir şekilde işaret ettiğın gibi, bu aynı zamanda bir yalandı."

Hâlâ hiçbir şey söylemedim.

Burnundan gürültülü bir şekilde nefes aldı. "Bana biraz müsaade et, Ella. Seni telafi etmeye çalışıyorum."

"Bütün hafta ortadan kaybolarak mı?"

Yanakları hafifçe kızardı. *Hiç bilmezdim.* Johannes'in utanabileceğini düşünmemiştim. Hâlâ umut vardı.

"Düşünmek için biraz zaman ayırdığımı itiraf ediyorum. Ben..." Parmaklarını dudaklarına sürdü. "Aramızda olanlar benim için normal değildi. Hem seks sırasında hem de sonrasında hissettiklerime hazırlıklı değildim. Ve bu yüzden ben..."

"Peki nasıl hissettin?"

O düğmeye bas, kızım.

Gözleri büyüdü ve tekrar yer değiştirdi, benim açık sözlü sorularımdan rahatsız olduğu belliydi. Avucunu sakallı yanağına sürdü.

"Kafası karışık, heyecanlı, tahrik olmuş, şaşkın." Omuz silkti.

"Korkmuş." "Neden?"

Gözleri, sanki bir anı belirip onu geçmişe götürmüş gibi donuklaştı. Muhtemelen Johannes'in sorunları altı yıl önce, bir kadınla yüz yüze uyuduğu son seferde başlamıştı. Eminim ona güvenmişti ve kadın onu bir şekilde incitmişti, bunun sonucunda da duygularını kapatıp soğuk, duygusuz bir dış görünüşün arkasına saklanmıştı. Ama bu onun gerçek hali değildi ve çatlaklar görünmeye başlamıştı.

Bununla bir ilgim olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Ama Johannes'ı bir anda tamamen açığa çıkarmak, onu geri çekilmeye zorlayacaktı. O, deniz tarağı kabuğu gibi dikkatlice açılmalıydı. İçindeki değerli hazinelere zarar vermemek için yavaşça ve büyük bir özenle.

"Kolay kolay

güvenmem." "Ben de."

"Ve kendimi açığa çıkarmayı sevmem."

"Bu iyi. Polislerin seni ahlaksızlıktan tutuklamasına gerek kalmaz."

İki kez baktı ve sonra kahkahayı patlattı. Bu, bastırılmış bir kıkırdama ya da hafif bir sırıtma değildi. İçimi titreten, tam anlamıyla kahkaha atıyordu. Bunu ben yapmıştım. Onu bu kadar özgürce güldürmüştüm. Mutluluk damarlarıma yayıldı.

"Tanrım, sen harikasin."

Başımı salladım. "Biliyorum. Sadece senin de bunu fark etmeni bekliyordum." Bana işaret etti, sonra kucagını okşadı. "Buraya gel."

Masada kayarak, eteğimi yukarı çekip, üzerine oturdum. Amım onun sikine değince inledi.

"Sence bu sandalye şiddetli bir seks seansı sırasında kırılır mı?" Onun sorusunu düşündüm. "Muhtemelen."

"Hmm." Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi. "O zaman uçağa binene kadar beklemeliyiz belki."

Onu yanlış duyduğuma emin olarak gözlerimi kıptım. "Uçak mı? Ne uçağı?"

"Kuzenim Nolen, Las Vegas'ta kumarhane işimizi yürütüyor. Oradaki amiral gemisi otelimizde bir Kingcaid gece kulübü açmak hakkında benimle konuşmak istiyor ve senin de bana eşlik etmeni istiyorum."

"Las Vegas mı?" diye tekrarlardım. "İş gezisi mi?"

"Kısmen." Ellerini uyluklarımin dışından yukarı doğru kaydırđı. "Biraz da eğlence katılacak."

"Ne kadar sürecek?"

"Üç gün."

Kafamı salladım. "Chloe'yi üç gün yalnız bırakamam. Bu mümkün değđl. Ve pazartesi günü okulu var. Onu her zaman okula ben götürüyorum." "Onu bırakmanı beklemiyorum."

Gözlerimi kısarak baktım. "Beş yaşındaki bir çocuğı iş ve eğlence amaçlı seyahate götürmemi mi istiyorsun?"

"Vegas yetişkinlerin oyun alanı, bu doğru, ama eminim onu oyalamayı başarabiliriz. Otelde harika bir havuz var, eminim çok sevecektir."

Başımı eğdim. "Emin değđlim Johannes. Sen işlerini hallederken Chloe ve ben havuz başında oturmak için o kadar yolu gitmenin bir anlamı yok gibi geliyor. Ve dediğim gibi, pazartesi günü okulu var."

"O beş yaşında. Bir gün okulu kaçırması eğitimine zarar vermez." "Beş yaşındaki çocuklar hakkında ne biliyorsun ki?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu hafta bir beş yaşındaki gibi davrandığım için, epey bir şey biliyorum."

Kıkırdadım. Johannes uzaklarda olduğu süre boyunca ne tür bir iç muhasebe yapmış olursa olsun, ben onaylıyordum. Neredeyse bambaşka bir adam olmuştu. Her iki hali de beni tahrik ediyordu, ama bu haliyle birlikte olmak çok daha kolaydı.

"Çocuk bakımı ayarlayabiliriz, ya da" — parmağını dudaklarına dokundurdu
— "daha da iyisi, Ginny'yi de getirebiliriz."

"Ginny." Gülümsedim. "Vegas'ı çok sevecektir, eminim. Ve eminim uzun zamandır tatil yapmamıştır."

"O zaman karar verildi. Vegas, biz geliyoruz."

"Vay canına," Johannes pilotla konuşmak için kokpite girerken Ginny kulağıma fısıldadı. "Şuna bak."

"Bakıyorum," diye fısıldadım, gözlerimi kocaman açarak Kingcaid özel jetinin lüks iç mekanını seyrettim. Zenginlikten bahsetmişken. Deri yumuşacık, ahşap paneller mükemmel bir şekilde cilalanmış ve kalın halılar sanki havada yürüyor gibi hissettiriyordu. Mateo ile bir kez birinci sınıfta uçmuşum, ama bu tamamen farklı bir zenginlik düzeyiydi.

Chloe elimi çekti ve ben onun seviyesine çöktüm. "İyi misin, küçük böcek?"

"Gerçekten uçacak mıyız anne? Havada?"

"Evet, bebeğim." Burnunun ucuna hafifçe vurdum ve o kıkırdadı. "Heyecanlı mısın?"

"Evet!" Benden uzaklaşıp koridorda zıplayarak gitti. Kırılmalar veya yapışkan parmakların pahalı mobilyaları mahvetmesinden endişelenerek peşinden koştum. Mutfağın arkasındaki bir kapıdan kaybolduğunda ona yetişebildim. İçeride bir çift kişilik yatak, küçük bir komodin ve şifonyer ile banyoya açılan kısmen aralık bir kapı vardı.

"Ah, yatak odasını bulmuşsun," Johannes kulağıma, Chloe'nin duyamayacağı kadar sessizce fısıldadı ve ellerini kalçalarımın koydu. "Belki bir dahaki sefere."

Karnımın alt kısmında bir heyecan hissettim ve bacaklarımın arasında bir ağırlık hissettim.

Dönmek üzereydim ki Chloe kendini yatağa attı.

"Chloe, hayır." Onu yakalayıp kollarımın arasına aldım. "Bu yaramazlık."

"Sorun yok," dedi Johannes, parmağını çıplak kolumda gezdirerek. "Yatağa atlamak eğlencelidir. Değil mi, Chloe?"

"Evet!" diye bağırdı ve onu yere indirmem için kıvranmaya başladı. Onu yere indirdiğim anda, az önce onu azarladığım şeyi tekrarladı.

Küçük yaramaz.

Onu tekrar azarlayacaktım ki Johannes kendini onun yanındaki yatağa attı. İkisi hemen kahkahalara boğuldu. Kalbim sıkıştı. Mateo Chloe ile hiç oynamamıştı. Hemen bir aile kurmamızda ısrar eden oydu, ama Chloe doğduğunda ona neredeyse hiç ilgi göstermedi. Kendi amaçlarına uygun olmadıkça, o zaman da Yılın Babası olurdu.

O zamanlar, her şeyi kontrol altında tutan bu çok daha deneyimli adama aşık olduğum için bunu fark etmemiştim, ama zamanla, onu yıkamaması, onunla oynamaması ve geceleri ona kitap okumaması, çocuk yetiştirme işinin yüzde yüzünü bana bırakması beni rahatsız etmeye başladı. Chloe iki yaşındayken, başka bir bebek yapma konusunu açmıştı. Ona, elimizdeki çocuğa gerçekten ilgi göstermeye başladığında bu konuyu konuşacağımızı söyledim.

Bu hiç hoşuna gitmemişti.

Kimse Mateo Fernandez'e karşı çıkmazdı.

Ceza olarak beni bir hafta boyunca odama kilitledi ve Chloe'yi görmeme izin vermedi.

Ondan sonra, doğum kontrol haplarımı düzenli olarak aldığımdan ve ondan sakladığımdan emin oldum. Hamile kalamadığımda, sormayı bıraktı ve bir süre sonra, yerleşke basıldı ve bu, sonrasında olan her şey için bir zincirleme reaksiyon başlattı.

Chloe'yi benim yanımdaki koltuğa, pencerenin hemen yanına oturttum, böylece kalkış sırasında dışarıyı görebilirdi. Bu onun ilk uçuşuydu ve bunu sonsuza kadar hatırlamasını istedim. Johannes karşıya oturdu, Ginny de onun yanında pencere kenarındaki koltuğa oturdu.

Uçak pistte hızla ilerlerken Ginny ve Chloe pencereden dışarı baktılar, Chloe sevinçle çığlık attı ve Ginny sessizce dua etti.

Johannes'in gözlerine baktım ve dişlerimi alt dudağımın üzerinde şakacı bir şekilde gezdirdim. "İyi işlere."

O dudaklarını yaladı ve bizi ayıran masanın altında benimle ayak oyunları oynadı. "Ve büyük zevk."

Bölüm 23

Johannes

**Bu kadın ya benim sonum olacak ya da
kurtarıcım.**

Uçaktan indiğimiz anda VEGAS'ın yoğun sıcağı bizi vurdu. Nolen'in gönderdiği limuzin, merdivenlerin altında bekliyordu, yan tarafında KINGCAID CASINOS yazıyordu.

Gözlerimi devirdim. Nolen reklam yapma fırsatını asla kaçırmazdı.

"Sanırım bu bizim arabamız," dedi Ella, çenesiyle limuzini işaret ederek.

"Gerçi,

yanılıyor olabilirim." Gülümsedi ve dirseğiyle bana hafifçe dokundu.

Onun alaycı tavırlarını, küstahlığını, keskin zekasını ve keskin aklını sevmeye başlamıştım. Beni hala rahatsız eden tek şey, beni büyük harfli bir kitap kadar kolay okuyabilen olağanüstü yeteneğiydi. Ailemizde kimsenin okuyamadığı tek kişi olmakla gurur duyuyordum. Benim hangi halimin ortaya çıkacağını asla bilemezlerdi. Somurtkan, düşünceli, suskun olan mı, yoksa somurtkan, düşünceli, samuray kılıcı kadar keskin bir dili olan keskin olan mı?

Ama Ella benim üçüncü bir yönümü ortaya çıkarmıştı ve bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Heyecanlanıyordum çünkü ona inanmaya başlamıştım ve bu, altı yıldan fazla bir süredir kaçındığım bir yoldu. Korkuyordum çünkü hala ona, geçmişimi ve beni eğlenceyi seven, coşkulu, pozitif bir adamdan Ash'in deyişiyle, yemeğiyle oynamayı seven, yani kendi eğlencesi için başkalarını inciten huysuz bir canavara dönüştüren şeyi paylaşacak kadar güvenmiyordum.

Yanılmıyordu.

Ama şimdi, o yanılıyor olabilir ve ben bu değişime hazır değildim. Engellerin arkasına saklanmayı seviyordum. Bu, insanların bana yaklaşmasını ve hoş karşılanmadıkları yerlere burnunu sokmasını engelliyordu. Ella bu engelleri ortadan kaldırmamıştı, ama onları biraz aşındırmıştı. Önemli ölçüde aşındırmıştı. Ve birbirimize yaklaştıkça, bana gerçek Ella'yı daha fazla görmeme izin verdi.

Günün büyük bir bölümünde düşüncelerimi o meşgul ediyordu. Ama onu hayatıma sokmak, tüm hasarlı ihtişamımla gerçek beni görmesine izin vermek, benim sonum olur muydu?

Ondan uzak kaldığım hafta boyunca çok fazla iç muhasebe yaptım. Bunu istememiştim, ama mesafemi korumak, zihnimi berrak tutmak ve hem kendim hem de onun için doğru olanı bulmak için tek yoldu. Ama bu geri dönüşü olmayan adımı atmak ve geçmişimi onunla paylaşmak çok zordu. Ona aşkıttım, ama ona tam olarak güvenmiyordum ve güvenene kadar, ruhumu açığa vurup ikinci kez kalbimin parçalanmasını göze alamazdım.

Bunun olmasına izin veremeyecek kadar çok incinmiştim. Sadie bana bir hediye vermişti: kendini koruma duygusu. Ama bunun karşılığında başka birçok şeyi benden çalmıştı.

"Tanrım, sanki canlı canlı kaynatılıyormuşum gibi," dedi Ginny, ben ona uçaktan inmesine yardım etmek için elimi uzattığımda. Ella'nın gözlerindeki yumuşak bakışı yakaladım, onaylayan bir bakıştı. Ben bunu o yüzden yapmadım. Hâlâ biraz terbiye sahibiyim, ama karnımın ortasından geçen o zevki tadabilmek için, bütün gün sessizce övgü almayı tercih ederdim.

"İnsanlar nasıl böyle yaşayabilir?" Ginny elini yüzünün önünde salladı.

"Sanırım alışıyorlar," dedim, asfalt zemine adımımızı atarken.

"Bana her gün okyanus verin."

"Ben de," dedi Ginny. "Ama lanet olası hükümet, doğanın mucizesine yakın olmanın bedelini bize ödettiriyor." Gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Onları dünyanın kralı yapan kim?"

Gülerek, "Bilmem ki," dedim.

Dördümüz arabaya bindik, kapılar kapanıp sıcak dışarıda bırakıp klimayı çalıştırınca rahat bir nefes aldık. Havaalanı, Strip'in hemen yanındaydı. Kingcaid Las Vegas'a varmamız sadece on dakika sürerdi. Yolculuk sırasında dünyaca ünlü otelleri gösterdim ve Ella, Ginny ve hatta Chloe heyecanla pencereden dışarı bakakaldılar.

Las Vegas'ı birçok kez görmüştüm. Artık beni hayran bırakmıyordu, ama onların gözünden görmek, sanki ilk kez deneyimlemek gibiydi. Vegas, büyüklüğünü ve ihtişamını gerçekten takdir etmek için orada olmanız gereken yerlerden biriydi. Caddenin karşısında gibi görünen bir yere ulaşmak kırk beş dakika sürebilirdi. Vegas'ta hiçbir şey yakın değildi. Sadece Caesars Palace, yarım mil uzunluğunda birinci sınıf bir araziye kaplıyordu.

Araba, Nolen'in işlettiği otelin girişinin önüne geldi. Ella'ya, otel işimizi ağabeyim Ash'in yürüttüğünü, ancak bu işi ve Vegas şehir merkezindeki otelimizi

bütününü yönettiğini açıkladım. Kumarhaneler buradaki otellerle o kadar bağlantılıydı ki, onları Kingcaid otel zincirinin geri kalanından ayırmak mantıklıydı. Reno, Atlantic City, Monako ve diğer tüm kumarhane lokasyonlarında da durum aynıydı. Hepsi Nolen'in şemsiyesi altındaydı.

Arabadan indiğimizde, Nolen üç parçalı takım elbise, kırmızı kravat ve bembeyaz gömlek giymiş olarak sürgülü kapılardan içeri girdi. Her zaman podyumdan inmiş gibi görünüyordu. Bana doğru geldi, yüzünde sıcak bir gülümseme ve beyaz dişleriyle. Koluma vurdu ve elimi sıktı.

"Geldiğine sevindim. Uçuşun iyi geçti mi?"

"Her şey yolunda." Ella'yı işaret ettim. "Bu benim asistanım Ella Reyes. Ella, bu da kuzenim Nolen."

"Memnun oldum." Ella onun elini sıktı. "Bu benim kızım Chloe ve arkadaşım Ginny. Hepimiz birden geldiğimiz için size rahatsızlık vermedik umarım."

"Hiç de değil." Nolen'in bakışları, elimle Ella'nın beline bastırdığım yere düştü. Kaşlarını kaldırdı. "Sizi üç yatak odalı bir süite yerleştirdim, böylece hepiniz kendi alanınıza sahip olacaksınız." Bana anlamlı bir şekilde baktı. Ben de ona baktım, mesajım açıldı. *Kendi işine bak.*

"Ella, odana Chloe için bir yatak daha koydum." Çömeldi ve Chloe'nin burnunu çimdikledi. "Ne kadar da tatlısın!"

Chloe kıkırdadı. Ben ise somurtarak baktım. Lanet olası Nolen ve herkesin onu sevmesini sağlayan rahat tavırları. Çocukluğumuzdan beri hep aynıydı. Sinirini kaybettiği, kavga ettiği ya da bir şey yüzünden öfke nöbeti geçirdiği bir an bile hatırlamıyordum. O sadece Nolen Kingcaid'di, kaygısız, hoşgörülü ve sevimli.

"Hadi, seni yukarı çıkarayım da yerleşebilirsin. Bellboy çantalarını getirecek. Dinlendikten sonra, sana düşündüğüm yeri göstermek istiyorum Johannes."

"Nasıl boşaldı?" diye sordum, Nolen bekleyen asansöre doğru yürürken ve hepimiz binene kadar kapıları açık tutarken.

"Önceki kiracılar çekildi. Benim istediğim kira bedeliyle kârlı olmadığını söylediler." Alaycı bir şekilde güldü. "Ne saçmalık..." Sözünü kesip Ella'ya özür dilercesine gülümsedi. "Üzgünüm, hayatım. Küçük kulakları falan unuttum. Yani ne saçmalık. Vegas'ın en iyi otellerinden birinde bir gece kulübü, ne yapacağını biliyorsan para basan bir makinedir."

"Biliyorum," dedim.

Ella'nın küçük parmağı benimkine dokundu. Kolumdan bir elektrik akımı geçti. Ona baktım, sonra elini tutup sıktım.

"Aynen öyle." Koluma hafifçe yumruk attı. "Ve bunu aile içinde tutmak daha iyidir, değil mi?"

"Doğru." Biraz gülümsedim. "Ama benden fahiş kira alacağını düşünüyorsan, yanılıyorsun."

Nolen güldü. "Her şey müzakereye açık." "Kolay bir yolculuk beklemeyin."

"Sen de." Göz kırptı. Asansörün zili çaldı ve kapılar açıldı. "Beni takip edin." Koridorda ilerledi ve en uçtaki bir kapıyı açarak içeri girmemiz için işaret etti. "Umarım bu yeterli olur."

"Yeterli mi?" Ella, lüks süite girerken tekrarladı. "Çok güzel." Çantasını yakındaki bir sandalyeye bıraktı ve odayı geçerek Las Vegas Strip'i gören tavandan tabana pencerelere doğru yürüdü. "Şu manzaraya bak."

"Evet, harika, değil mi?" dedi Nolen. "Hiç bıkmıyorum."

Ben de ona katıldım ve aşağıdaki caddeye baktım. Buradan bakınca karıncalar kadar küçük insanlar kaldırımları dolduruyordu ve bitmek bilmeyen bir araba konvoyu, yüksek otellerin önünden yavaşça geçiyordu. Trafiğin yoğunluğuna bakılırsa, yürümek daha hızlı olurdu herhalde.

"Tazelenmek ister misin?" diye sordum, elime tekrar kısa bir süre dokunarak. "Sonra belki Nolen beni kaçırmadan önce öğle yemeği yiyebiliriz."

"Seni uzun süre kaçırmadığı sürece," diye fısıldadı Ella, sesi umutla doluydu.

Omurgamdan bir zevk titremesi geçti. "Bunu garanti ederim."

Chloe'nin ısrarı üzerine öğle yemeği hamburger ve patates kızartmasından oluştu. Çocuklarla pek vakit geçirmemiştım, ama Chloe her dakika göğsüme daha da sokuluyor ve kalbimin kenarlarını dürtüyordu.

Tıpkı annesi gibi.

Ella'nın Chloe'ye ebeveynlik yapışını, onu nazıkçe yönlendirmesini, ona bakmasını, gerektiğinde azarlamasını izlemek göğsümü sıkıştırdı. Bir ilişkiyi içeren bir gelecek hiç aklıma gelmemiştı, bir çocuk ise hiç, ama kendimi Chloe'ye bir baba figürü olmak, belki bir gün kendi çocuklarımın olması nasıl bir his olur diye hayal kurarken buldum.

Bu mümkün değildi. Derin ve anlamlı bir ilişkinin gerektirdiği türden bir incelemeye kendimi açmamı engelleyen çok fazla sorunum vardı. Ella, Sadie'yi ya da hayatımın gidişatını değiştiren o geceyi

En kötüsü de, burada otururken, ona yakın zamanda bunu anlatmaya niyetim olmamasıydı.

Ve bu çekingenlik, yetişkin bir ilişkiye girmeye hazır olup olmadığım ya da bu kapasiteye sahip olup olmadığım konusunda çok şey söylüyordu.

Bana tek bir seçenek kalmıştı: aklımı başımda tutup, bu durum sürerken tadını çıkarmak.

"Gidelim mi?" diye sordu Nolen, peçetesini tabağının üzerine bırakarak. "Beşte kaçırmamam gereken bir toplantım var. Akşam yemeğine katılmaya çalışacağım, ama gelemeyebilirim."

"Sorun değil," dedim neşeyle, gelemeyeceğine sevindim. Ella ile baş başa vakit geçirmeyi tercih ederdim. Ginny, biz dışarı çıkıp Vegas'ı biraz keşfederken Chloe ile süitte kalacağına söz vermişti bile. Aslında, bu konuyu açtığımda, ayaklarını uzatıp otelin geniş koleksiyonundan en son çıkan gişe rekoru kıran filmi kiralayacağı için oldukça heyecanlanmış görünüyordu.

Masayı dolaşırken Nolen gerildi. "Ah, lanet olsun," diye mırıldandı. "Çarpışmaya hazır olun."

Onun bakışını takip ettim ve keskin bir takım elbise giymiş, kalem kalınlığında topuklu ayakkabılarla bize doğru gelen çarpıcı bir kadın gördüm. Dalgacı, açık kahverengi saçları beline kadar uzanıyordu ve bakır rengi gözleri Nolen'e dikilmiş, beni bile durup duraklatacak kadar şiddetli bir nefretle parlıyordu, oysa ben bu bakışı mükemmelleştirmiştım.

"İşte orada, hayatımın aşkı." Nolen kadına parlak bir gülümsemeyle selam verdi.

"Geber" diye karşılık verdi kadın, göğsüne bir yumruk atarak. "Sen bir pisliksin."

Ben gülerek homurdandım, ama o hiç aldırış etmedi, öfkesi sadece kuzenime yönelmişti. Ella'nın geniş gözlerle bakışlarını yakaladım ve yine bir kahkaha attım.

"Şşş," diye azarladı Nolen, masamıza bakarak. "Çocuklar var burada."

Kadın Chloe'ye kısa bir bakış attı, sonra zehirli bakışlarını tekrar Nolen'e çevirdi. "Bundan kurtulamayacaksın."

"Zaten kurtuldum," dedi Nolen yavaşça.

Ah, ikisinin de peşinde olduğu bir iş anlaşması olmalı. Vegas, Los Angeles'a kıyasla oldukça küçük bir alanda milyarderlerin en iyi gayrimenkuller için rekabet ettiği, son derece rekabetçi bir şehirdi.

"Jason biliyor mu?" diye sordu kadın sertçe.

Jason. Nolen'a, sonra kadına baktım ve aniden her şeyi birleştirdim. "Marlowe?"

Marlowe Beck, Nolen'in en iyi arkadaşı Jason'ın ablasıydı. Birlikte büyümüşlerdi, ayrılmaz bir ikiliydiler ve Nolen Marlowe'a büyük bir aşk besliyordu. Marlowe üniversiteye gitmek için taşınmış ve ondan iki yaş küçük olan on altı yaşındaki Nolen, bunun dünyanın sonu olduğunu düşünmüştü. Üniversiteyi bitirdikten sonra Jason'la birlikte Vegas'a taşınmış ve birlikte iş kurmuşlardı. Marlowe'u on sekiz yaşından beri görmemiştim.

Sanki ben konuşana kadar varlığımı fark etmemiş gibi bana baktı. "Johannes?" Beni baştan aşağı süzdü. "Tanrım, ne kadar değişmişsin."

Ella yanıma geldi, açıkça hak iddia ediyordu. Kahretsin, o gerçekten muhteşemdi. Onu sakinleştirmek için dirseğine dokundum. "Evet, seni son gördüğümde sadece on üç yaşındaydım."

Marlowe güldü. "Doğru. Sanırım hepimiz değiştik." Gözleri Nolen'e dikildiğinde tekrar soğuklaştı. "Bazıları diğerlerinden daha fazla."

"Ben de seni seviyorum," dedi Nolen.

"Arkanı kolla, Nolen. Bunu öylece kabul etmeyeceğim."

"Yazık." Gözlerini onun üzerinde gezdirdi. "Altımda yatarken harika görünürdün."

"Ve sen de sığ bir mezarda yatarken harika görünürdün," diye cevapladı.

Ella keskin bir nefes aldı, ben ise tekrar güldüm. "Vegas'ın sunduğu eğlence buysa, bir iki gösteri izlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Kuzenin çok kötü." Ella'ya bir bakış attı. "Özür dilerim. Beni en iyi günümde görmüyorsun." İkimize de kısa bir selam verdi. "Seni görmek güzeldi Johannes."

Ve bununla birlikte, kendine tamamen güvenen bir kadının kendine güveniyle restoranı geçerek yanıımızdan hızla geçti.

"Vay canına," diye fısıldadı Ella. "O... çok enerjik."

"Ama güzel." Nolen birkaç saniye Marlowe'un arkasından baktı, sonra iç geçirdi. "Kusura bakma. Devam edelim mi?"

Ella'nın kolunu sıktım. "Uzun sürmez." Nolen'in sessiz düşüncelerini fark ederek onunla birlikte yürümeye başladım.

"Sen ve Marlowe arasında ne oldu? Hatırladığım kadarıyla, çocukken ona aşkıydın."

Nolen bana baktı ve neşeli maskesi düştü, altındaki gerçek yüzü ortaya çıktı. "Bilmiyorum. Hiç anlamadım. Üniversitedeki mezunlar gününde onu ilk kez öptüm ve o da benimle birlikte olmak istiyordu, ama o gece geç saatlerde bana sadece bir çocuk olduğumu ve sadece erkeklerle ilgilendiğini söyledi. Kısa bir süre sonra, aptal bir avukatla evlendi. Sonra yaklaşık on iki ay önce boşandı ve Jason onu işe aldı. Aradan geçen on yılın bana karşı tutumunu yumuşatacağını ummuştum, ama o kısa sürede bu düşüncemi boşa çıkardı." Güldü, sesi kırılgan ve acı doluydu.

"Yine de ona ne yaptığını sormak yerine, ne yapmaya karar verdin, onun burnunun dibinden işi çalmak mı?"

"Ona sordum. Bana söylemeyi reddetti. Jason da bir fikri yok. Ve ben hiçbir şey çalmadım."

"O öyle düşünmüyor gibi görünüyor."

Gözlerini kısarak, "Sen kendi aşk hayatına odaklan, beni de benimkine odaklanmaya bırak, olur mu?" dedi.

"Benim aşk hayatım yok."

Nolen alaycı bir gülümsemeyle,

"Elbette yok," dedi. "O benim asistanım."

"Kiminle yatıyorsun?" "Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

"Ona öyle baktığında bir şey ifade ediyor."

"Peki, tam olarak nasıl bakıyorsun?"

"Aşık mışsın gibi, sevgili kuzenim." Elleriyle kalp şekli yaptı.

"Saçmalık," diye alay ettim. "Seks yaptık. İki kez. Hepsi bu."

"Ee?" Nolen omuz silkti. "Marlowe ile bir kez bile seks yapmadım, ama onun benim için doğru kişi olduğunu biliyorum."

"Bence Marlowe'un biraz ikna edilmesi gerekiyor."

Nolen güldü. "Mizah anlayışını kaybetmişsin sanmıştım." Omzuma vurdu. "Birlikte büyüdüğüm adamın geri dönüşünü görmek güzel. Aşk harika bir şifacıdır."

"Aşık değilim," dişlerimi sıkarak söyledim. "Aşık oldum, ama bu öyle değil."

Nolen'in çenesi gerildi. "Hayır, öyle değil. Ve küçük merhametler için şükürler olsun."

Bir anahtar kartını kapıya dokundurarak kapıyı açtı ve önce benim girmem için işaret etti. İçeri girdiğim anda, bu alanı nasıl kullanabileceğime dair aklımda yüzlerce fikir

"Vay canına."

"Değil mi?" Nolen başını salladı. "Ve ikinci bir kat ekleyip VIP alanlarını ana dans pistinin üzerine koyabileceğimizi düşündüm."

Ben de tam olarak aynı şeyi düşünmüştüm, özellikle tavanın yüksekliği nedeniyle. Bu tür bir iyileştirme için adeta yalvarıyordu.

"Peki," dedi Nolen. "Rakamları konuşalım mı? Sonra da hafta sonunu kız arkadaşınla, ona aşık değilmiş gibi davranarak geçirebilirsin."

Midem altüst oldu ve kalbim birkaç kez atlamadı. "Marlowe haklıymış," dedim. "Sen bir pisliksin."

Bölüm 24

Ella

Bunun olasılığı ne kadar?

Chloe'nin çarşaflarını sıkıca örttüm ve alnına bir öpücük kondurdum. "İyi geceler, küçük kızım. Ginny'ye iyi davran. Hemen dönerim."

"Olacağım."

Yeni oyuncak ayısını sıkıca kucaklayarak yatağın içine daha da sokuldu. Johannes, Nolen ile iş toplantısından döndükten sonra bu ayıcığı çıkardığında kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu ve Chloe ona anında aşık olmuş, onu yeni favorisi ilan etmişti. Johannes'in yüzünde beliren gurur ve mutluluğu da gözden kaçırmamıştım ve hayatım altüst olduğundan beri ilk kez, Mateo ile olan hayatımın öngördüğü gelecekte farklı bir gelecek hayal etmeye başlamıştım.

Johannes'la bir gelecek.

Ama ikimiz de gerçek kimliklerimizi bu kadar gizli tutarken buna karar veremedik. Sanki uçurumun kenarında, ayaklarımızın altında gevşek taşlar varken yürüyorduk. İkimiz de düşmekten korkuyorduk ve felaketle sonuçlanabileceği için ikimiz de ilk adımı atmaya hazır görünmüyorduk. İlk kez değil, yine öncülük edip ilk adımı atmayı düşündüm. Ona her şeyi anlatıp kendimi açarsam, onu da açılmaya teşvik edebilirim. Evet, daha önce farklı düşünmüştüm, ama birimizin cesur olması gerekiyordu. O kişi ben olabilirdim. Bu bir riskti, ama hayat risklerle doluydu. biraz param biriktirmiştım. İşler kötü giderse kaçabilirdim.

Karar verilmişti. Los Angeles'a döndükten sonra ilk fırsatta ona her şeyi anlatacak ve dürüstlüğümün ilişkimizin sonunu getirmeyeceğini umacaktım.

Önce bu özel hafta sonunu yaşamak istedim.

Belki bu biraz bencilceydi, ama bu birkaç günü mahvetme riskini göze alamazdım.

"Anne."

Chloe'ye döndüm. "Evet, küçük böcek?"

"Işığı açık bırak."

Başımı salladım ve ışığı loş bir parlaklığa indirdim. Ona bir öpücük gönderdim ve kapıyı kapattım.

"Şu haline bak." Ginny sandalyesinden kalkarken belini ovuşturdu. "Resim gibi güzelsin."

Gülümsedim ve dizimin hemen üstünde biten limon yeşili elbisemi düzelttim. Onu geçen hafta bir ikinci el mağazasından almıştım, ara sıra gerçek bir mücevher bulabileceğiniz ve şanslıysanız rastlayabileceğiniz mağazalardan biri. On dolara almıştı, ama yirmi katı, hatta daha fazlasına değer gibi görünüyordu.

"Teşekkürler, Ginny. Chloe'ye bakmaktan gerçekten rahatsız olmadığının emin misin?"

Evde vakit geçirmekten hoşlandığını söylemesine rağmen, Vegas'taydık ve Johannes'in onu buraya getirme nedeni çocuk bakımı olsa da, onun da dışarı çıkıp eğlenmeye hakkı olmadığını düşünmesini istemezdim. Her zaman oda servisi vardı. Ve eğer bu hoşuna gitmezse, onun sorunu.

"Dalga mı geçiyorsun? O koltuğa oturdun mu hiç? Meleklerin kanatlarında dinlenmek gibi. Hiç denemedim ama hayal gücüm var." Koluma hafifçe vurdu. "Gençsin, güzelsin ve günahlar şehri Las Vegas'tasz." Göz kırptı. "Ve günah işleyecek oldukça yakışıklı bir genç adam var yanında. O yüzden fırsatı değerlendir ve git eğlen."

Yüzüm kızardı ve kızardığımı saklamak için çenemi eğdim.

"Deneyeceğim

Deneyeceğim."

Johannes'in yatak odasının kapısı açıldı ve o, her zamanki

Her zamanki siyah balıkçı yaka kazak ve ona uyan siyah pantolonuyla çıktı. Kafamı salladım. "Dışarısı 38 derece."

"Restoranda ise 15 derece civarında olacak."

Uygun olmayan kıyafetine her zaman hızlı bir cevap verirdi. Ama şimdi onu zorlamanın zamanı değildi. Ona gerçeği söyledikten sonra, ondan da aynısını talep etme hakkım olacaktı. O zaman gelene kadar, umarım büyülmüş bir akşam olacak olan bu akşamı mahvetmeye niyetim yoktu.

Elini uzattı ve Ginny, avucunu göğsüne bastırarak yumuşak bir bakış attı. O, eski bir romantikti. Chloe'nin bana ihtiyacı olursa diye iletişim bilgilerini aldığımı kontrol ettim. Gözlerini devirdi, henüz bunak olmadığını mırıldandı ve televizyonu açtı.

Bana telaşlanmayı bırakıp gitmemi söyleyen mesajı, bağırsa bile daha yüksek sesle duyulamazdı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Nolen'ın akşam yemeğimize davetsiz gelmeyeceği bir yere. Otelde yersek, bir ara ortaya çıkıp akşamımı mahvedecek."

Otelin ön girişinde bir limuzin bekliyordu. Johannes beni içeriye götürdü, sonra yanıma oturdu. Aklım, ilk tanıştığım adamdan yanımda oturan adama dönüşümüne gitti. Bazen, onun ikiz kardeşi olup olmadığını ve ben bakmıyorken yerlerini değiştirip değiştirmediklerini merak ediyordum.

"İçecek bir şey?"

Arabanın yan panelinde bulunan maun kapıyı açtı. Arkasında tam donanımlı bir bar vardı.

"Bu senin limuzinin mi?"

"Otelin. VIP konuklar kişisel kullanımları için birkaç tane var."

"Mümkünse tonik su alayım."

Bana ve kendine birer içki doldurdu — viski gibi görünüyordu — sonra arkalarına yaslanıp parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi.

"Burada olduğun için mutluyum."

"Ben de. Davet ettiğin için teşekkür ederim."

Bana doğru eğildi, gözleri ağızımda. "O zevk tamamen benim."

Onun yumuşak ve sıcak dudakları benimkileri yakalamadan önce nefes almayı başardım. Öpücüğü aceleci değildi, sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi. Dilimin ucuyla alt dudağını okşadım ve elimi ensesine dolayarak onu kendime çektim. Parmak uçları eteğimi yukarı doğru kaydırarak uyluklarımın üzerine çıktı.

"Bacaklarını aç," diye fısıldadı.

Sürücüye bir bakış attım. Huh. Mahremiyet perdesi ne zaman kalkmıştı ?

"Bizi göremez, duyamaz da. Şimdi bacaklarını aç."

Sesindeki emir, gözlerindeki şehvet ve ve cildimde hissettiğim sıcak avucunun hissi nefesimi kesmişti. Ben de itaat ettim ve bacaklarımı iyice açtım. O yavaşça yukarı doğru ilerledi ve tüm bu süre boyunca gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Bu seni tahrik ediyor."

Bu bir soru değil, bir ifadeydi ve bunu inkar etmek istesem bile, ezici kanıtlar beni yalancı çıkaracaktı.

"Sen beni tahrik ediyorsun."

Gözleri parladı ve parmakları külotumun içine süzülerek, sert ve kararlı hareketlerle beni okşadı. Her yukarı doğru hareketinde, parmak ucunu klitorisimde

ama ben daha fazla sürtünme için kalçalarını kaldırdığımda, beni reddetti.

"p beni." Bakışlarının samimiyeti, yoğunluğu, çok fazlaydı.

Eğer beni persen,
saklanabilirim. "Hayır."

Beni tekrar okşadı, ben nefes alırken dudaklarımı ayırdığımda dilini dudaklarına sürdü.

"Neden?" O parmağını iime kaydırırken ben nefes nefese kaldım.

"nk gözlerimin içine bakarken parmaklarımın üzerine boşalacaksın. Seni izlemek, zevkini görmek ve bunu benim sağladığımı bilmek istiyorum."

İkinci parmağını da ekledi, başparmağıyla beni okşadı, alt karnımdaki baskı dayanamayacak kadar arttı. Zirveye ulaştım, uçurumun kenarında sallanıyordum. Sonra düştüm, orgazmımın gücüne nefes nefese kaldım.

"Bana bak, Ella," diye homurdandı Johannes.

Gözlerimi kapattım mı? Hatırlayamıyordum.

"Böyle daha iyi. Aferin kızım. Aynen böyle. Lanet olsun, muhteşemsin."

İlk dalga geriledi, yerini arka arkaya gelen artçı dalgalar aldı. Johannes hareketsiz kaldı, her nabzı hissederken gözleri parlıyordu, ta ki sonunda durana kadar. Parmaklarını çekti, viski bardağına daldırdı ve sonra dudaklarına bastırdı.

"Ağzımı a, güzelim."

Tanrım. Böyle erkeklerin sadece filmlerde veya kitaplarda olduğunu, gerçek hayatta olmadığını sanıyordum. Ama yine de, daha önceki tek deneyimim Mateo'ydu ve şehvet onun güçlü olduğu bir alan değildi.

Onunla ilgili tüm düşünceleri zihnimden silip attım. Bu anı benden almayacaktı. Ağzımı açtım ve Johannes parmaklarını içeri soktu. Dudaklarımı onun etrafında kapattım ve dilimi onun derisi üzerinde gezdirdim, viskinin yumuşaklığıyla kendimin tatlılığını tattım.

"Geldik efendim," diye bir ses interkomdan geldi.

"Mükemmel zamanlama," diye mırıldandı Johannes, arka kapı açılmadan bir saniye önce parmaklarını ağzımdan çekti.

Elbisemi aşağı çektim, vale'nin gözlerini dikmiş olabileceği düşüncesi yüzümü kızarttı. Limuzinden inerken bakışları başka yöne çevrilmişti. Muhtemelen ihtiyatlı davranmaya alışkındı.

Johannes bana katıldı ve elini belimin altına koyarak, beni restorana *Fiore*

giriş kapısının üzerinde yazıyordu. İtalyan mutfağı, en sevdiğim yemek.

Orgazmım hala içimde yankılanıyordu, dizlerim titriyor ve damarlarımdan sıcaklık akıyordu. Johannes'e destek için yaslandım, o da adını garsona verdi, garson bizi masamıza götürdü ve sandalyemi çekti. Johannes ben oturmadan oturmadı. Garson bize sert kapaklı menüleri verdi ve garsonumuzun birazdan geleceğini söyledi.

Şaka yapmıyordu. Bu kadar seçkin bir restoranda kıyafetim uygun değil mi diye endişelenmeye ya da mücevherlerle süslenmiş kadınların kıyafetimin ikinci el mağazasından alındığını anlayıp anlamayacağını düşünmeye bile vaktim olmadı, çünkü garson hemen geldi.

Johannes elini sallayarak onu uzaklaştırdı. Adam geri çekilirken özür dilercesine mırıldandı. Menüü açtım ve neredeyse boğuluyordum. Fiyatlar deliceydi. Mateo ile güzel restoranlarda yemek yemiştım ama hiçbirı bu kadar pahalı değıldı.

"Johannes, gördün mü..."

"Cümleyi bitirme," diye sözümü kesti. "Duymak istemiyorum."

"Ama..."

"Bir kelime daha edersen seni dizimin üzerine yatırırım." Kaşlarını kaldırdı ve beni güldürdü.

"Ben beş yaşında değilim."

Gözleri benimkilerle buluştu ve yavaşça aşağı doğru kayarak göğüs dekolteme odaklandı. "Hayır, kesinlikle değilsin."

Koltuğumda kıpırdanmaya başladım. "Kes şunu." "Hayatta olmaz."

Gözlerini benden ayırdı ve menüyü açtı. Birkaç saniye sonra, menüyü bir çırpıda kapattı.

"Ne sipariş ediyorsun?" diye sordum.

"Arancini ve ardından pappardelle mimmo."

Arancini yemiştım ama bu yemeğı hiç duymamıştım.

"O nedir?"

"İstakoz, deniz tarağı ve trüf mantarlı makarna. Çok lezzetlidir." Ağzım sulandı. "Öyle görünüyor. Ben de aynısından alayım."

O sırttı. "İyi seçim."

Garsonu çağırarak yemek siparişimizi verdi ve bir şişe şarap ile maden suyu istedi.

Bahse girerim o bile benim elbisemden daha pahalıdır.

Peçetemi silkeledim ve Johannes'in giydiğim kıyafetin nasıl olduğu ya da ne kadar pahalı olduğu umrunda değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Menüü incelediği birkaç an dışında, oturduğumuzdan beri gözlerini benden ayırmamıştı. Ve her seferinde onun buz mavisi gözlerinin yoğun bakışlarıyla karşılaştığımda, bacaklarımın arasındaki ağrıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirine sıkıştırdığımı fark ettim. Limuzinde yaşadığım orgazmın yardımcı olacağını düşünmüştüm.

Görünüşe göre yardımcı olmamış.

Arancini muhteşemdi ve garson önüme ana yemeği koyduğunda ve lezzetli kokular burnuma ulaştığında, ağızım salya ile doldu. Ama yemeye başlamadan önce, biri adımı seslendi.

Gerçek adım.

Eloise.

Ella değil.

Potansiyel yıkımımın kaynağını ararken tüm vücudum dondu. Kahretsin. Bana doğru koşan, okuldan arkadaşım olan bir kızdı. Arabella Finlay. O zamanlar da ağız bozuk ve göğüsleri büyük bir kızdı ve hiçbir şey değişmemişti.

Bu nasıl oluyor?

"Aman Tanrım! Sensin!" diye bağırdı ve tüm restoranın dikkatini çekti. Sandalyeye kayarak oturdum ve pahalı meşe döşemenin açılıp beni cehennemin derinliklerine çekmesini diledim.

"Ne tesadüf, Eloise!" Bana sarılmak için eğildi, kocaman göğüsleriyle beni ezdi ve sanki en iyi arkadaşmışız gibi davrandı, oysa gerçekte beni zorbalık çetesine dahil etmeye layık görmemişti. "Harika görünüyorsun, canım. Harika." Gözlerini üzerimde gezdirdi. "Dior mu? Gucci mi? Hayır, söyleme. Valentino, değil mi?"

Zorla küçük bir gülümsemeyle başımı salladım. "Harika tahmin, Arabella. Sen de... iyi görünüyorsun."

"Oh, biliyorum." Johannes'a döndü ve tüm tavırları baştan çıkarma moduna geçti. Gözleriyle onu soyuyormuş gibi, bakışları yavaşça vücudunun her yerini taradı ve kollarını kavuşturarak göğüslerini birbirine daha da yaklaştırdı.

Ellerimi yumruk yapıp kucağıma gömdüm. Johannes'in ona baktığı sırada attığı düz, sıkılmış bakışları, ona bir tokat atıp "Geri çekil, kaltak. O benim." diye bağırمامı engelledi.

"Bu lezzetli adam da kim olabilir? O yaşı adamla kaçtığını sanıyordum."

Kanım dondu, nefesim hızlandı ve Johannes'a bir bakış atmaya cesaret ettim. Gözlerindeki en ufak bir parıltı dışında, ifadesini okumak imkansızdı.

Onun sorusunu görmezden geldim. Johannes kendini tanıtmadıysa, ben de tanıtmayacaktım. "Hayır, yanıyorsun."

Kafasını salladı. "Hayır. Eminim sendin. Okulda bu konuda dedikodular dolaşıyordu. Söylentiye göre seni hamile bırakmış ve ailen onu seninle evlendirmiş."

Ah, sonunda gerçeklere dayanarak tartışabileceğim bir konu çıktı.

"Beni hamile bırakmadı ve ailem de onu benimle evlendirmek zorunda bırakmadı." Sesim çok kısık çıktı. "Kısa süreli bir ilişkiydi. Hepsi bu. Onu yıllardır görmedim."

Ve... yine yalanlara döndük.

"Oh." Dikkatini Johannes'e yeniden verdi. "Eh, seçimlerin kesinlikle iyileşmiş." Ona bir gülümseme attı. Johannes gülümsemedi, bakışları buz gibiydi. Arabella'nın gülümsemesi kayboldu.

"Peki, ben gitmeliyim. Beni bekleyen kendi yakışıklım var."

Arkasında bir yeri işaret etti, ama kimi kastettiğini göremedim. Kim olursa olsun, zavallı adama acımaya başladım.

"Hoşça kal."

Sanki çocukmuşuz gibi parmaklarını salladı ve cevap beklemeden, hayatımın ortasına bir bomba atıp beni parçaları toplamakla baş başa bırakarak aceleyle uzaklaştı. Peçetemi oynadım, katlayıp tekrar katlayarak kucağıma koydum. Ona bakamıyordum, daha doğrusu bakmaya cesaret edemiyordum.

"Onun için üzgünüm. O..."

"Neden sana Eloise dedi?"

Sorusu kalbimin tam ortasına saplandı. Kalbim titredi, sonra bir vuruş atladı.

Sonra bir tane daha. Gözlerimin önüne noktalar belirdi, başım dönüyordu.

Ona söyle, içimdeki ses haykırdı. Ona her şeyi anlat.

Ağzımı açtım, ama gerçek yerine yalanlar döküldü.

"Ella benim ikinci adım. Eloise adını sevmiyorum." Yanaklarım kızardı.

"O yüzden artık Ella adını kullanıyorum."

Parmağını dudaklarına dokundurdu. "Peki bahsettiği yaşı adam? Chloe'nin babası mı?"

"Hayır! Söyledim ya. Chloe'nin babası tek gecelik bir ilişkiydi."

Daha fazla yalan. Beni boğdular, bataklık gibi içine çektiler. Artık geri dönmek için çok geçti. Bu işi sonuna kadar götürmek zorundaydım.

"Yaşlı adam önemli değildi. Kimse değildi. Ergenlik isyanıydı. Sönüp gitti."

Bana baktı, gözleri kısıldı. Bana bir dizi soru yağdırmadan önce onu durdurdum.

"Bırak şunu, tamam mı? Okulda Arabella'yı hiç sevmezdim ve fikrim değişmedi. Hepimizin bir geçmişi var." Ona anlamlı bir şekilde baktım. "Öyle değil mi, Johannes?"

Bu haksız bir hamleydi, ama yine de yaptım. O benim geçmişimi kurcalayacaktı, o zaman ben de onun geçmişini kurcalayacaktım.

Çenesini sıkı. "Evet, hepimizin var."

Neredeyse hiç dokunmadığım şarap kadehini aldım ve bir dikişte yarısını içtim. Elim titriyordu ve ayağa kalkmaya çalışırsam bacaklarımın beni tutamayacağından şüphe ediyordum.

"Onun bu akşamı mahvetmesine izin verme." Ağlamaya çok yakın olmama rağmen kendimi gülümsemeye zorladım. "O sana gözleriyle tecavüz ederken neredeyse ona yumruk atacaktım."

Sonunda dudakları kıvrıldı. Çok az bir kıvrımdı, ama ben bunu kabul ederdim.

"Bunu bilseydim, onu kışkırtırdım. Onurumu kurtarmak için savaşmana bakmak için iyi para öderdim."

Gülerek şarap kadehimi ona uzattım. "Onurunu korumaya."

Rahatladım, o da kadehini kaldırıp benimkine dokundu. "Ve benim onurunu elinden almama."

Bölüm 25

Johannes

**Yeterince yalan söyledik. Artık gerçeği
söyleme zamanı.**

ELLA YANIMDA DÜZENLİ NEFES ALIYORDU, şehrin ışıkları yatakta soluk bir parıltı yaymaya devam ediyordu. Yan yatarak onu bir süre izledim, Nolen'in ona aşık olduğumdan emin olduğu düşüncesi kafamda yankılanıyordu.

Bu düşünceden nefret ediyordum, ama o, benim kabul etmeye hazır olduğumdan daha fazla gerçeğe yakın olabilirdi. Bu akşam o iğrenç kadın bizi bölmeden önce, ona Sadie'yi ve başıma gelenleri anlatmayı düşünmüştüm. Buna yüzde yüz ikna olmamıştım, ama gecenin nasıl gelişeceğine bağlı olarak, bunu bir olasılık olarak görmüştüm. Onun nasıl tepki vereceğine dair bir fantezi uydurmuştum, hünerli parmakları süveterimi çıkaracak, elleri ve dudaklarıyla yara izimi takip edecekti. Bana bunun onun için önemli olmadığını söyleyecekti. Her şeyi daha iyi hale getirecekti.

Sonra onun sırları ortaya çıktı ve ben hemen geri çekildim.

Ella mı, Eloise mi? Belki Ella onun ikinci adıydı, ama onu takma ad olarak kullanmayı seçmesinin nedeni hakkında bana yalan söylemişti. Bunun tercihi ile ilgisi yoktu, tamamen bir şeyi saklamasıyla ilgiliydi.

Ya da birinden saklanmakla.

Başlangıçta, ailesi hakkındaki hikayesine inanmıştım. Herkes benimki gibi şanslı bir aileye sahip değildi. Birçok aile birbirinden uzaklaşmıştı. Ama bu geceden sonra... hayır.

Yalan söylemişti.

Ailesinden kaçtığı konusunda yalan söylemişti, adı konusunda da yalan söylemişti. Başka ne konuda yalan söylemişti?

Tüylerim diken diken oldu, tarihin tekerrür ettiği korkunç bir his tenimi kapladı. Ella ne saklıyorsa, bunu öğrenmeye niyetliydim. Bana isminin gerçeğini bile güvenemiyorsa, benim geçmişimin gerçeğini ona güvenmemekte haklıydım. Yara izimin çirkinliğini.

Çoğu zaman haklı çıkmaktan zevk alırdım. Bu seferki ise, başıma gelen en kötü şeylerden biriydi.

Yorganı geri çekip yataktan çıktım. Komodinden telefonumu alıp, duvardan duvara halı kaplı zeminde sessizce yürüyerek süitın oturma odasına geçtim. Perdeler açıktı, Las Vegas Strip'in göz kamaştırıcı ışıkları odayı gündüz gibi aydınlatıyordu. Saatime baktım. Sabahın 1:05'iydi. Seattle'ı aramak için geç bir saatti, ama aşırı da değildi. Ash genellikle gece geç saatlere kadar çalışırdı.

Onun numarasını çevirdim ve telefon çalarken odada volta atmaya başladım.

"Hapse girdiğini ve kefaletini ödememi istediğini söylemek dışında bir şey için arıyorsan, şimdi kapatabilirsin."

"Evlilik seni yaşımdan önce yaşlandırdı mı kardeşim?"

Ash iç geçirdi. "Ne istiyorsun Johannes? Sabah altı da işim var."

Hemen konuya girdim. Ash de benim kadar lafı dolandırmayı sevmezdi. "Bir özel dedektifin adı lazım. İyi birinin. Senin bir tanıdığın olabilir diye düşündüm."

"Neden özel dedektif tanıyalım ki?"

"O pislik Forster'ı izlemesi için birini tutmamış mıydın? Kiana'nın mülakatında ona sarkıntılık eden adamı?"

Derin bir nefes aldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Her şeyi bilirim." Babam bir gün bana öyle söylemişti, ama neden Ash'e tüm sırlarımı anlattım ki?

"Onu ne için istiyorsun?"

Yalan söylemeyi ya da cevap vermeyi reddetmeyi düşündüm, ama bilinmeyen bir nedenden dolayı, içimi döküp endişelerimi başka birine onaylatma fikri dilimi çözdü. Sessizce, Ella'nın kulübüme geldiği andan, iş teklifi ve nakit ödeme karşısında yüzünde beliren rahatlamadan, bu gece Fiore'de olanlara kadar olanları ona anlattım. Ash kesintisiz dinledi ve ben bitirene kadar fikrini söylemek için bekledi.

"Dikkatli ol Johannes. Bu kızın izni olmadan işlerine burnunu sokarsan, onu kendine yakın tutmak yerine uzaklaştırmış olabilirsin."

Haklıydı. Ben de bunu düşünmüş ve görmezden gelmeye karar vermişim. Gerçeği ortaya çıkarmak daha önemliydi. Bunun bir başka Sadie vakasına dönüşme riskini göze alamazdım. Bir kadının beni bir kez kandırması bir şeydi, ama ikinci kez körü körüne aynı hataya düşmek?

Hayatta olmaz.

"Anlaşıldı. Peki, o lanet numarayı alabilir miyim, alamaz mıyım?"

"Tanrım, gerçekten huysuz bir pislik olabiliyorsun." Sesindeki gülümsemeyi duydum. "Senin cenazen. Her şey ters giderse, bana ağlamaya gelme."

Burun kıvırdım. "Sanki olur da. Bana mesajla gönder." Telefonu kapattım ve birkaç saniye sonra numara geldi.

Parmağım Arama düğmesinin üzerinde durdu. Bu saatte kardeşimi aramak bir şeydi, ama yardıma ihtiyacım olan bir yabancıyı aramak başka bir şeydi.

Sabaha kadar beklemem gerekecekti.

Yatak odasına döndüm, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım uyuyamadım. Saat beşte pes ettim. Normalde uykusuzluk beni mahvettiğinde, özel spor salonuma gider ve koşu bandında kendimi yorardım, ama süitte spor salonu yoktu ve yüksek yakalı bir kazak giyerek otelin spor salonuna gitmeye niyetim yoktu.

Bunun yerine, Ella uyanırsa diye ona bir not bıraktım ve sonra Nolen'in kiralamamı ve başka bir gece kulübüne dönüştürmemi istediği yere indim. Nolen'in bana verdiği anahtar kartını kapıya dokundurdum ve içeri girdim. Etrafta dolaşırken, zihnime yenilik yapma özgürlüğü verdim ve nasıl görünebileceğini hayal ettim. Kulüplerimin her biri, kulüp sahnesine farklı bir şey kattı. Aynı gece kulüplerinden oluşan bir zincir oluşturmakla ilgilenmiyordum. Müşterilerimin ziyaret ettikleri her mekanda benzersiz bir deneyim yaşamalarını istiyordum.

Telefonuma notlar alıp, diğer kulüplerimin dekorasyonunu yapan inşaat firmalarına birkaç e-posta gönderirken zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. İşleri ne kadar çabuk halledersem o kadar iyi olurdu. Her yeni maceranın başlangıcında hissettiğim o heyecan verici coşku damarlarımdan akıyordu. Yakında bu coşku kaybolacak, sorunlar üst üste geldikçe yerini stres ve endişe alacak ve açılış gecesinde tırnaklarımı kanayana kadar ısırp duracaktım. Ama şu anda, bu anda, olasılıklar olumsuzluklardan daha ağır basıyordu.

Bir sonraki bakışımda saat yedi olmuştu. Özel dedektifi aradım.

Otuz dakika sonra, bildiğim her şeyi ona anlattım - ki pek bir şey yoktu - ve o da bir şey bulur bulmaz bana geri döneceğine söz verdi. Yanılıyor olabilirdim, ama dün gecedan sonra içgüdülerim harekete geçmişti ve bir süredir içimde yanan şüphe ateşini körüklemişti, yanılmadığımı düşünüyordum.

Süitimize geri döndüğümde, Ella oturma odasının ortasında oturmuş, küçük kız için aldığı dev ayı Chloe ile oynuyordu. Ayı da sanki o da oyuna katılmış gibi Ella'nın yanında oturuyordu. Ella'nın bana gülümsemesi göğsümü sıkıştırdı. Tanrım, ne saklıyorsa, umarım affedilemez bir sır değildir. Sadie gibi.

Buna dayanamazdım... *Onun* ardından inşa ettiğim duvarları başka bir kadının aşmasına izin verdiğim ve aynı hatayı iki kez yaptığım fikrine dayanamazdım.

Hayır.

Ella, Sadie değildi. Buna inanmak zorundaydım.

"Günaydın." Gülümsedi. "Gel, bize katıl."

"Johannes!" Chloe ayağa fırladı ve bana doğru koştu. Küçük kollarını bacaklarıma doladı ve sıkıca tutundu. Göğsümde duygular çalkalanıyordu. Gerginlik, endişe, korku, sevinç, şaşkınlık. Bir sürü duygu beni vuruyordu, ta ki düzgün düşünemeyecek hale gelene kadar. "Benimle oyna."

Benimkiyle aynı derecede şaşkın olan Ella'yı aradım. Sonra kaşları indi, gözleri buğulandı ve sanki kalbi yerinden fırlayacakmış gibi elini göğsüne bastırdı.

"Ne oynayacağız?" Chloe'nin ellerini bacaklarımdan çektim ve onu annesinin yanına götürdüm, sonra kendimi yere bıraktım.

"Ayının çay partisi." Bana oyuncak bir fincan uzattı. Onu elinden aldım ve yudumladım, şu anda kim olduğumu merak ederek. Sadece birkaç ay önce, benim olmayan beş yaşındaki bir çocukla oyuncak bir fincandan oyuncak çay içip her saniyesinden zevk almam fikrine alay ederdim. Ama şimdi...

Lütfen başka bir Sadie olma. Lütfen...

"Beğendin mi? Özel olarak yaptım."

Ella'nın sırtışını yakaladım ve ben de ona sırtıtarak karşılık verdim. "Çok lezzetli." "Neredeydin?" Ella, kirpiklerinin altından bana bakarak sordu.

"Notunda yazmamış."

"Potansiyel gece kulübüne bir kez daha bakmaya gittim. Birkaç not aldım." Özel dedektife onun mahremiyetini ihlal etmesini istediğim kısmı atladım. "Doğru yaparsam, gerçekten para kazandıracak bir yer olmalı."

"Doğru yapacaksın."

Onun gururu ve bana olan inancı göğsümü kabarttı, sonra da aynı hızla çöktü. "Yemek yedin mi?"

"Hayır. Seni bekliyorduk. Ginny hala uyuyor galiba."

"Oda servisi sipariş edeyim, yoksa restoranlardan birinde yemek istemez misin?"

"Burada iyiyim." Elini aramızdaki halı kaplı alanı geçerek parmak uçlarımla dokundu. "Mahremiyeti seviyorum."

Karnım kasıldı. Bu kadının en ufak bir dokunuşu bile beni onun elinde hamur gibi yapıyordu. *Odaklan.* Dedektiften haber alana kadar, kendimi daha fazla kaptırmamalıyım.

"Aşağıyı arayıp sipariş vereceğim. Özel bir şey yemek ister misin?" "Krep!" diye bağırdı Chloe.

"Sana sormadı." Ella burnunun ucunu hafifçe vurdu ve Chloe güldü.

"Bear krep istiyor."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "O zaman, bu her şeyi değiştirir."

Saçlarını karıştırdım ve ev telefonunu kaldırıp çeşitli kahvaltılık şeyler sipariş ettim, sonra duş almaya gittim. Kendimi sabunlarken, imkansız bir rüya zihnime girdi. Ella'nın duş kapısını açıp arkamdan içeri girip vücudumu, sikimi sabunlayıp, belki de dizlerinin üzerine çöküp beni ağzına alması.

Elim penisime gitti ve sertçe sıktım. Bir, iki, üç kez. Daha hızlı hareket ettim, Ella'nın ayaklarımın dibinde olduğu görüntüsünü zihnime kazıdım. Pembe dudakları başımın etrafını kapattı, dili üstteki yarığıyla oynadı, sıcak elleri testislerimi avuçladı ve tam doğru miktarda sıktı.

Boşalırken bileğimi ısırdım, su duvardan akıp gitmeden önce sperm fişkırdı.

Lütfen, lanet olsun, lütfen dedektif kötü bir şey bulmasın.

Kurulanıp saçımı nemli bırakarak taradım ve her zamanki üniformam olan balıkçı yaka kazak ve pantolonumu giydim. Oturma odasına geri dönerken kapı çalındı. Odayı geçtim ve oda servisi görevlisini içeri davet ettim. Kahvaltıyı yemek masasına koydu, Chloe her bir öğeyi gördükçe çığlık atarak çok sevindi. Onun coşkulu heyecanı Ginny'yi uyandırmış olmalıydı, çünkü Ginny odasından çıkıp, uykulu gözlerle, Thor pijamalarıyla geldi.

Gülmemi zorlukla bastırdım. Ya da öyle sandım.

"Dinle, genç adam. Thor'u seviyorum. Büyük bir çekici kullanabilen bir erkeği hangi kadın istemez ki?" Kaşlarını oynattı.

Onun çift anlamlı sözleri beni ve Ella'yı tam kalbimizden vurdu. İkimiz de kahkahalara boğulduk. Oda servisi görevlisi kızardı ve odadan çıktı. Chloe ise, odadaki yetişkinlerin neden güldüğünden çok, mutfağa yaptırdığım ayı şeklindeki kreplere ilgi duyuyordu.

"Bak anne." Bir krep aldı ve Ella'nın yüzüne doğru salladı. "Ayı. Ayı, anne."

Ella bana baktı ve "Teşekkür ederim" diye dudaklarını oynattı. Ben sadece istemiştim, ama yine de başımı salladım. Şef bir şekilde bunu başarmıştı. *Nolen'e bunu söylemeyi unutmamalıyım.*

"Harikalar." Bir sandalye çekip Chloe'yi oturttu. "Çok fazla şurup koyma Chloe. Biraz da meyve ye."

Kahve doldurdum, bir tabağa biraz omlet koydum ve Ella'nın çocuğuna annelik yapmasını daha iyi görebileceğim karşıdaki koltuğa oturdum. Ella'nın cesaretlendirip talimat vermeden, emir vermek yerine ikna ederek istediği sonucu elde etmesi, yani meyve yemesi için krep yemesini azaltması, garip bir şekilde bağımlılık yapıcıydı.

Manipülasyon ustası.

Yumruklarımı sıktım. Kahretsin. Korkunç bir önsezi ensemin arkasına sızdı. Bugün onu gözümün önünden ayırmayacaktım. Ya da yarın. Ya da dedektiften haber alana kadar hiçbir gün. Sadie gece karanlığında ortadan kaybolmuş, parçaları toplamak bana kalmıştı.

Ella'nın da aynı şeyi yapmasına izin vermeyecektim.

"Ginny, bu sabah Chloe'yi havuza götürür müsün? Ella'nın yardımı gerekiyor."

Ella başını eğdi, bir kaşını kaldırdı. "Ne konuda yardımına ihtiyacın var?"

"Nolen." Biraz gülümsedim, kendimi normal davranmaya zorladım. "Pankek yerine daha fazla meyve yemesi için nazikçe ikna edilmesi gerekiyor."

Daha fazla açıklama yapmama gerek kalmadan sahte gerekçemi anladı. Başını geriye atarak güldü.

"Sanırım kuzenini ikna etmek biraz daha zor olabilir."

"Doğru. Ama bence bu işi halledebilirsin."

"Öyleyse" — çenesini göğsüne dayadı ve bana gözlerini kırıştırtarak baktı — "Seve seve yardım ederim."

Ella ve ben, otelin çevresinde bulunan birçok bardan birinde Nolen ile buluştuk ve bir saatten az bir süre sonra, markayı ve işi kurmam için bana zaman tanıyan ve Las Vegas'ın en iyi konumunda bulunan bu alanın tam fiyatını ödmeden önce

kira sözleşmesi içeren bir anlaşma yaptık. Bu anlaşma, Las Vegas'ın en iyi konumundaki bu alanın tam fiyatını ödmeden önce markayı ve işi kurmam için bana zaman tanıyordu.

Ella, bir aile üyesinin bana biraz müsamaha göstereceğini umuyorsa, gözleri açılmıştı. Nolen, tüm Kingcaid'ler gibi, sert bir pazarlık yaptı ve DNA'nızı paylaşıp paylaşmadığınıza bakılmaksızın hiçbir iyilik yapmadı. Bazen ailemiz, DNA'nızı paylaştıkları için pazarlıklarda daha sert davranırdı.

"Nasıl oldu bilmiyorum, ama sanırım az önce kandırıldım," dedi Nolen, buzlu su bardağını boşaltarak.

Gülmeme engel oldum. "Dramayı bırak. Bu adil bir anlaşma." "Evet, senin için."

Gözlerimi devirdim ve o güldü.

"Avukatım sözleşmeleri hazırlayacak. Sadece yirmi dört saat kadar sürer. Pazartesi sabahı ayrılmadan önce imzalayabilirsin."

"Kulağa hoş geliyor." Ayağa kalktım ve başımı Ella'ya doğru eğdim. "Ginny'nin yerini almalıyız. Sonra görüşürüz."

Yüzme havuzuna doğru giderken telefonum çaldı. Arayan numara ekranda belirdiğinde kanım dondu.

"Bunu cevaplamam lazım." Kafamı lobideki kahve dükkanına doğru çevirdim. "Git kendine bir kahve al. Uzun sürmez."

Kaşlarını çattı ama kabul etti ve mermer zeminde yürürken ara sıra endişeli bir bakışla bana dönüyordu.

Kalbim göğsümde çarparak telefonu açtım. "Kingcaid." "Bay Kingcaid. Size haberlerim var."

Bölüm 26

Ella

Güvenlik bir yanılsamadır.

LATTEMI YUDUMLADIM, Johannes'in lobide bir aşağı bir yukarı yürürken omurgasının her adımı sertleştiğini izlerken endişem artıyordu. Umarım bunun, elde etmek için çok uğraştığı gece kulübü ödülüyle bir ilgisi yoktur. Hayır, kazananın açıklanmasına henüz birkaç gün vardı, bu yüzden onun bariz heyecanının sebebi bu olamazdı.

Omzunun üzerinden bana baktı, kaşlarını çatarak derin bir kaş çatma yaptı. Gülümsedim. O da arkasını döndü. Midem altüst oldu ve seramik üzerine tırnaklarımın çıkardığı ses sinirlerimi bozana kadar parmaklarımla bardağın kenarına vurdum. Sonra kağıt peçeteleri yırtmaya başladım.

Sonunda, telefonu kapattı ve cebine koydu, ama hala bana sırtını dönmüş, elini kaldırıp parmaklarını saçlarında gezdiriyordu.

Bardağı itip ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Birkaç adım yaklaştığımda, dönüp bana baktı.

"Ne oldu?"

Dudakları beyaz bir çizgiye dönüştü ve iki adımda bana ulaştı. Dirseğimi sıkıca kavrayarak beni asansörlerin olduğu yere doğru itti.

"Johannes, ne oluyor?"

"Burada olmaz," diye homurdandı.

Asansör çağırma düğmesine parmağını vurdu, öfkesi şiddetli dalgalar halinde yayılıyordu. Onun tutuşundan kurtuldum ve asansör kapıları açılırken bir adım geri attım.

"Bana ne olduğunu söylemeden seninle hiçbir yere gitmiyorum. Ödül yüzünden mi?" Eğer öyleyse, onun öfkesinin hedefi haline nasıl geldiğimi anlayamıyordum. Tabii onun başarısını tehlikeye atacak bir şey yapmadıysam. Ama bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ödül mü?" Kaşlarını çatı. "Hayır, lanet ödül değil. Şimdi asansöre bin."

"Hayır."

Topuklarımı döndürdüm ve lobiye geçtim. *Kızgın bir adamla yalnız kalmayı mı tercih ederdim? Hayır, teşekkürler.* Johannes bana bir kadına kötü davranacak bir adam olduğunu gösteren tek bir işaret bile vermemişti, ama herkesin bir ilki vardır. Ve ben onun ilki olmak istemiyordum.

"Ella, bekle." Bana yetişti ve kolumu tuttu.

Ona avuç içlerimi gösterdim. "Hayır. Şimdi bana ne olduğunu anlat, burada, hemen şimdi, yoksa Chloe ve Ginny'yi alıp eve gidiyorum."

Burun delikleri genişledi, elleri yanlarında yumruk haline geldi. "Süite gel."

"Hayır. Bu haldeyken seninle hiçbir yere gitmiyorum. Ya seni bu kadar sinirlendiren şeyi söyle ya da gidiyorum."

Çenesini öne doğru çıkardı. "Peki. Ne zaman evlendiğini bana söylemeyi planlıyordun, Ella? Yoksa 'Eloise Fernandez' mi demeliyim?"

Kanım dondu, kalbim güm güm atıyordu. *Nasıl öğrenmişti?* Telefon görüşmesi. Telefon görüşmesi olmalıydı. Ama diğer uçta kim vardı? Mateo mu? Tanrım, belki Johannes'in gece kulübü işi Mateo ile bir şekilde bağlantılıydı. Bir zamanlar, birçok gece mekanının uyuşturucu bağlantısı olduğu için böyle düşünmüştüm, ama Level Nine'da bununla ilgili hiçbir işaret görmeyince, bu korkuyu aklımın bir köşesine attım.

O telefon görüşmesinin Mateo'dan olma ihtimali varsa, gitmem gerekiyordu. Hemen.

"Chloe nerede?" Cevabı bildiğim halde neden bunu soruyordum? Havuz başında. Ginny ile birlikte. "Gitmem gerek." Lobiye geçip otelin arkasındaki dinlenme alanlarına doğru koştum. Vegas otelleri neden bu kadar büyük? Çok uzağa gitmemiştim ki Johannes beni durdurdu.

"Bekle. Kahretsin, Ella, bekle."

"Bekleyecek vaktim yok. Gitmem gerek. Beni almaya gelecek."

"Kim? Kocan mı?" Öfkesi şaşkınlığa dönüşmüştü. "Sadece bana neler olduğunu anlat."

"Telefonda kiminle konuşuyordun?"

"Özel dedektif." Yanakları kızardı. "Senin geçmişini araştırması için onu tuttum."

Mateo değildi. Beni bulamamıştı. Omuzlarım çöktü ve ciğerlerimdeki hava bir anda dışarı çıktı, ciğerlerim düzleşti. Öne doğru eğildim, ellerimi dizlerime dayadım, sanki bir kat merdiven koşmuşum gibi nefes nefeseydim.

"Aman Tanrım."

"Ella." Johannes ellerimi tuttu ve ayağa kalkmama yardım etti. "Lütfen, konuş benimle."

Panik halim geçince, öfke yerini aldı. Beni gözetlemesi için *özel dedektif* tutmuştu.

Bu ne cüret? Bu ne cüret!

"Seni pislik," diye tısladım. "Bunu nasıl yaparsın? Benim özel hayatımın seninle ne ilgisi var?" Yoldan geçenlerin tuhaf bakışlarını fark ederek göğsüne dürttüm. Umurumda değildi. "Ne zamandır hayatımı gözetliyorsun? Bir hafta mı, bir ay mı, yoksa mülakata geldiğim günden beri mi?"

"Bu sabahtan beri. Dün geceki isim meselesinden sonra şüphelenmeye başladım ve bir iş arkadaşımın ne bulabileceğini araştırmasını istedim." Ağzım açık kaldı. Birkaç saat. Benim hakkımda, nereli olduğum hakkında, kiminle evli olduğum hakkında gerçeği ortaya çıkarmak için sadece bu kadar zaman yeterli olmuştu. Tanrım, ne kadar aptalmışım. Ne kadar safmışım. Ve bu özel dedektif benim hakkımda bu kadar kolay bilgi edinebiliyorsa, Mateo da edinebilirdi. Büyük bir şehirde yaşadığım için güvende olduğumu sanıyordum, ama değildim. Hiçbir yer güvenli değildi. Tek yapabileceğim yapabileceğim tek şey yoluma devam etmektir.

"Ondan kaçırıyorsun, değil mi? O Chloe'nin babası."

"Git buradan." Onu ittim. "Beni rahat bırak. Düşünmem için zamana ihtiyacım var."

"Lütfen benimle konuş."

"Hayır!" Onu tekrar ittim. "Bana sorabilirdin, ama bunun yerine arkamdan gizlice araştırdın."

"Sordum. Ve sen bana yalan söyledin. Ella senin ikinci adın değil. Ve gerçek adın Eloise."

"Benim adım Ella Reyes," diye ısrar ettim. "Artık ben buyum."

Bana avuçlarını gösterdi. "Tamam, tamam. Ella olsun. Ama lütfen, benimle yukarı gel de konuşalım."

Kafamı salladım. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Bana ihanet ettin."

Gözleri sertleşti ve çenesini sıktı. "*Sana* ihanet mi ettim? Bana bunu söyleyecek kadar güvenmediğini bilmek nasıl hissettiriyor sanıyorsun? Ve sana neredeyse güveniyordum..." Sözü nü kesip dudaklarını kapattı.

"Neredeyse neyi bana emanet edecektin?" "Hiçbir şey. Unut gitsin."

Sırlar. Tehlikeli şeyler, sonunda her zaman ortaya çıkar. Ve ortaya çıktıklarında, katliam başlar.

"Bana söylemeliydin. Sana yardım edebilirdim. Sana yardım *edebilirim*." "Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Evet, ihtiyacın var lan."

İçimdeki tüm mücadele gücü kayboldu, beni zayıf ve bitkin bıraktı. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Boşluğa. Lütfen bana bunu ver."

"Peki." Sesi yumuşadı. "Neye ihtiyacın varsa. Süiti al. Ben birkaç saat ortadan kaybolacağım."

Yüzümü avuçladı, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. Bu şefkatli dokunuş beni ağlatmak istedi.

"Ama senden vazgeçmeyeceğim. Bizden vazgeçmeyeceğim. Hazır olduğunda bana her şeyi anlatmanı istiyorum, sonra bir plan yaparız. Ama sana ve Chloe'ye güvende olduğunuzu garanti ederim."

Keşke buna inanabilseydim. Ama özel dedektifi sadece birkaç saat içinde gerçek adımı ve medeni durumumu öğrendikten sonra, Mateo'nun beni bulması sadece an meselesiydi.

"Güvenlik bir yanılsamadır, Johannes."

Uzaklaşırken, ensemde onun bakışlarının sıcaklığını hissettim. Ama arkamı döndüğümde, gitmişti.

Süite çıkmak yerine, yüzme havuzuna doğru yöneldim. Mateo beni bulamamış olabilir, ama Chloe'yi yakınımda tutma ihtiyacı tüm mantığı gölgede bırakıyordu. Havuz kenarı güneşlenmek isteyenlerle doluydu, havuzda gruplar halinde durup sohbet eden ve içki içen insanlarla doluydu. Sıkışık şezlongların arasından geçerek çocuk havuzuna ve oyun alanına doğru ilerledim. Güneşin sıcağı üzerime çöküyordu, gözlerimi kısarak şapka ve güneş gözlüğümün olmadığını hayıflanıyordum.

Chloe ve Ginny havuzda değillerdi. Sıcaktan kaçmak için içeri girmiş olmalılar. Onları suçlamadım. Sadece birkaç dakikadır buradaydım ve zaten yeterince ısınmıştım.

İçeri döndüm ve asansörle süite çıktım. Johannes'in açıklaması kafamda dönüp duruyordu. Evli olduğumu ve gerçek adımı biliyordu, ama neden ayrıldığımı bilmiyordu. Ona söylemeliydim. Bu konuda haklıydı. Ama hayatınız tehlikedeyken, güvenlik için hiçbir şeyi feda edemezsiniz.

Ayrıca Johannes'in de kendine sakladığı sırları vardı. İkimiz de suçluyduk.

İkimiz de birbirimize güvenmeye istekli değildik.

Soru şuydu: Bundan sonra ne yapacaktık?

Cevabım yoktu.

Anahtar kartını siyah plakaya dokundurduğumda kapıdaki ışık yeşile döndü. Kapıyı itip içeri girdim.

"Chloe! Ginny!"

Sessizlik beni karşıladı. Hmm. Belki bir şeyler yemek için ya da Strip boyunca uzanan monorayda gezintiye çıkmışlardı. Chloe bu sabah bundan bahsetmişti. Daha önce hiç binmemişti. Ben de binmemiştim. Umarım Los Angeles'a dönmeden önce zamanım olur.

Eğer kalırsam tabii.

Ne olursa olsun, Johannes'a her şeyi anlatmam gerekiyordu ve o da aynısını yapmalıydı. Her şeyi tamamen açıklığa kavuşturmadan ilerleyemezdik.

Ayakkabılarımı çıkardım ve çantamı kanepeye attım. Saçlarım gözlerime düştü ve yüzümden uzak tutmak için kullandığım saç tokasını yeniden taktım, sonra Chloe ve Ginny dönmüş ve uykuya dalmış olabilecekleri ihtimaline karşı Chloe'nin yatak odasına doğru yürüdüm. İçeri girdim. Boştu. Arkanı döndüm, ama tam o sırada solumdan bir hareket gözüme çarptı. Bir adam gölgelerin içinden çıktı ve dünyam alt üst oldu.

"Merhaba, Eloise," dedi Mateo yaklaşarak. "Seni özledim."

Oturma odasına geri çekildim ve seçeneklerimi değerlendirdim. Kapıya kadar ulaşamazdım. Telefonum çantamdaydı, kanepenin üzerinde uzakta ve ulaşılamaz bir yerdeydi, ev telefonu da kapı kadar işe yaramazdı. Johannes bir süre geri dönmeyecekti ve Ginny ile Chloe'nin nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tanrım.

Ağzım kurudu. Onları

kaçırmıştı.

"Neredeler?" diye fısıldadım, boğazım kurumuştu. "Chloe nerede?" "O güvende." Avını köşeye sıkıştırdığını bilen ve onunla bir süre oynamayı mı yoksa olduğu yerde sefil hayatını sona erdirmeyi mi seçeceğini

kararlaştırmaya çalışan bir adamın kendine güveniyle bana doğru yürüdü. avını köşeye sıkıştırdığını ve onunla bir süre oynamaya mı yoksa sefil hayatını orada sonlandırmaya mı karar verdiğini bilen bir adamın kendine güveniyle bana doğru yürüdü.

Ben. Av bendim. Her zaman öyleydim.

"Ginny?"

"Yaşlı kadın mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Yaşayacak. Ama biraz baş ağrısıyla uyanabilir."

Midem bulandı, mide bulantısı göğsüme, boğazıma kadar çıktı. Yutkundum. *Sakin ol. Düşün. Aptalca bir şey yapma.*

"Beni nasıl buldun?"

"Zorlukla." Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine yansımadı. "Ama sonra şansım yaver gitti. Bir iş ortağım dün gece Fiore'deydi ve senin başka bir adamla öpüşüp durduğunu gördü." Her kelimeyle sesi yükseldi ve sonunda, ağzının köşelerinde tükürük birikerek bağırmaya başladı.

Ben geri çekildim. O da peşimden geldi, yüzü öfkeyle kaplıydı, en değerli varlığını çaldırması ve geri aldığında onun zarar gördüğünü fark etmiş bir adamın öfkesi.

Johannes. Johannes'ı güvende tutmalıydım. Benim için hiçbir önemi yokmuş gibi davranmalıydım. önemsizmiş gibi davranmalıydım.

"O kimse değil, Mateo. Öyle değil. O benim patronum. , Chloe'yi beslemek ve giydirmek, başımızı sokacak bir evimiz olması için."

"Hayır, lanet olsun, *yapmadın!*" diye bağırdı. "Bir evin, en güzel kıyafetlerin, her isteğini yerine getiren en iyi aşçılar vardı. Her şeye sahiptin, Eloise."

"Ben bir tutsaktım!" diye bağırdım. "Ve sen evliliğimiz boyunca bana yalan söyledin. Sen ve lanet olası uyuşturucuların Chloe'yi neredeyse öldürüyordunuz." O irkildi, ama ben devam ettim. "Kızımızı tehlikeye attığın için seni *asla* affetmeyeceğim. Asla."

"Bu o l m a m alydı. Sana halledeceğimi söyledim ve hallettim."

"Oh, evet." Acı bir şekilde güldüm, cesetler ve kan görüntüleri silah sesleri. *Pop, pop, pop.* Ben dolabın içinde, Chloe'yi kucaklamış, onu en kötüsünden korumak için ellerimle kulaklarını kapatmıştım.

"Evet, her şeyi hallettin, Mateo. Bir dahaki sefere kadar." "Bir dahaki sefer falan olmayacak."

Gülmekten kendimi alamadım. Seçtiği işin tehlikelerine karşı körlüğü beni hayrete düşürdü. "Bir dahaki sefer *her zaman* olacaktır. Ve kızımın o ortamda büyümesine izin vermeyeceğim."

Beni köşeye sıkıştırdı, yemek masası ile duvar arasında sıkıştırdı. Kaçış yoktu.

"Sana başka seçenek kalmadı."

Beni yakaladı, döndürdü. Direndim. Tanrım, direndim. Ellerimle ve ayaklarımla saldırdım. Bacağıma tekme attığımda homurdandı.

beyaz bir bezle ağzımı ve burnumu kapattı. Gözlerim kapandı.
Karanlık.

Bölüm 27

Johannes

**Bu sefer, savaşmadan pes
etmeyeceğim.**

Günün kavurucu sıcağında Las Vegas Strip'te ^{yürüyenleri} anlamakta zorlanıyordum, ama insanlar kaldırımları doldurmuş, her santimetrekareyi kaplamışlardı.

Yürüyüşe çıkmak berbat bir fikirdi.

En yakın otele girip lobide oturdum. Ona ne kadar süre vermeliyim? Bir saat? İki saat? Daha fazla mı? Ash, izinsiz olarak özel hayatına girsem onu kaybedebileceğimi söylemişti, ama her zamanki gibi, bilge ağabeyimin sözünü dinlememiştim. İlk başta merakla devam ettim, sonra parmağındaki yüzük gibi önemli bir konuda bana yalan söylediğı için öfkelen dim.

Daha iyi bilmeliydim. İlk tanıştığımızda nasıl davrandığını hatırlamalıydim. Ne kadar ürkek olduğunu, nakit ödemeyi teklif ettiğimde ne kadar rahatladığını. Gözlerinin derinliklerinde yatan korkuyu. Chloe'nin babasından bahsettiğimde ne kadar kapandığını.

Özel dedektif, benim anlamadığım bir tür yüz tanıma teknolojisi kullanarak gerçek adını bulduğunu ve evlilik cüzdanını bulduğunu, ancak boşanma cüzdanını bulamadığını söylediğinde, öfkeden deliye döndüm. Kingcaid'ler aldatmazdı ve biz de evlilikleri bozan insanlar değildik. Babam, biz gençler ilk randevularımıza çıktığımızdan beri bunu hepimize iyice aşılamıştı. Ama Ella, yani Eloise, benim haberim olmadan bunu bana zorla yaptırmıştı.

Ama birazcık sağduyum olsaydı, durup kendime neden evlilik durumunu gizlediğini sorardım. Neden ondan saklandığını. şu ana kadar, Mateo Fernandez adında ve Oklahoma'da yaşadığı dışında çok az şey biliyordum. İlgilendiğim o değildi. Ella'ydı. Yine de dedektife araştırmaya devam etmesini ve ne bulabileceğini görmesini söyledim. Ne kadar çok bilgi sahibi olursam, Ella'ya o kadar iyi yardım edebilirdim.

Siktir et.

Onu kaybetmeyecektim. Bu yüzden değil. Her Şey dzeltilebilirdi.

Ayağa kalktım, sürgülü kapılardan çıkıp Strip'e geri döndüm. On beş dakika sonra, Kingcaid Las Vegas'a girdim. Koridorda sitimize doğru yürürken kalbim kt kt atıyordu, tartıŐtıęımızda yüzünde gördüğüm acı ve öfke karışımı içimi kemiriyordu.

"Ella," diye seslendim içeri girerken. "Bizim..."

Başımda bir ağrı patladı ve kendimi halının üzerinde yatarken buldum. Yüzümden ıslak bir Şey damlıyordu. Dokundum ve parmaklarıma baktım. Kırmızı. Kan. Ayağa fırladım.

İki adam bana doğru geldi. Keskin bıçaklar yerine etli yumruklar. Londra yerine Las Vegas.

Ama beynim ikisini birbirinden ayıramadı. Donakaldım.

Kalp atıŐları hızlandı ve göğsümde keskin bir ağrı hissettim.

Nefes alamıyordum.

Hareket et! Bir Şey yap.

Vücudum itaat etmiyordu. Bu altı yıl önceydi ve bir kez daha sayıca azdım, çaresizdim ve bir başkasının merhametine kalmıştım.

Hayır.

Bir daha

olmaz.

Bir daha

asla.

Çaresiz *değildim*. Ve savaŐmadan pes etmeyi reddettim.

Kendimi hazırladım, savaŐçı bakıŐlarımla bana saldırmaya cesaret etmelerini bekledim, bacaklarımla ayırdım, ellerimi yumruk yaptım.

Onlar harekete geçti. Ben de harekete geçtim.

Yediğim yumrukların ve attığım yumrukların sayısını unuttum. Karışık bacaklar, kollar ve kan. Acı. Yine de pes etmeyi, onların kazanmasına izin vermeyi reddettim. *Onun* kazanmasına izin vermeyi reddettim.

Siktir git, Sadie. Siktir git.

Ella. Bu Ella ile ilgiliydi. Ama o Sadie değildi. O değildi. O farklıydı.

Nerede o? Bu, kocasının işi. Bundan emindim. Gcmn azaldığını hissettim. Zamanım doluyordu. Son bir hamle. Son bir deneme. En yakınımdaki adama kendimi attım. O da diğerine çarptı ve ikisi de oturma odasının ortasındaki kalın ahşap sehpaye çarptı.

Çatırtı.

Sessizlik.

Hareket yok.

Kan gözlerime akarak görüşümü kırmızıya çevirdi. Dizlerimin üzerine çöktüm, başım dönüyordu. *Bayılma. Dikkatli ol.* Kafamı salladım. Kafatasımdan bir acı geçti. *Ah.* Sallama. Odanın diğer ucundaki ev telefonuna sürünerek gittim. Telefonu kaldırdım.

"Yardım gönderin," diye nefes nefese söyledim. Yere yığıldım ve bayıldım.

"Johannes."

Derin ses beynimi bulanıklaştıran sisin içinden sızarken inledim. Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, sis beni esir alan zincirler gibiydi. Gözlerimi açmaya çalıştım. Biraz aralamayı başardım.

"Çok parlak," diye inledim ve gözlerimi tekrar kapattım.

Tanrım. Ayak parmaklarımdan ucundan başımın tepesine kadar her yerim ağrıyordu.

Hayatta mıydım? Evet, hayatta olmalıydım. Ölmüş olsaydım, bu kadar acı çekmezdim.

Bitkin bir koşucu finiş çizgisini geçer gibi, hafızam da yavaş yavaş canlanmaya başladı. Otel odamda beni bekleyen iki adam. Bana saldırdılar, ama ben karşı koydum. Neden oradaydılar?

Tanrım.

Ella.

"Siktir. Ella." Gözlerimi zorla açtım. Nolen yüzünde rahatlamış bir ifadeyle başımda duruyordu.

"Tanrım, dostum, şükürler olsun. Beni çok korkuttun." "Ella nerede?" Bu sefer sesim daha güçlü, daha az kısıp çıkıyordu.

"Sakin ol dostum." Elini omzuma koydu. "Berbat görünüyorsun. Morluklar geçene kadar aynalardan uzak dur."

"Oyalamayı bırak, Nolen. Nerede o?" Oturmaya çalıştım. Başaramadım. *Kahretsin, neyim var benim?*

Nolen yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum dostum. Ondan hiçbir iz yok. Güvenlik ekibi CCTV kayıtlarını inceliyor. Eğer kayıtlarda görünürse, onu buluruz." Yüzünü tekrar buruşturdu.

"Chloe de gitmiş."

Onları yakalamıştı. Kocasını. Tek açıklaması buydu. Ellerimi yumruk yaptım.

"Ginny ne durumda?"

"O iyi. Doktoru muayene ettirdim. Biri onu buradan birkaç blok ötede bir ara sokağa atmış. Kim olduğunu ya da neden hedef alındığını bilmiyor. Sadece Chloe ile asansöre bindiğini ve iki adamın onları takip ettiğini hatırlıyor, son hatırladığı şey bu."

"Ella'nın kocası bu işin arkasında," dedim donuk bir sesle.

Nolen'in kaşları alnına kadar kalktı. "Kocasını mı? Evli mi? Ama ben senin ve..."

"Ben de yeni öğrendim. Ondan kaçmış, Chloe'yi de alıp Los Angeles'a gelmiş. O zamandan beri saklanıyormuş, ama kocası onu bulmuş."

"Neden ondan ayrıldı?"

Kafamı salladım. "Bilmiyorum."

O kadar ileri gitmemiştik ve hepsi benim hatamdı.

Kahretsin.

Bu işi çok kötü idare etmişim.

Keşke onun arkasından iş çevirmek ve özel dedektif tutmak yerine, nazikçe cevapları ondan almaya çalışsaydım.

Keşke ona başıma gelenleri anlatsaydım, o zaman kendi durumunu da açığa vurmak isteyebilirdi.

Hayatımın en kötü dönemini onunla paylaşmak, ona güvendiğimi gösterirdi ve o da bana güvenebilirdi. Benim gizlilikçim, onun da sırrını saklamasına neden oldu. Benimkinden farklı olarak, onunki gerçek ve güncel bir tehlikeydi ve bunu saklamak onu savunmasız bırakmıştı. Bana söyleseydi, ona bir güvenlik çemberi kurabilirdim, ne yapacağımıza karar verirken onun savunmasız kalmamasını sağlayabilirdim. Birlikte.

Sen tam bir aptalsın, Kingcaid. Ve şimdi onu kaybettin, onu nereye götürdüğünü de bilmiyorsun.

Ya onu bir daha hiç görmezsem?

Hayır, bu olasılığı düşünmeyi bile reddettim. Bu lanet ülkenin her santimini, gerekirse tüm dünyanın her santimini aramak için gerekli kaynaklara sahiptim ve onu ve Chloe'yi bulmak için sahip olduğum her kuruşu harcayacaktım. Onlar bana aitti. Ona değil. Onun kaçtığı adama değil. Telefonun özel dedektiften geldiğini söylediğimde, öfkesi patlamadan hemen önce gözlerinde rahatlama gördüm.

O, telefonun kocasından geldiğini sanmış ve bu onu çok korkutmuştu.

Onu bulur bulmaz her şeyi anlatacaktım. Ona bunu borçluydum.

Elimi yüzüme sürdüm, sonra odayı gözden geçirdim. Hâlâ otel odasıındaydım. En azından Nolen beni hastaneye götürmemişti. O yerlerden çıkmak tam bir kabustu. Bunu iyi bilirdim. İngiltere'deki hastanede, çıkacak kadar iyi hissettikten çok sonra bile haftalarca mahsur kalmıştım.

"Beni bu yataktan kaldır."

Nolen iki elini omuzlarıma koydu ve beni yatağa bastırdı. "Dinlenene kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Doktor birazdan geri dönecek. Uyandığın anda ona haber vermemi istedi."

"Hayır, ben..."

"Beni zorlama Johannes. O isteseydi, sen hastanede olurdun, ama o yerlerden ne kadar nefret ettiğini bildiğim için, burada tedavi edilmeni ısrar ettim. Ayrıca, bu haldeyken Ella'ya bir faydan dokunmaz."

Yastık yığınının yığıldım, en ufak bir hareket bile enerjimi tüketiyordu. Haklıydı ve bundan nefret ediyordum, ama Ella'nın peşinden gitmek bir yana, oturmamak bile zordu.

"Onu bulmam lazım, Nolen."

"Onu seviyorsun." Daha önce söylediği şeyi tekrarlardı, ben ise şiddetle inkar etmişim. Bu sefer inkar etmenin bir anlamı yoktu. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Evet, seviyorum."

Omzumu sıktı. "Onu bulacağız."

Ben cevap veremeden doktor geldi. On beş dakika boyunca testler yaptıktan sonra beyin sarsıntısı teşhisi koydu ve yirmi dört saat yatak istirahati önerdi. Dikkat etmem gerekenlerin listesini içeren bir kağıt verdi ve bunlardan herhangi biri gerçekleşirse onu aramam için kesin talimatlar verdi.

Doktor gittikten sonra Nolen tekrar ortaya çıktı. Ella için endişelenirken, o adamlara ne olduğunu sormayı unutmuşum. Kendimi onlardan birine atladığımı ve onun düşüp diğerini de beraberinde götürdüğünü hatırladım.

"Karar ne?" diye sordu.

"Yaşayacağım. Kesikler, çürükler, beyin sarsıntısı. Yirmi dört saat içinde ayağa kalkarım. Nolen, bana saldıran adamlara ne oldu?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet, o konu. Doktorun seni muayene etmesini beklemek istedim."

"Muayene etti. Ne oldu?"

"Polis seninle konuşmak istiyor." Yine yüzünü buruşturdu. "Endişelenecek bir şey yok. Bu basit bir meşru müdafaa vakası. Ama" omuz silkti, "prosedür, bilirsin."

"Ama onlara ne oldu? Polis onlara baskı uygulayıp Ella'nın nerede olduğunu öğrenebilir."

Üçüncü bir yüz buruşturma. "Korkarım ki hayır, kuzen. Biri öldü, diğeri ise beyin kanaması geçirdi ve solunum cihazına bağlı. İyileşemeyebilir."

Gözlerimi kapattım. *Kahretsin*. "Birine kendimi attım, o da düşüp kafasını masaya çarptı. Diğerini de beraberinde düşürdü. Bir kazaydı."

"Tabii ki kazaydı. *Onlar sana* saldırdı, tersi değil. Sen kendini savundun." Yatağın kenarına oturdu ve bana acıyarak baktı. "Herhalde..." Sözünü kesip gözlerini indirdi. "O gecenin anıları geri geldi." Tekrar bana baktı, tereddütlü ve temkinli. "İyi misin?"

Ella'dan önce, ona hırlayıp alaycı bir cevap verirdim. Savunma olarak saldırganlığı kullanırdım. Ama o benim için her şeyi değiştirdi. Ona olan aşkım her şeyi değiştirdi.

"Donakaldım. Birkaç saniye için, Londra'daki o otel odasına geri dönmüştüm. Ama sonra düşündüm ki, *Hayatta olmaz*. Bunun bana tekrar olmasına izin vermeyecektim. Kurban olmayı, uzanıp ölmeyi reddettim. Başka pek bir şey hatırlamıyorum, sadece yumruklar alıp attığımı, sonra kahve masasına çarptığımı ve yardım çağırmak için telefona sürünerek gittiğimi hatırlıyorum."

Şok, Nolen'in gözlerini genişletti. Benim bu kadar açık olacağımı beklemiyordu. Ailemi iyi eğitmiştim. O geceyi, Sadie'yi, nasıl olduğumu ya da sonunda profesyonel yardım almaya karar verip vermediğimi sorarlarsa, onları susturmak ve beni rahat bırakmalarını sağlamak için acımasız sözlerle karşılık verirdim. Ve bu işe yaramıştı. Sormayı bıraktılar ve ben kendime daha da kapandım, tanıyamadığım bir adama dönüştüm. Sadie beni o zamana, o ana hapsetmişti.

Ve Ella beni özgür kılmıştı.

"Çok üzgünüm, Johannes."

"Onu bulmama yardım et. Tek istediğim bu." "Yapacağım. Söz veriyorum."

Bölüm 28

Ella

Hepsi benim hatam.

Kendime ^{geldiğimde}, çok iyi tanıdığım bir ortamdaydım. Duvarları kaplayan duvar kağıtları benimle alay ediyordu, tanıdık çarşaflar ve ipek yatak örtüsü beni hapsetmişti. Korku boğazıma kadar yükseldi, hassas cildime yapışan ve bırakmayan küçük dikenler gibi.

Tıpkı Mateo gibi.

Saçımı yumrukladım. *Sen bir aptalsın!* Johannes, özel dedektifin gerçek adımı ne kadar kolay ortaya çıkardığını söylediğinde, Chloe'yi alıp kaçmalıyım. Ama kendimi masallara inandırmıştım. Bunun olmasına izin verdim. Ben. Benim hatam.

Chloe.

Yataktan atladım, bacaklarımın gücü kesilince her köşeyi süsleyen dört süslü direklerden birine tutundum. Ciğerlerimi derin bir nefesle doldurdum ve uzuvlarımın sabitlenmesini bekledim. Beni bayılttığı ilaç hâlâ vücudumda olmalıydı, bu yüzden bacaklarım titriyordu. Birkaç saniye sonra, odayı geçip kapıyı deneyecek kadar güçlendiğimi hissettim.

Kilitliydi.

Hiç de beklenmedik bir şey değildi. Mateo, kompleksinin aşılmaz olduğunu düşünse de, ondan bir kez kaçmıştım. Aptal adam. İçeri girip beni ve kızımı kaçırmaya çalışan o paralı askerler, ona hiçbir yerin kurşun geçirmez olmadığını öğretmiş olmalıydı. Ama kibri ve egosu her zaman ön plana çıkmış ve onun yerine kararlar vermişti.

Kapıyı yumrukladım.

"Mateo!"

Cevap yoktu, geniş parke zeminde yürüyen ayak sesleri yoktu, kilide anahtar sokulmuyordu.

Parmak eklemlerim morarana kadar tekrar tekrar kapıyı yumrukladım. Odada dolaşarak, silah ya da kaçış aracı olarak kullanabileceğim herhangi bir şey aradım, ancak Mateo'nun adamları yatak dışında odadaki hemen hemen her şeyi almışlardı. Bileşik banyo bile, bir rulo tuvalet kağıdı

ve bir kalıp sabun dışında her şey boşaltılmıştı. Kapıya geri döndüm, ama daha fazla vurmamın bir sonucu olmadığında, yatağa geri dönüp ucuna çapraz bacaklı oturdum.

Bu, Mateo'nun ceza anlayışıydı: beni karanlıkta ve kızımdan uzak tutmak. Bunu daha önce de yapmıştı.

Johannes otel odasına döndüğünde hepimizin gitmiş olduğunu görünce ne düşünecekti? Beni terk ettiğimi mi düşünecek, yoksa beni arayacak mıydı?

Hayır. Beni aramasını istemiyordum. Hayatımın ağına, zehrine kapılacaktı ve bunu hak etmiyordu.

Ben de onu hak etmiyordum.

Ama son birkaç haftanın sevinci, huysuz, somurtkan bir adamın katmanlarını yavaşça soyup altında nazik, güzel bir ruh bulmanın sevinci, ömür boyu benimle kalacaktı. En karanlık anlarımda - ve çok fazla olacaktı —zihnimin içine çekilip birlikte geçirdiğimiz zamanları yeniden yaşayacağım, onun bana sayısız kez bağırıp, tersleyip, kapattığı ilk günleri de dahil.

Her biri, geleceğimin getireceği korkunçluklar karşısında bana destek olacak değerli anlardı.

Kapının kilidi tıkırdadı ve ben sıçrayarak ayağa kalktım, bu sefer bacaklarım sabit duruyordu. İki silahlı gardiyan içeri girdi. Biri yemek tepsisi tutuyordu, diğeri kapıda nöbet tutuyordu. Mateo'dan iz yoktu.

"O nerede?"

"O" derken kimi kastettiğimi söylememe gerek yoktu.

Biliyorlardı. Ve beni görmezden geldiler.

Tepsiyi taşıyan gardiyan bana bakmadan tepsiyi yatağın üzerine koydu. Uzaklaştı. Önüne atladım.

"Sana bir soru sordum. O nerede?"

Gözleri benimkilere dikildi, sonra hızla başka yere kaydı. "Bana sadece onu sana getirmem söylendi."

"Saçmalık," diye bağırdım. "Oradaki küçük arkadaşını onu almaya gönderene kadar buradan ayrılmayacaksın."

Muhafız derin bir nefes aldı. "Kenara çekil."

"Hayır." Kollarımı kavuşturdum. Eğer beni geçmek isterse, onu durduramazdım ve o da bunu biliyordu. Ama onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek için denemek istedim.

"Sana zarar vermek istemiyorum."

"Zaten incitmeyeceksin." Beni incitmenin maaşının çok üzerinde bir iş olduğunu tahmin ettim. Beni incitmek gündemde olsaydı, bu cezayı Mateo verirdi

bu cezayı verecek olan kişi, bu paralı kaslı adam değil.

Yine iç geçirdi. "Lütfen kenara ekil."

"Mateo geldiğinde gidebilirsin. Yani, dediğim gibi" —başımı geriye doğru salladım—"o onu getirirken sen ve ben burada bekleyebiliriz."

Bakışları arkama kaydı ve çenesini çıkardı. Kapı kapandı ve ağır ayak sesleri uzaklaşarak saniyeler içinde zayıfladı. Güvenlik görevlisi, sanki Mateo ona bana bakmamasını emretmiş gibi, bakışlarını tekrar yere çevirdi. Mateo'yu tanıyorsam, muhtemelen ona böyle bir emir vermişti.

Kısa süre sonra koridorda iki çift ayak sesi duyuldu, gittikçe yaklaşıyordu. Ben olduğum yerde kaldım, sırtım kapıya dönük, gözlerim gardiyanda. Kapı açıldı.

"Jos, gidebilirsin."

Mateo. Sonunda.

Dönüp kocama - onu bu şekilde düşünmekten *nefret ediyordum* - kavgacı bir bakış attım. Jos odayı geçip koridora kayboldu, arkasından kapıyı kapattı ve sadece ben ve Mateo kaldık. Ama eminim ki ilerinden biri dışarıda kalmıştı.

"Eloise. Seni zledim." Mateo yanımdan geçip tepside bir dilim tost aldı. Isırdıktan sonra bana doğru uzattı. "Başıma bir sürü sorun atın."

"Chloe nerede?" diye sordum.

Yavaşça çiğneyerek bir ısırık daha aldı. "Seni bana geri getiren ne büyük bir şans."

Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım. "Bir daha sormayacağım, Mateo. Nerede.

Kızım nerede?"

"Kızımız," diye düzeltti. "Yedi aydan fazla bir süredir benden sakladığın kızımız."

"Onu neden aldığımı biliyorsun. Burada güvende değil."

"*O güvende,*" diye bağırdı. "Güvende olmadığı yer dışarısı."

"Burada, bu duvarların içinde bu kadar gvendeyse, o adamlar ona dokunacak, onu kuşağına alacak, saçını koklayacak kadar yaklaşabildiler, nedenini söyle bana." Anıları geri gelince midem bulandı. "Bunu ona sen yaptın, Mateo. Onu tehlikeye attın ve *seninle* burada olduğu sürece, her zaman tehlike altında olacak."

Gözleri karardı ve bana doğru bir adım attı. "Görünüşe göre uzak kaldığın süre dilini zmiş, Eloise. Bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek."

Tehditler. Boş tehditler. Mateo'nun tüm kusurlarına rağmen, bana asla elini sürmemişti. Hayır, beni kontrol etmek için çok daha etkili yöntemleri vardı. Psikolojik acı onun en sevdiği şeydi ve kızımın ayrı kalmanın işkence olduğunu bilerek bunu bolca kullanırdı.

"Chloe'yi görmek istiyorum."

"Göreceksin. Hak ettiğinde." *Bu ne demek şimdi?* "Nasıl hak edeceğim?"

Parmağını alt dudağına dokundurdu ve bakışları tüm vücudumu taradı. Baştan ayağa ve tekrar başa. Midem tiksinti ile kıvrıldı, yeni bir tür mide bulantısı hissettim. Yapamazdım. Onu terk etmişim. Artık onu sevmiyordum, eğer hiç sevmişsem bile. Johannes'i seviyordum.

"Hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı? Yani Chloe'yi görmek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki görmek istiyorum. Bana ihtiyacı var."

"Ama onu görmek istemen, kocanla sevişmeyi kabul etmen için yeterli değil mi?"

"Mateo." Bir şekilde sesimi sakın tutmayı başardım. "Chloe'yi güvende tutmak için seni terk ettim, ama aynı zamanda artık seni sevmediğim için de terk ettim. Seninle çok genç yaşta evlendim, hayatı yaşamadan önce. Ne istediğimi bilmeden önce."

"Ve istediğin şey Johannes Kingcaid mi?"

Dudaklarım aralandı. O biliyordu. Her şeyi biliyordu. Tanrım.

Görmezden gel. İnkâr etme.

"Seni sevmiyorum, Mateo," diye fısıldadım.

"Benimle evlendin. Bu, bana ait olduğun anlamına gelir. Sonsuza kadar."

Kafamı salladım. "Ben kimseye ait değilim. Ben bir mal değilim."

Dudakları kıvrıldı ve kanıma bir korku dalgası yayıldı. "Ah, benim sevgili kızım. Yıllar önce beni sana çeken şey masumiyetin idi. Seni mükemmel bir eş, mükemmel bir anneye dönüştürebileceğimi biliyordum. Bir kez başardım. Tekrar başarabilirim."

"Hayır. Artık çok geç."

"Çok geç." Başını salladı, ileri geri yürüyerek, parmaklarıyla uyluğuna vuruyordu. "Haklısın. Bazı şeyler için çok geç. Ama bizim için değil."

Ağzım kurudu. Ses tonunda bir şey vardı... Kötülük mü? Yoksa zafer mi? Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne yazık ki, herkes senin küçük macerandan silahsız olarak kurtulmadı. Mesela zavallı Johannes'i ele alalım."

Dudakları acımasız bir gülümsemeye dönüştü ve içimdeki bir şey kırıldı. Hayır.

O olmasın. Lütfen Tanrım, o olmasın.

"Ne yaptın?" diye fısıldadım.

"Benim olan şeye dokunmamalıydı. Benim olanı öpmemeliydi. Benim olanı *sikmemeliydi*."

"O bilmiyordu, Mateo." Başımı salladım. "Seninle evli olduğumu bilmiyordu. Bu benim hatam, onun değil. Lütfen benim hatalarım için onu cezalandırma. Beni cezalandır. Senin öfkene hak eden benim."

"Çok geç." Yaklaştı, dudakları benimkilerden birkaç milimetre uzaktaydı. "Las Vegas çevresindeki çöl çok geniş, değil mi? Bir de Mead Gölü var. Orada saklanan çok sayıda ceset var." Güldü. "En azından arkadaşları olacak."

Yine gülümsedi, gözleri kötücül yüzünde ruhsuz iki küre gibiydi. Dizlerim tutmadı. Sendeledim ve düştüm, yere çarparak omurgamı incittim. "Hayır." Bu kelime iniltiyle dudaklarımdan çıktı. "Lütfen, hayır."

"Bunu kendine sen yaptın, Eloise. Ve yaptıklarının sonuçlarıyla yaşamak zorundasın." Bana tostun kalanını fırlattı. "Şimdi uslu bir kız gibi kahvaltını ye ve gardiyanlarına daha fazla sorun çıkarma."

Kapı çarptı ve kilit yerine oturdu. Acı beni sardı, bedenimin ve ruhumun her yerine sızdı.

Johannes.

Hayır.

O olmasın.

Lütfen Tanrım, yardım et. Bunun doğru olmasına izin verme.

Mateo haklıydı. Bu benim hatamdı. Benim. Johannes'e yalan söylemiştim. Onun başına bela açmışım. Saf, naif ve bencil davrandım. Yaptıklarım onu tehlikeye attı ve o bunun bedelini en ağır şekilde ödedi.

Asıl cezam bu olacaktı. Mateo ile birlikte bu altın kaplı hapisanede olmak değil. Johannes'in ölümü benim kefaretim olacaktı, elleri kanlı olacaktım.

Ve hayatımın geri kalanında yaptığım şeyin yükünü taşımak zorunda kalacaktım.

Bölüm 29

Johannes

**Cevaplar her zaman oradadır.
Sadece nereye bakacağını bilmek gerekir.**

POLİS SORGUSU otuz dakika sürdü. Nolen'ın bu kasabada sahip olduğu büyük nüfuzunu kullanarak bana karşı yumuşak davranmalarını sağladığını tahmin ettim, ya da belki de meşru müdafaa kanıtları o kadar güçlüydü ki, davayı açık ve net hale getirmişti. Her halükarda, şikayet etmiyordum. Tüm dikkatimi Ella'yı bulmaya vermem gerekiyordu ve bunun için önce kocasını bulmam gerekiyordu.

Ağırlığımı değiştirirken yüzümü buruşturarak - kahretsin, her yerim ağrıyordu - komodinin üzerindeki telefonuma uzandım ve Ella'nın gerçek adını ortaya çıkaran özel dedektifi aradım. Ondan biraz daha derinlemesine araştırmasını istemiştim ve ondan haber almamıştım, ama tecrübelerime göre, baskı uygulamak genellikle daha hızlı sonuçlar veriyordu.

Bir kez daha, teorim doğru çıktı. Oklahoma'da bir adres ve kocası hakkında daha fazla bilgi bulmuştu. Meğer o, en kötü türden bir insandı. Uyuşturucu satıcısı, katil ve şimdi de kaçırıcı. Bunu saklamaya da tenezzül etmiyordu, bu da bana onun dokunulmaz olduğunu düşündüğünü düşündürdü. Muhtemelen yerel ve eyalet polisini cebinde tutuyordu ve onlar da ona büyük miktarda para karşılığında işine karışmıyorlardı.

Telefonu kapattım ve Google Earth'e girdim. Birkaç saniye sonra, ekranında duvarlarla çevrili devasa bir kompleksin havadan görünümü belirdi. Çevresini siyah noktalar çevreliyordu. Muhafızlar, diye düşündüm. O kadar güvenlik varken Ella'yı oradan çıkarmak neredeyse imkansızdı. Orayı silahlarla basmak için bir grup paralı asker tutamazdım. Birincisi, bu yasa dışıydı ve onun boktan kocasının aksine, ben yasalara uyan bir insandım. İkincisi, Ella veya Chloe zarar görebilirdi.

Siktir. Bir yolu olmalıydı.

Yenilgiyi kabul etmeyi reddettim. Onu geri almaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecektim.

Kapım çalındı ve Ginny'nin endişe dolu yüzü belirdi. Ona işaret ettim.

"İçeri gel."

Yatağıma doğru yürürken boğazından bir ses çıktı. Bir hıçkırık. "Üzgünüm. Çok üzgünüm. Chloe benim bakımımıdaydı ve ben... ben..."

Tanımadığım yaşlı bir kadını teselli etmek, bırakın onu, kimseyi teselli etmek benim becerim değildi. Ama bu kadın Ella için önemliydi. Dolayısıyla benim için de önemliydi.

Elini okşadım. "Onları durduramazdın. Senin suçun değil."

Yüzüme doğru eliyle işaret etti. "İyi misin?"

Kafamı sallayarak endişesini giderdim. "Ölecek değilim. Önemli değil."

"Onları nasıl bulacağız?" Çenesi titriyordu.

"Nerede olduklarını biliyorum. Oklahoma'da." Varsayımımından o kadar emindim ki bunu bir gerçekmiş gibi söyledim. "Onun evli olduğunu biliyor muydun?"

Ginny nefesini tuttu. "Hayır. Onunla tanıştığım günden beri bir şeyden kaçtığını biliyordum. Ama bu konuda o kadar kapalıydı ki, hiç ısrar etmedim. Hazır olduğunda bana söyleyeceğini düşündüm."

"Aynı. Ama ben daha fazla ısrar etmeliydim. Etseydim, belki kocası ona ulaşamazdı."

"Yani onu zorla aldı." Bir soru değil, bir ifade. "Evet."

"Zavallı Ella," diye fısıldadı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Nolen, doktorun seni muayene ettiğini söyledi." "Ben iyiyim. Biraz sarsıldım, hepsi bu. İhtiyacım olan şey, onları

onları ait oldukları yere, eve getirmen."

"Getireceğim." Nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum ama. "Ondan kaçmasının bir nedeni vardı.

Özgür olmak istiyordu."

"Polis bir şey yapamaz mı? Onu öylece kaçıramaz. Bu kanunlara aykırı."

Evet, ama Mateo Fernandez gibi adamlar kanunlara uymazlar. Bu düşüncemi kendime sakladım. Ginny'yi korkutmanın bir anlamı yoktu.

"Endişelenmemeye çalış." Söylemesi kolaydı ama yapması zordu. Ginny ile konuşurken sesimi sakın tutmuştum, ama içim parçalanıyordu, korku damarlarıma yayılıyor ve kalbimin çarpmasına neden oluyordu. Ya ona zarar verirse? Ya Chloe'ye zarar verirse? Ya onları daha önce hayal kırıklığına uğrattığımdan daha fazla hayal kırıklığına uğrattıysam?

"Eve gitmek ister misin?"

Dudaklarını ısırıldı. "Kalmalıyım."

"Burada yapabileceğin bir şey yok. Otel odasında saklanmaktansa tanıdık bir ortamda olmak daha iyidir. Neler olduğunu sana haber vereceğim. Söz veriyorum."

Kafasını salladı ve kolumu sıktı. "Eve gitmek güzel olur."

"Şirketin jetiyle seni Los Angeles'a geri götüreceğim ve seni eve götürececek bir araba hazırlatacağım."

"Oh, gerek yok..."

"Gerek var."

Ginny'yi eşyalarını toplamaya gönderdim. Son düzenlemeleri yapıp telefonu kapattığımda Nolen ortaya çıktı.

"Bir adres buldum," diye bağırdım, o odaya tam girmeden. "Oklahoma'da." Telefonumu alıp, ona kompleksin resmini gösterdim. "Adamımın bulunduğu kadarıyla, kocası uyuşturucu satıcısı ve önemli bir şahsiyet. Ella'yı oradan çıkarmak kolay olmayacak ve şu anda, nasıl başlayacağımız konusunda hiçbir fikrim yok."

Nolen ekrana baktı, üst dişleri alt dudağını sıyırdı. "Uyuşturucu satıcısı. Kahretsin. Bu çok kötü."

"Vay canına, etkileyici görüşün için teşekkürler."

Nolen güldü. "İşte tanıdığım Johannes bu. Alaycı herif."

"Havamda değilim, Nolen." Ona kızgın bir bakış attım. "Yardım edeceğini söylemiştin. Öyleyse yardım et."

"Sakin ol." Daha önce yaptığı gibi omzumu sıktı. "DEA'da bir arkadaşım var. Onu arayıp bu pisliği tanıyıp tanımadığını ve ajansın yardımcı olmak için ne yapabileceğini sorayım."

"İyi."

Yorganı geri çektim ve bacaklarımı denedim. Biraz titriyorlardı ama dayanıyorlardı. Ama karnımın etrafındaki ağrı... Tanrım. Doktorun dediğine göre bunlar çürük kaburgalardı, o zaman kırılmadıklarına çok sevindim.

"Bu arada, güvenlik ofisine gidip CCTV kayıtlarını incelemeye yardım edeceğim. Üçünün otelden kaçırıldıklarına dair kanıt olmalı."

Ella'yı düşününce midem bulandı. Ne kadar korkmuş olmalı. Eğer bu olaydan tek bir çizikle çıkarsa, o pisliğin cezasını çekmesini sağlamak benim görevim olacak. Onun tesisini ateşe verip yanışını izleyeceğim. Siktir et kanunları.

Nolen, DEA'daki bağlantısını aramak için ayrıldı. Aynalardan kaçındım — Nolen yüzümün berbat olduğunu düşünüyorsa, benim görmeme gerek yoktu — dolaptan bir kazak

ve pantolon aldım, ama süveteri kafamdan geçirirken durdum.

Ne oluyor lan?

Nolen, polis ve Ginny ile konuştuğum süre boyunca, Londra'da uğradığım saldırının iğrenç sonucu ortada duruyordu. Parmak uçlarımla yara izimi okşadım. Telefonun yanında bayıldıktan sonra soyunduğumu hatırlamıyordum, bu da Nolen'in beni yatağa yatırmadan önce soyduğunu gösteriyordu. Ama daha da şok edici olan, boynumun açıkta olduğunu fark etmemiş olmamdı. Yara izimi kimsenin görmesine izin vermemiştim.

Ella'nın nerede olduğu konusunda endişelenmiş olabilirdim, ama belki de bundan daha fazlası vardı. Belki de Ella beni ilk düşündüğümünden daha fazla değiştirmişti. O sadece yeniden aşık olma olasılığının gözlerimi açmakla kalmamış, aynı zamanda altı yıl boyunca inşa ettiğim koruma katmanlarına yıkıcı bir darbe indirmişti ve ben ondan o kadar etkilenmişim ki, bunların parçalandığını fark etmemiştim.

Daha da şaşırtıcı olanı, ziyaretçilerimden hiçbiri bakmamıştı. Bakmış olsalardı, fark ederdim ve meraklı bakışları beni bu soruna çok daha erken uyarmış olurdu.

Tanrım, Ella.

Gözlerimi kapattım ve hayatımdaki bu büyük değişimi sindirmek için kendime birkaç dakika zaman tanıdım. Bunun sürdürülebilir olup olmadığı ya da sadece Ella'nın güvenliği için duyduğum korkunun bir sonucu olup olmadığı benim için net değildi. Eski saklanma alışkanlıklarıma geri döneceğim mi yoksa yeni ve korkutucu bir dünyaya doğru ilerleyeceğim mi, bunu sadece zaman gösterecekti.

İçimden bir ses bana ikincisinin olacağını söylüyordu. Tek ihtiyacım olan Ella'nın yanımda olmasıydı

Ginny'yi havaalanına giden bir limuzine bindirdim ve onu uğurladıktan sonra

güvenlik görevlilerinin yanına gittim. Beni bekliyorlardı ve ekip başkanı bana çeşitli kameraların nasıl çalıştığını gösterdikten sonra oturdum ve işe koyuldum. Nolen'in ekibi bensiz de gayet iyi idare edebilirdi ama ben bir şeyler yapmalıyım. Öylece oturup bekleyemezdim. Kendimi işe yarar hissetmem gerekiyordu, yoksa deliye dönecektim.

Otelin her yerine yerleştirilmiş yüzlerce kameradan gelen görüntüleri incelerken zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim, ama şu ana kadar Ella, Ginny veya Chloe'yi göremedim. Yine de bir yerlerdeydiler. Kimse, onları arıyor olsalar bile, tüm kameralardan kaçınamazdı. Ve onları görememem, Fernandez ve korumalarının tam da bunu yaptığını düşünmeme neden oldu

bunu yaptığını düşündürdü. Ama herkes hata yapar ve bu görüntülerde onun onu kaçırdığını kanıtlayacak delilin bir yerlerde olduğuna inanmak zorundaydım.

"Johannes." Nolen, beni gölgede bırakacak kadar uzun boylu bir adamla içeri girdi ve ben 1,93 metre boyundaydım. "Bu Brax. Bahsettiğim DEA ajanı."

"Selam." Uzatılan elini tuttum. "Nolen sana haber verdi mi?" "Evet."

Başını salladı. "Mateo Fernandez. Adam kendini kanunların üstünde gören alçak bir pislik. Yıllardır o pisliği yakalamaya çalışıyorum ama yargıcın arama emri çıkarması için yeterli olacak bir şey bulamadım. O da uyuşturucu satmaya ve hayatları mahvetmeye devam ediyor, ben de bu konuda hiçbir şey yapamıyorum."

Kalbim sıkıştı. Nolen'a bir bakış attım, mesajım açıktı. *Bu adamın yardım etmesi gerektiğini sanıyordum.*

"Yani Ella mahvoldu mu? Öyle mi diyorsun?"

"Hayır. Onun Bayan Fernandez'i rızası dışında kaçırdığını kanıtlayacak delile ihtiyacımız olduğunu söylüyorum. Yargıca sunmak için somut bir delil bulmam lazım, ne kadar küçük olursa olsun. Arama emri için elinden geleni yapacağım, ama bana devam etmem için bir şey vermelisin."

"Tamam." Dikkatimi tekrar CCTV görüntülerine verdim ve otelin servis girişinden gelen görüntüleri kaydardım. Ekranı çok uzun süre baktığım için gözlerim bulanıklaşmıştı, ellerimin avuç içleriyle gözlerimi ovuşturdum. Ağrı kesicilerimi içip, tekrar işime odaklandım.

"Neden biraz ara vermiyorsun?" diye önerdi Nolen.

"Hayır," diye bağırdım. "Her saniye önemli. Onun ne kadar korktuğunu bir düşün.

korkmuş olduğunu bir düşün."

Nolen ellerini b a ş ının iki yanına koydu. "Sadece bir bir öneriydi. Sen de bir travma yaşadın Johannes. Ben sadece seni koruyorum."

"Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok. Ben lanet olası bir çocuk değilim." Ona sırtımı döndüm. Tek yapacağı şey sızlanmak ve şikayet etmekse, siktirip gidebilirdi.

Otelin bu bölümünü kontrol etmeyi bitirmek için kamera açılarını değiştirdim. Kameralar mümkün olduğunca geniş bir alanı kapsayacak şekilde konumlandırılmıştı, ancak her alanda kör noktalar vardı ve Ella'nın bu yöntemle kaçırıldığını düşünmeye başlamıştım. Fernandez, onu yakalamak için yapılan kolluk kuvvetlerinin çabalarını atlatmışsa, bu adam zeki bir piçti. Neyi arayacağını çok iyi biliyordu.

Eğer bu da sonuçsuz kalırsa, ben...

"Orada!" Duraklat düğmesine bastım, görüntü bir adamın kollarında tutulan bir kadının yüzü açıkça görülebilecek şekilde dondu. Kadının başı geriye eğilmiş, abanoz rengi saçları aşağıya sarkmıştı.

"Bu o." Brax omzumun üzerinden eğilerek ekrana baktı. "Bu Fernandez."

Ella'yı farklı bir açıdan görebilmek için görüntüleri kare kare ilerlettim. Aniden Fernandez, adını duymuş ya da bir şeyden korkmuş gibi döndü ve Ella'nın yüzünü mükemmel bir şekilde görebildik. Gözleri kapalıydı ve ağzı sanki uyuyormuş gibi aralıktı.

Ama uyumuyordu. Fernandez onu uyuşturmuştu. Onun evlilik durumuyla yüzleştirdiğimde ve kocasının onu bulduğunu sandığında, onun korkusunu adeta koklamıştım. Ella onunla isteyerek gitmezdi. Kesinlikle gitmezdi. Ve kesinlikle onun kollarında uykuya dalacak kadar rahat hissetmezdi.

"Bu sana yeter mi?" Sorumu Brax'a yönelttim. "Yargıç onun uyuduğunu söyleyebilir."

Hırıldadım. Bu adam hızla sinirlerimi bozuyordu. "O zaman yargıçla konuşacağım. Ella kocasıyla bu kadar mutluysa, neden bunca aydır Los Angeles'ta sahte bir isimle ve bunu destekleyen belgelerle saklanıyor? Bu yeterli olmalı." Yumruğumu masaya vurdum. "Olmalı."

"Sakin ol." Nolen elini omzuma koydu. Onu itekledim.

"Bana görüntüleri ver, ne yapabileceğime bakayım. Söz veremem."

Siktir et. Bu adam istediğim şeyi vermezse, onu oradan çıkarmak için başka bir yol bulurdum. Onu sonsuza kadar orada tutamazdı. Bir ekip tutup, gece gündüz onun tesisini izletir, o pisliği nereye giderse gitsin takip ettirirdim. Ne kadar sürerse sürsün, o tasmayı gevşetene kadar bekler, sonra da saldırırdım.

Onu yüzüstü bırakmıştım, savunmasız bırakmıştım.

Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım.

Bölüm 30

Ella

İntikam acımasız bir orospudur.

"YEMEK."

Başımı çevirdim, Mateo'ya bakmayı reddettim. Bana iğrenç geliyordu. Beni tiksindiriyordu. O bir canavardı, iğrenç bir yaratıktı. Bir sosyopat. Tek umursadığı şey güç, para ve sahip olduklarıydı ve beni ve Chloe'yi de sahip oldukları olarak görüyordu.

Chloe.

Bebeğim için kalbim acıyordu. Mateo beni uyuşturup Nolen Kingcaid'in otelinden kaçırdığında ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyordum, ama o zamandan beri iki gün iki gece saymıştım ve Chloe'yi kucağıma alamamak, onu teselli edememek ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyememek göğsümde kocaman bir boşluk yaratmıştı.

Eğer yalvarsam, bunu bana karşı kullanırdı.

Bu yüzden sessiz kaldım, yemek yemeyi reddettim, konuşmayı reddettim, onun tek bir talebine bile boyun eğmeyi reddettim.

Siktir et onu. *Siktir et. Onu.*

"Bir şey yemezsen, zorla yediririm."

Yavaşça ona doğru baktım. Bu adamda ne bulmuştum ki? Cevabı biliyordum. Becerikli bir dolandırıcı, on yedi yaşındaki beni kandırmıştı. Mateo manipülasyon konusunda uzmandı ve ergenlik hormonlarımın coşması ve otoriteye karşı çıkma isteğimin dorukta olmasıyla, hayatımın en büyük hatasını yapmıştım.

Chloe, Mateo ile olan ilişkimden çıkan tek iyi şeydi. Onu ne kadar nefret etsem de, onu asla pişmanlık duymadım. O benim meleğim, prensesim, yaşam nedenimdi.

Ama Johannes de benim için öyle olmuştu. İlişkimiz yavaş yavaş gelişmiş, kaçınılmaz sona doğru ilerlemişti. Benim geleceğim.

Ve şimdi o gitmişti. Emriyle ya da belki de —öldürülmüştü.

Mateo bunun bedelini ödeyecek. Bunun için elimden geleni yapacağım. Bir şekilde bu hapishaneden kaçacağım, polise gidip Mateo,

ve onun ortakları ve kirli parası hakkında bildiğim her şeyi anlatacağım. Yerel polise değil. Muhtemelen onları cebine koymuştur. Federal polise gideceğim. Onlar beni dinleyeceklerdir.

Öyle ya da böyle, Mateo'nun yaptıklarının cezasını cehennemde çekmesini sağlayacaktım. İntikam acımasız bir orospuydu ve ben ona serbestçe hareket etme izni vermeyi planlıyordum. Bu pisliği mahvetmek için. Beni hiç görmemiş olmayı dilemesini sağlamak için.

Bir kaşık patates püresi alıp Mateo'nun tertemiz siyah gömleğine fırlattım. "Sen ye lan."

Gözleri parladı, iki eli de kocaman yumruklar haline geldi. Ben geri çekildim, yumruğa hazırlandım. Bana hiç elini sürmemişti, ama her şeyin bir ilki vardır ve gözlerindeki zehirli bakış, buna çok yakın olduğumu söylüyordu.

Fark etmezdi.

Bana istediğini yapabiliirdi. Asla teslim olmayacaktım. Bir daha asla, onun devasa evi, lüks arabaları ve lüks yaşam tarzıyla ailemden kopardığı ve yozlaştırdığı aptal, saf, naif kız olmayacaktım.

Haklıydın anne.

Onun için ailemi terk etmiştim, onun hayatımın aşkı olduğunu ve mutluluğum konusunda ailemden daha iyi bildiğimi düşünmüştüm.

Gençliğin cehaleti işte budur.

Tüm bunlar bittiğinde, cesaretimi toplayıp onlara ulaşacak, onları hayatımdan aniden kesip attığım, tek torunlarını onlardan uzak tuttuğum için telafi etmeye çalışacak ve beni affedecek kadar sevgi dolu kalpleri olmasını umacaktım.

"Bunu zor yoldan mı yapmak istiyorsun, Eloise?" Mateo bana gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Sahteydi. Tıpkı bana olan sevgisi gibi. "Seçim senin."

Bir peçete uzandı ve mahvolmuş gömleğinden patates püresi lekelerini umutsuzca silmeye çalıştı. Ayağa kalkıp tepsiyi aldı ve bekleyen gardiyana uzattı, sonra bana bir kez daha bakmadan odamdan çıktı.

Kilit dönene kadar bekledim, sonra kendimi zorla oturtmaya çalıştım. Bu odanın her santimini silah aramak için didik didik ettim ama hiçbir şey bulamadım. Ama bu konuda tamamen yanlış düşünüyordum. Buradan kavgaya ederek çıkamazdım. Mateo'nun bu planın işe yaraması için çok fazla gardiyanı vardı. Daha kurnaz davranmam gerekiyordu.

Ama nasıl?

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve kalın saçlarımı gözlerimden uzak tutan saç tokasına tırnağım takıldı.

Evet! Neden daha önce bunu düşünmemiştim?

Saç tokasını çıkarıp kapıya doğru yürüdüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Kilit açmayı bilmiyordum, ama burada oturup kederime boğulup intikam ateşiyle yanmak, Chloe'yi bulup buradan kaçmama yardımcı olmayacaktı.

Harekete geçmek. İhtiyacım olan şey buydu. Mateo'nun bir sonraki hamlesini beklemek yerine, kendime yardımcı olacak Mateo'nun bir sonraki hamlesini beklemek yerine kendime yardım etmek için bir şeyler yapma hissi.

Mateo odamın dışında bir bekçi tutmuşsa, bu planın işe yarayıp yaramayacağını saniyeler içinde anlardım. Kilitle oynadığımı duyacak ve kapıyı açacaktı. Ve bu olursa, zamanımı daha fazla boşa harcamamalı ve yeni bir plan yapmaya çalışmalıyım.

Pimi kilide soktum ve daha çok ses çıkarmak için, kırmak için değil, salladım. Kapı kilitli kaldı.

Hâlâ egonla uğraşıyorsun, Mateo.

Beni korumasız bırakmıştı, benim çaresiz olduğuma kesin olarak inanıyordu.

Canın cehenneme.

Bir süre kilitle oynadım, çabalarımın sonuçsuz kaldığını görünce giderek daha fazla sinirlendim. Bunu televizyonda gördüğümde her zaman çok kolay görünüyordu.

Kolay değildi.

Pes etmiyorsun.

Derin bir nefes aldım, kilidin içinde bükülmüş olan pimi düzelttim ve tekrar denedim. Beş dakikadan fazla olmamış olmalı ki, bağırışlar ve ardından erkeklerin koşuşturma sesleri duydum. Kapıdan geri çekildim, pimi saçıma soktum, ama odamın önünden geçip gittiler.

Neler oluyor?

Kilit deliğinden baktım. Boşuna. Hiçbir şey göremedim. Kulağımı kapıya dayadım ve dinledim.

Evde yüksek bir patlama sesi yankılandı, ardından arka arkaya birkaç çatlama sesi geldi. Kapıdan geri atladım, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

Bu... bu... silah sesi miydi?

Tanrım. Chloe!

Bölüm 31

Johannes

O ölürse, ben de ölürüm.

BİR SAAT ÖNCE...

Son kırk sekiz saat, hayatımın en uzun saatleriydi.

Brax, Ella'nın kuzenimin otelinden taşınırken çekilen video kanıtları ve benim yazılı ifademi temel alarak nihayet bir arama emri çıkarmıştı. Fernandez'in kompleksine baskın yapmak için hemen bir ekip kurdu ve nihayet yakalanması zor uyuşturucu baronunu yakalayabileceği için sevincini gizleyemedi.

Nolen onu kenara çekene kadar beni de yanına almaması için çok direndi, ama bir anda kendimi Oklahoma'ya giden uçakta buldum. Uçak indiğinde beni beş minibüsten birine bindirdi, iki devasa DEA ajanı arasında sıkıştırdı ve ne zaman bir emir versem, o ya da adamlarından herhangi biri emir verdiğiğinde itaat etmezsem beni vuracağını söyledi.

Her kelimesine inandım.

Ella'nın bana ihtiyacı olursa, vurulma korkusu beni harekete geçmekten alıkoymazdı.

Minibüsün içindeki atmosfer, tesise yaklaştıkça elektriklenmeye başladı. Brax'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, çenemi kaldırdım ve onun çelik gibi bakışlarıyla karşılaştım.

"Söylediklerimi unutma."

Ona kısa bir baş sallama ile cevap verdim, sonra dikkatimi dışarıdaki kapkara karanlığa geri verdim. Ayın ışığı bile yoktu, bulutlar çok kalındı. Brax'a göre baskın için mükemmel koşullar.

Otuz dakika sonra, araç konvoyu yavaşlayarak durdu ve Brax telsize sarılarak hızlıca talimatlar vermeye başladı. Anladığım kadarıyla, tesise yaklaşık yarım mil uzaklıktaydık ve geri kalan yolu yürüyerek gideceklerdi.

Sadece iki kişi aracımızda kalacaktı. Ben ve bir başka ajan. Benim asi davranmam ihtimaline karşı bir bakıcı. Brax'ın akıllıca bir kararıydı, ama sinir bozucuydu. Burada hiçbir şey yapmadan oturmak beni *öldürüyordu*, ama bu adamlara güvenmek zorundaydım. Onlar eğitimliydi. Ben ise maalesef değildim.

Ancak dost ateşinden duyduğum sürekli korkuyu durduramıyordum. Bu, silahlı kuvvetlerimizin çoğunun kabul etmek istediğinden daha sık oluyordu. Ella yaralanırsa,

"Gidelim."

Minibüsün kapıları açıldı ve bir kişi hariç tüm ajanlar dışarı atladı. Son kişi kapıyı arkasında çarptı. Diğer araçlardaki ajanlarla birleştiler ve obsidiyen gecenin karanlığında kayboldular.

Saniyeler yavaşça geçiyor, dakikalar saatler gibi geliyordu. Saatiye binlerce kez bakmış olmalıyım, oysa karşımda oturan adam koltuğuna uzanmış, parmağı saldırı tüfeğinin tetiğine yakın, gözleri yarı kapalıydı. Herhangi bir şey olursa, göz açıp kapayıncaya kadar sıfırdan yüze çıkacağına bahse girerdim. Onun için bu sadece işiydi, ama benim için hayatımdı.

O benim hayatımdı.

Onun kaçırılmasıyla onu ne kadar sevdiğimi fark ettim.

Kalbim çarpıyordu ve minibüsün içi serin olmasına rağmen avuçlarım terden kaygandı. Beklemek... Tanrım, beklemek en kötüsüydü. Ya her şey ters giderse? Ya Ella veya Chloe zarar görürse? Bu benim hatam olurdu. DEA'yı buraya ben getirmiştım.

Ellerimi yüzüme sürdüm ve ellerimi indirdiğimde, korumamın gözlerine baktım. "Sakin ol" der gibi hafifçe gülümsedi ve başını salladı, ama sakın olmak mümkün değildi. Kendimi bu kadar güçsüz hissederken olmazdı. Ella'yı kollarımın arasına alıp onun güvende olduğuna ikna olana kadar *sakin* olamazdım.

"Bir şey yakaladın mı?" diye sordum. "Henüz oraya vardılar mı?" Kafasını salladı. "Karanlıkta gidiyorlar."

"Bu ne anlama geliyor?"

Sağ kulağına takılı iletişim cihazına dokundu. "Kendilerini belli edene kadar iletişim yok."

"Nasıl bileceğiz?"

Gülümsemesi genişledi. "Oh, öğreneceğiz."

Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadım, ama hoşuma gitmedi. Hiçbir şey hoşuma gitmedi. Başka bir yol, daha az şiddet içeren bir yol bulmalıyım. Titredim ve ellerim durmadan titriyordu. Onları uyluklarımın altına sıkıştırdım.

Gecenin sessizliğini yüksek bir patlama sesi yırttı ve ben koltuğumdan fırladım. "O da neydi?" Ardından, yarım mil öteden bile duyulabilecek bir silah ateşi başladı. "Kahretsin, kahretsin. Bu mu? Ne oluyor?"

Daha fazla silah sesi. Daha fazla patlama.

"Tanrım, neler oluyor?" Kapıya doğru gittim. O kolumu tuttu ve beni koltuğuma geri itti.

"Otur. Lanet olsun. Otur."

Motorun çalıştırılma sesi havayı yırttı ve diğer minibüslerden birinin ateş altında kalarak yerleşkeye doğru uzaklaştığını gördüm. Bu Ella ve Chloe için miydi?

Lütfen, lütfen Tanrım. Onlar sağ salim ve zarar görmeden çıksınlar.

"Eğer yaralanmışsa... Eğer sizin adamlarınız onu yaraladıysa..."

"Sakin olun, Bay Kingcaid. Biz profesyoneliz. İşimizi yapıyoruz."

Sakin mi olayım? Delirdi mi bu adam?

"Orada senin kızın olsaydı, sakın kalabilir miydin?" diye tükürdüm. Ağzını büküp omzunu silktilti. "Hayır."

"O zaman benden de bunu bekleme."

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim, havada silah sesleri yankılanıyordu. Sonra sesler kesildi. Nefesimi tuttum, tekrar başlamasını bekledim.

Koruyucum telsizine hızlıca konuştu. "Echo Bravo, rapor ver." Cevap yoktu.

Siktir.

"Echo Bravo, burası Zulu. Rapor ver."

Radyoda bir cızırtı duyuldu.

DEA ajanı tekrar denedi. "Echo Bravo, burası Zulu. Cevap ver." Bir başka cızırtı sesi, ardından "Zulu, burası Echo Bravo. Tesis güvenli, hedefler yakalandı."

Hedefler mi? Ella mı, Fernandez mi demekti bu?

"Onlar iyi mi?" Dilim ağzımda çok kalın hissediyordu. "Ella ve Chloe, onlar iyi mi?"

Parmağını kaldırdı. "Paket mi?"

Paket mi? Sanki yabancı bir dil konuşuyorlardı. "Onlar bizde.

Şimdi size gönderiyoruz."

"Onlar mı? Ella ve Chloe'yi mi kastetti?" "Evet."

"Tanrım."

Yine kapıya doğru sendeledim, ama kendimi yine koltuğumda buldum.

Yine.

"Beni dışarı çıkarın."

"Sakin ol. Onlar gelene kadar bekleyelim. En son ihtiyacım olan şey, karanlıkta sendeleyip vurulman ya da daha kötüsü. Sabırlı ol."

Ona öfkeyle baktım, bacaklarım titriyordu, kulaklarımı araba motorunun sesini duymak için dikmişim. Orada. Zayıf, ama giderek yükseliyordu. Koruyucum pozisyonunu değiştirdi ve ön camdan dışarı baktı. Ben de onu takip ettim. Farlar. Yaklaşıyor. Yaklaşıyor.

Onun bir anlık dikkatsizliğinden yararlanarak kendimi minibüsten attım ve yaklaşan araca doğru hızla koştum.

"Ella!" diye bağırdım gecenin karanlığında. "Ella!"

Minibüs durdu ve yan kapı açıldı. Sonra o oradaydı ve onu kollarımın arasına aldım, ona sarıldım, saçlarını öptüm ve anlamsız sözler mırıldandım, içimdeki rahatlama şiddetli bir sel gibiydi.

O gerçek miydi? Yoksa tüm bunlar bir rüya mıydı ve uyanınca hayatımın bir kabusu dönüştüğünü görecektim?

"Johannes. Tanrım. Tanrım. Öldüğünü sandım." Geri çekildi ve yüzümü avuçladı, başparmaklarıyla morarmış yanaklarımı okşadı. "Senin öldüğünü söyledi. Seni öldürdü."

"Buradayım." Ellerimi onun üzerinde gezdirerek yaraları olup olmadığını kontrol ettim. "İyi misin? Sana zarar verdi mi?"

"Sana ne yaptığını bir bak." Yaralarımı ve morluklarımı gözden geçirdi, sonra gözyaşlarına boğuldu. "Senin öldüğünü söylediğinde ona inandım. Çok üzgünüm. Hepsi benim hatam."

"Ella." Onu kendime çekip vücudunu okşadım, onun etten ve kemikten, benim olduğumu kendime kanıtlamaya çalışıyordum. Titriyordu. Onu sıkıca sarıp sıkıca tuttum. "Buradayım. Hayattayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece birkaç kesik ve sıyrık var. Hepsi bu." Dudaklarını dudaklarımla yakaladım, tadını, kokusunu, vücuduma uyum sağlayan kıvrımlarını içime çektim. Parmaklarımı saçlarına geçirdim, bacaklarımın beni tutmaması ihtimaline karşı kendimi sabitleyerek yüzünü öpücüklerle doldurdum. "Üzgün olan benim. Çok üzgünüm."

"Neden?"

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için."

"Hayır. Oh, Johannes, hayır. Bunların hepsi benim hatam. Sana güvenmeliydim."

"Sana güvenmeliydim." Onu tekrar öptüm. "Chloe?" "O iyi. O iyi."

Elimi tutup beni araca götürdü. İçeride Chloe, koltuklardan birinde kıvrılmış, iki elini başının altına koymuş, koyu renk saçları güzel yüzünün etrafına yayılmış halde uyuyordu.

Kalbim sıkıştı. Kendimi babacan biri olarak görmemiştim, ama bu çocukta beni etkileyen bir şey vardı. Belki de Ella'ya benzediği içindi, ya da çok şey yaşamış ve bunlardan zarar görmeden çıkmış olmasıydı. En azından öyle umuyordum. Bunu bir süre öğrenemeyeceğimizi tahmin ediyordum, ama Ella'nın sevgisi, benim korumam ve ihtiyacı olabilecek her türlü yardımı sağlayacak sınırsız paramla, o başarılı olacaktı. Bundan emin olacaktım.

Brax omzuma vurdu. "Bin. Gitmemiz lazım." "Havaalanına mı?" diye sordum.

"Evet."

Ella'yı minibüse bindirdim, Chloe'nin yanına oturdu ve sadece bir annenin sunabileceği şefkatle saçlarını okşadı. Karşısındaki koltuğa oturdum, yorgunluk beni boğuyordu, ama gözlerimi onlardan ayıramıyordum, sanki bir saniye bile uykuya dalarsam, uyandığımda burada olmayacaklarından korkuyormuşum gibi.

Minibüs geceye doğru yola çıktı ve ben Nolen'ı aradım. Geç saat olmasına rağmen telefonu açtı.

"Onları aldığını söyle."

"Buradalar. Güvendeler."

Ella başını kaldırdı ve ben "Nolen" diye fısıldadım. O da başını salladı, sonra dikkatini Chloe'ye geri verdi ve kızının saçlarını ritmik bir şekilde okşamaya devam etti.

"Tanrıya şükür. Şu anda neredesin?"

"Brax'ın ekibiyle birlikteyim. Havaalanına dönüyoruz."

"Harika. Jet hazır, seni bekliyor."

"Şirketin jeti mi?"

"Evet. Oklahoma'ya gider gitmez gönderdim. Her ihtimale karşı, uçakta güvenlik de var."

Omuzlarım minnettarlıkla çöktü. Şirketin özel jetlerinden biri, Ella ve Chloe için benim geldiğim askeri uçaktan çok daha konforlu olacaktı. İkisini de pamuk ve ipekle sarmak istiyordum ve Nolen sayesinde artık bunu yapabilirdim.

"Teşekkürler dostum. Sana borçluyum."

"Saçmalama. Los Angeles'a yerleştiğinde beni ara."

"Ararım." Telefonu kapattım ve cebime koydum, sonra bakışlarımı Ella'ya çevirdim. Daha önce hiç böyle bir duygu hissetmemiştim, koruma, besleme, bakma ihtiyacı, ama lanet olsun, bu duygu vücudumu kapladı, her köşesini ve karanlık yerini doldurdu. Ella için öldürürdüm. Onun için ölürdüm. Onu güvende tutacaksa dünyayı yakıp yıkardım.

O beni geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. Ama her sırrımı itiraf edip, ona hakkımdaki gerçeği söyleyip, onun gerçeğini de dinleyene kadar bu dönüşüm tamamlanmayacaktı.

Ama şu anda tek istediğim onları eve götürmek ve sonsuza kadar orada tutmaktı.

Bölüm 32

Johannes

**Hayaletleri
dinlendirmeye göndermek
aydınlatıcı bir deneyimdir.**

Güneş ufukta batarken alacakaranlık çöktü. Sabahın ortasında eve vardığımızdan beri Ella, Chloe'nin yanından bir saniye bile ayrılmamıştı. Los Angeles'a dönüş uçağında bana, Oklahoma'da kaldığı süre boyunca hiçbir şey yemediğini ve eve vardığımızdan beri sadece bir sandviç atıştırdığını söylemişti.

Kızını kucağında sallarken yumuşak bir sesle ninni söylemekten başka pek konuşmamıştı. Chloe, Vegas'tan Oklahoma'daki evine götürüldüğü üç gün içinde ne yaşamış olursa olsun, zavallı küçük kız pek uyumamış olmalıydı. Ella'ya sarılıp parmağını emdiğini görünce, bu deneyimin ona zarar vermemiş olacağına dair önceki umudum biraz azaldı.

Chloe ile çok fazla zaman geçirmemiştik, ama onun parmağını emdiğini *hiç* görmemiştik.

Ella, kapıda durduğumu fark etti. Biraz gülümsedi ve elini uzatarak beni çağırdı. Chloe'yi uyandırmamak için odaya sessizce girdim.

"O nasıl?" diye fısıldadım.

"Yorgun ve kafası karışık, ama güvende. Tek umursadığım şey bu."

"Peki ya sen?" Yatağın kenarına oturdum. "Sen nasılsın?"

Gözlerinde yeni bir gözyaşı dalgası parladı, ama onları tuttu, gözlerini kırpıştırarak dağıttı. Keşke yapmasaydı. Keşke serbest bırakıldığı anda yaptığı gibi hepsini dışarı çıkarsaydı.

Keşke benimle konuşsaydı.

"Dürüst olmak gerekirse, ne hissettiğimi bilmiyorum."

Saçlarını kulağının arkasına ittim. "Anlayacaksın."

"Beni endişelendiren de bu." Dişleriyle alt dudakını ısırdı. "Bir şeyler yemelisin."

Kafasını salladı. "Yiyemem. Midem ağrıyor. Ginny'yi aradın mı?"

"Evet."

Rahat bir nefes aldı. "Zavallı Ginny. Benimle tanıştığı günü pişman olmalı."

"Bundan çok şüpheliyim. Hemen buraya gelmek istedi ama ona bir gün kadar beklemesi gerektiğini söyledim. Umarım doğru olanı yapmışımdır."

"Evet. Öyleydi. Hazır değilim. Henüz değil. Aklım karışık. Durmak bilmiyor."

"İyi bir gece uykusundan sonra her şey daha iyi görünecek. Söz veriyorum."

Boğazından bir hıçkırık çıktı, ama onu yakaladı ve duygularını geri yuttu. "Çok korktum Johannes. Ama aynı zamanda çok kızgındım. Çok öfkelen dim. Silahım olsaydı, onu vururdum."

Sen de ben de.

"O gözaltında. Artık sana zarar veremez."

"Peki ya serbest kalırsa?" O kadar sessiz konuştu ki, onu duymak için kulak kabartmam gerekti.

"Çıkmayacak."

"Onu tanımıyorsun. O güçlü bir adam. Yüksek mevkilerde dostları var."

."

"Benimle güvendesin. Söz veriyorum. Sana ya da Chloe'ye hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Alt dudağı titredi. "Keşke sana her şeyi anlatsaydım."

Yüzümü buruşturdum. "İkimiz de hatalar yaptık."

"Evet." İçini çekti ve Chloe'yi biraz daha sıkı kucakladı. "Çok yorgunum."

Eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Biraz uyu. Ben koridorun karşısında olacağım."

Bir parçam onun kalmamı istemesini arzuluyordu ve istemediğinde bir parçam öldü. Travma korkunç sonuçlar doğurdu. Bunu bilmeliydim. İlişkileri bozdu ve insanları ayırdı. Bu yüzden Ella'yı kaybedersem bana ne olacağı beni korkutuyordu.

Odanın kapısını kapatarak odadan çıktım ve koridoru geçerek yatak odama gittim. Bir süre gözlerim açık, zihnim hızla çalışarak yatakta uzandım. Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyordum, ama Ella'nın kolunun belime dolandığını hissederek uyandım. Dönüp kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim.

"Kalamam," diye fısıldadı. "Şu anda Chloe'nin yanında olmam gerek."

"Biliyorum." Saçlarını öptüm, burnumdan derin nefes alıp kokusunu hafızama kazıdım. "Ben buradayım. Ne zaman ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Boynuma sokuldu. "Seni seviyorum."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve onu daha da sıkı sarıldım. "Seni seviyorum," diye mırıldandım ve dudaklarını aradım, ama bu bağlantı çok kısa sürdü. Gerçek duygularımızı paylaşmak için ne zaman ama bir bakıma mükemmeldi.

Tamamen bizdik. Tamamen kusurluyduk.

Birkaç dakika daha birlikte uzandık, sonra Ella kollarımdan kayıp Chloe'ye döndü.

Ama bu sefer kaybımı yas tutmadım. Onu kucakladım. Ella hayatıma girdiğinden beri son birkaç hafta içinde yaşadığım kişisel gelişimi kutladım. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar, Chloe'nin ona daha çok ihtiyacı vardı.

"Hoşça kal!"

Ella, Ginny ile birlikte benim sağladığım arabaya doğru yol alırken Chloe'ye el salladı. Ginny, Ella ve bana konuşmak için biraz zaman tanımak amacıyla Chloe'yi birkaç saatliğine almayı teklif etmişti — tabii ki güvenlik ekibi de peşlerindeydi. Hiçbir riski göze alamazdım.

Geçen hafta boyunca Chloe, annesine olan sıkı tutunmasını yavaş yavaş bıraktı ve Vegas'ta olduğu gibi neşeli, mutlu küçük kıza geri döndü. Çocuklar çok dayanıklıydı. Yetişkinler ise çok daha az. Ella'nın tüm bu deneyime ilişkin bakış açısını sindirmesi daha uzun sürecekti. Ama sindirecekti. Bundan emin olacaktım.

Kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı. "Tanrım, bu çok zordu."

"Bu evden çıkıp bir tür normale dönmesi ona iyi gelecek."

"Her yerde onu takip eden silahlı korumalar pek normal sayılmaz." "Onlar profesyoneller. Ella onların orada olduğunu bile fark etmeyecek." "Umarım öyledir."

Elimi ensesinin arkasına koyup başının üstüne öptüm. "Güven bana."

Başını geriye eğdi, gözleri parlak ve duygulu, sevgiyle doluydu. Bana karşı. Nefesim kesildi.

"Sana güveniyorum. Ve seni seviyorum."

Gülümsedim. "Bunu söylemeni duymaktan asla bıkmayacağımı sanmıyorum."

"İyi. Çünkü bunu çok sık söylemeyi planlıyorum. Uzun bir süre boyunca." Kollarını belime doladı ve başını göğsüme yasladı. "Ee, Kingcaid, yapıyoruz mu, yapmıyoruz mu?"

"Sanırım zamanı geldi."

O da başını salladı. "Çok geç kalındı."

Onu oturma odasına götürdüm ve kanepenin yanına oturttum. Sonra ona Sadie hakkında, soygun hakkında, onun ihaneti ve saldırısının bende bıraktığı içsel ve dışsal korkunç izler hakkında her şeyi anlattım. O kesintisiz dinledi, ara sıra beni cesaretlendirmek ve güven vermek için bana sarıldı. Anlatmam bittiğinde, sanki bir tür şeytan çıkarma ayini geçirmişim gibi hissettim ve son altı yıldır başımın üzerinde asılı duran kara bulut dağıldı.

"Demek bu yüzden sürekli bu kazakları giyiyorsun?"

"Evet."

"Ve terapistin bu giysilerin arkasına saklanmaktan kurtulmanın bir yolunu bulmana yardım etmedi mi?"

"Hiç terapiye gitmedim."

Kaşları yukarı doğru kalktı. "Neden?"

Omuzlarımı silktim. "Yardımcı olacağını düşünmedim."

"Peki ya şimdi?"

Onu sıkıca sarıp, çenemi başının üstüne dayadım. "Sen yanımda olduğun sürece, bunu düşünebileceğim bir yerde olabilirim."

"Görebilir miyim? Yara izini?"

Midem düğümlendi. *Bunu yapabilirim.* Vegas'taki polislerle gösterdiğim gibi, derime kazınmış çirkin, kabarık yara izini yabancılara gösterebiliyorsam, sevdiğim kadına da gösterebilirim.

Kazakımın kenarını tutup başımdan çektim ve altındaki siyah tişörtü ortaya çıkardım. Gözlerimi kapattım.

"Hayır." Ella başparmaklarıyla göz kapaklarımı okşadı. "Benden saklanma.

Benden saklanma."

O parmağıyla çirkin, pütürlü izi takip ederken gözlerimi ona diktim.

Bana bir tiksinti dalgası gelmesini bekledim, ama bunun yerine kollarım tüylerim diken diken oldu ve cildim onun dokunuşundan mutlulukla karıncalandı.

Sonra onu öptü. Ve tekrar öptü. Ve tekrar, her santimetresi dudaklarının dokunuşunu hissedene kadar.

"Neden saklıyorsun?"

Dudaklarımı yaladım. "Benim için bu bir zayıflık, bir başarısızlık işaretidir." Omuz silktim. "Sana çılgınca geldiğine eminim, ama bu beni çok uzun süre esir tuttu. Sadie'ye güvenmiştim, ama o beni sattı. Garip bir şekilde, başa çıkması en zor olan şey neredeyse ölmek değildi. Hatalarımın gerçeğiyle yaşamaktı."

"Ah, Johannes." Dudaklarını ısırıldı. "Onu yakaladılar mı?"

Kafamı salladım. "Tüm bunları, bir milyon dolarlık bir saat, altın kaplama bir cep telefonu ve birkaç bin dolar nakit para için yaptı." Kahkaha attım, sesim tiz ve acıydı. "Şimdi neden bu kadar tutumlu yaşadığımı anlıyorsun. Zenginlik gösterisi yapmanın beni nereye getirdiğine bak."

Birkaç saniye boyunca bana baktı, gözleri sevgiyle doluydu. Vücudunu kaydırarak üzerime oturdu ve ikinci kez dudaklarıyla yara izimi takip etti. Tanrım, buna alışabilirdim. Her öpücükle, kırık parçalarımı iyileştiriyordu. Kalçalarını kavradım ve ereksiyonumu ona doğru salladım. *Tanrım*. Onun sıcaklığını, avuçlarımın içindeki kalçalarının kıvrımlarını özlemişim. Onun tatlı kokusunu. Şehvetle çıldırmış bir halde, eteğini yukarı kaldırdım.

"Ah, lanet olsun. Hayır." Onu kucağımdan indirdim. "Ben bencil bir pislik olabilirim, ama o kadar da bencil değilim. Sen benim hikayemi dinledin. Şimdi ben de seninkini dinlemek istiyorum."

"Önce seks mi?" Bana cilveli ve şehvetli bir şekilde göz kırptı. Tanrım, o benim ölümüm olacak ve bu sefer bunu kabul edeceğim, hatta arzulayacağım.

O benim penise uzanırken, son anda bileğini yakaladım ve inledim. Eğer ona dokunmasına izin versem, önümüzdeki birkaç saati yatakta geçirirdik ve farkına bile varmadan Chloe eve gelirdi.

"Hayır." Elini kucağına koydum. "Konuş benimle."

Tişörtünden gevşek bir pamuk ipliği kopardı ve parmakları arasında yuvarladı, boğazından bir iç çekiş yükseldi. "Gerçek adım Eloise Fernandez. Kızlık soyadım Harper'dı. Annemin adı Eleanor, ben de ondan 'Ella'yı, anneannemden de 'Reyes'i aldım. Ortadan kaybolmam gerekiyordu, ama köklerime bir şekilde bağlı kalmak istiyordum. Mateo ailemle hiç tanışmamıştı, onlar hakkında bir şey öğrenmekle de ilgilenmiyordu, bu yüzden bu ismi seçmek yeterince güvenli geldi."

Kaşlarımı çattım. "Ailen onu neden hiç tanımadı?"

Derin bir nefes aldı. "Onaylamadılar. Onunla tanıştığımda Mateo otuz iki, ben on yedi yaşındaydım. Onunla hiçbir ilişkim olmasını yasakladılar. Tabii ki isyan ettim." Omuz silkti. "Gençler, hormonlar, ve

motivasyonum oldu. Mateo'yu seçtim ve ailemi kaybettim.

"Olanların hepsi benim suçum. On sekiz yaşına girer girmez Mateo'nun yanına taşındım ve kısa süre sonra evlendik. Annem ve babam birkaç kez bana ulaşip eve dönmem için yalvardılar, ben de telefon numaramı değiştirdim ve güvenlik görevlilerine ailemi kapıdan geçirmemeleri konusunda kesin talimatlar verdim."

Birkaç kez arka arkaya gözlerini kırptı ve bakışlarını kaçırdı. "Son duyduğumda, sanırım benim başıma gelenlerin yarattığı stres yüzünden boşanmışlardı. Annem yeniden evlendi ve Fransa'ya taşındı. Babam New York'ta yaşıyor."

Nefes aldı ve ben kendini toparlayana kadar bekledim, sonra devam etmesini teşvik ettim. Ben kendi içimdeki şeytanları kovmuştum. Şimdi sıra ondaydı. Ve sonra, belki ikimiz de hayatımıza devam edebilirdik.

"İlk başta, Mateo ile hayatım... masalsıydı. On sekiz yaşındaydım, hizmetçilerin emrimde olduğu devasa bir evde kraliçe gibi yaşıyordum, arabam hazır bekliyordu, istediğim tüm tasarımcı kıyafetleri ve mücevherleri alabiliyordum. Yatlarda tatil yapıp lüks otellerde kalıyorduk ve kendimi dünyanın en şanslı kızı sanıyordum. Mateo'nun parasını nasıl kazandığını sorgulamak aklıma bir kez bile gelmedi. Sadece başkalarının acılarından elde ettiğim ganimetlerin tadını çıkarıyordum."

Yüzünde duygular dalgalandı ve çenesini göğsüne gömdü. Onu teselli etmek istedim, ama kendimi tuttum. Onun acısını dindirmek ve suçluluk duygusunu hafifletmek için bolca vaktim olacaktı. On sekiz. Kahretsin, o yaşta kardeşlerimle yaptığımız şeyleri, hayata nasıl mükemmel bir mercekten baktığımızı düşündüğümde, çok daha olgun olan Fernandez'in o zamanki Ella'yı kandırmasına hiç şaşırmadım.

"Ben ayrılmadan altı ay kadar önce, yerleşkeye bir baskın düzenlendi. Mateo rakip çetenin bölgesine girmişti ve birçok adam öldürüldü. Planları, Mateo teslim olup hak ettiklerini gördükleri şeyi geri verene kadar beni ve Chloe'yi kaçırmaktı." Gözlerini kapattı, muhtemelen o anın dehşetini yeniden yaşıyordu. "Mateo tam zamanında geri döndü. Bunu iş anlaşmasının ters gitmesi olarak göstermeye çalıştı, ama o zamana kadar ben daha olgun ve akıllıydım. Biraz araştırmaya başladım, sorular sordum ve onun milyonlarını nasıl kazandığını anlamam çok uzun sürmedi."

"Uyuşturucu."

Kafasını salladı. "Uyuşturucu ve bu işin getirdiği tüm pislikler. O anda ayrılmaya yemin ettim. Mateo uyuşturucu satmaya devam ettiği sürece Chloe güvende olamazdı ve o benim tek endişem, tek umursadığım şeydi. Kolay olmadı. Kendi param yoktu ve Mateo bizi çok iyi koruyordu, bizim güvenliğimiz için, diyordu. Ama bundan daha fazlası vardı. Beni ve Chloe'yi malı olarak görüyordu. Kaçmak için yeterli parayı bir araya getirmek altı ayımı aldı. İlk önce New Mexico'ya gittim, Mateo bizi neredeyse yakalıyordu, ben de tekrar kaçtım. Ve böylece Los Angeles'a geldim." Omzunu silkti. "Hepsi bu. Bütün bu iğrenç olay."

Onu kendime çektim ve bildiğim tek şekilde, ellerimle, dudaklarımla ve onun yaşadığı her şeye olan sevgim ve hayranlığımla onu teselli ettim. Sonunda bu olay onu bana getirmişti, ama keşke bu süreçte acı çekmeden tanışabilseydik.

"Ondan kurtulduğuna göre, şimdi ailenle iletişime geçecek misin?"

Alt dudağını dişleriyle ısırdı. "Son birkaç haftadır bunu giderek daha fazla düşünüyorum, ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Beni reddedeceklerinden korkuyorum."

"Onlar senin ailen. Senin seçimlerine katılıp katılmasalar da seni koşulsuz seviyorlar."

"Evet." Diye iç geçirdi. "Sadece ilk adımı atmak çok zor. Onların iletişim bilgilerini bile bilmiyorum." Tekrar iç geçirdi. "Onları tekrar görmek ve Chloe ile tanıştırmak için can atıyorum, ama reddedilme korkusu beni engelliyor."

Aklımda bir fikir belirdi. Riskli bir fikirdi ve işleri düzeltmek yerine daha da berbat edip etmeyeceğimi bilmiyordum, ama denemeliydim.

"Aman Tanrım," diye bağırdı aniden, onu kanepeye bastırıldığı yerden kalkmaya çalışırken. "Ödül. Kahretsin." Saatine baktı. "Üç gün önceydi. Ne oldu?"

Ona çarpık bir gülümseme attım. "Kazandık."

Çılgılık attı, üzerime atladı ve beni öpücüklerle kapladı. Sonra oturdu, yüzündeki tüm sevinç kayboldu. "Törene gitmedin."

Başımı yana eğdim. "Sana ve Chloe'ye bakmak, bir ödül almaktan çok daha önemliydi. Onun yerine Ryker ve Stan'i gönderdim."

Çenesi gevşedi. "Ah, Johannes. Bunun için çok uzun zamandır çalışıyordun. İstedğin şey buydu. Orada olup tüm şöhreti yaşamalıydın."

"

Kafamı salladım. "Hayır. İstedığımı sanıyordum, ama herhangi bir ödöl, takdir veya başarıdan daha çok istediğim şey... sensin."

Göz bebekleri parladı, sonra genişledi. "Beni şimdi ve sonsuza kadar alabilirsin... tek bir şartla."

Gözlerimi kısarak çenemi kaldırdım. "Devam et."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Beni yatağa götür ve beni senin yap."

"Sen uzun zaman önce benim oldun, Ella." Başımı eğdim. "Yoksa 'Eloise' mi tercih edersin?"

Kafasını salladı. "Ben her zaman senin Ella'n olacağım."

Evet. Öyle olacaksın.

Bölüm 33

Ella

Sürprizler vardır, ama bir de SÜRPRİZLER vardır.

İKİ HAFTA SONRA...

Johannes olmadan ev çok sessizdi, ama onun işinden sonsuza kadar uzak kalamayacağını tahmin ediyordum. Bana en az bir hafta daha izin almamı söyledi, hayır, emretti, ama ben sabırsızdım ve sevdiğim işe dönmeye fazlasıyla hazırdım. Bu konuyu bu gece tekrar gündeme getirecektim. Bu evde yapacak hiçbir şeyim olmadan dolaşmak, Mateo ile birlikte, sadece bir süs eşyası gibi olduğum hayatımı hatırlattı bana. Bunu düşünmek bile beni ürperti.

DEA ajanı Brax dün arayıp Mateo ve birçok ortağına karşı çok sayıda suçlamada bulunduklarını haber vermişti. Mateo'nun egosu ve kibiri sonunda onun sonunu getirmişti ve ben hiç de üzülüyordum. Umarım hapiste çürür. Ondan ne kadar çabuk boşanırsam o kadar iyi. Bana karşı mücadele edecekti. Kazanmak onun doğasında vardı, ama ne kadar sürerse sürsün, ondan tamamen kurtulana kadar mücadeleye devam edecektim.

Chloe dün okula dönmüştü, gizli bir güvenlik ekibi eşliğinde. Her hareketinin izlendiğinden habersizdi, bu yüzden bu kadar ağır bir güvenlik önlemi almayı kabul etmiştim. Johannes, okulun bir güvenlik görevlisinin binanın içinde bulunmasına izin vermesini ısrarla talep etmiş ve her şeyi müdüre açıkladıktan sonra, müdür isteksizce kabul etmişti. Bu durum sonsuza kadar sürmeyecekti. Ama bir süre böyle olacaktı.

Oturma odasının penceresinden, caddenin karşısındaki siyah sedana baktım. Orada benim kişisel güvenliğimden sorumlu kişiler vardı. Johannes'in onaylamamasına rağmen, onları eve almayı reddetmiştim. O da zorla kabul etmişti. Beni sevdiği için bunu yapmıştı. Kim buna karşı çıkabilir ki?

Mateo'ya kaybettikten sonra bağımsızlığı ne kadar çok arzulamış olsam da, Johannes'in Chloe ve bana bakmak için devreye girmesini gizlice seviyordum. Bu bana iyi anlamda tüylerimi diken diken ediyordu. Kadınlar ne kadar ilerlemiş olursa olsun, omuzlarımızda bir koruma örtüsü olmasını seven bir yanımız mutlaka vardır. Ve bunu itiraf etmekten utanmıyordum.

Mutfağa gidip bu akşamki akşam yemeği için hazırlıklara başladım. Johannes, bizi güvenli bir siteye ya da güvenlik önlemleriyle donatılmış yüksek bir binanın çatı katına taşınmamızı önerdi, ama ben reddettim. Mateo ile bunu yeterince yaşamıştım. Kendimi hapishanede gibi hissedirdim ve Mateo yüzünden kendi yarattığım bir hapishanede yaşamayı reddediyordum. Duruşma bittiğinde, gittiğimiz her yerde bizi takip eden güvenlik görevlileri olmadan daha normal bir hayat yaşayabileceğimizi umuyordum. Ayrıca, Johannes'in yaşadığı yerde yaşamak için kendi nedenleri vardı. Sırf benim için bunu değiştirmek zorunda kalması fikrinden nefret ediyordum.

Doğranmış sebzeleri ve baharatlı kıyma eti buzdolabına koydum ve oturma odasına geri döndüm. Televizyonu açtım. Kanalları gezdim. Kapattım. *Tanrım, çok sıkıldım.* Telefonumu aldım ve Johannes'a bir mesaj attım.

Ben: Aklımı kaçırmadan önce dışarı çıkacağım. Vitrinlere bakmak, burada hiçbir şey yapmadan oturmaktan daha iyidir. İpucu ipucu.

Üç nokta belirdi.

Johannes: Tabii, çıkabilirsin, ama o zaman sana hazırladığım sürprizi kaçırsın.

Ben: Sürpriz mi?

Johannes: Evet, eve geliyorum.

Saate baktım ve kaşlarımı çattım. Öğleden sonra iki buçuktu. Johannes her zaman akşam yemeği için eve gelmeye zaman ayırırdı, sonra da açılışı denetlemek için kulübe geri dönerdi, ancak Level Nine veya diğer kulüplerinde on altı saat geçirdiği günler artık geçmişte kalmıştı. Stan'i Johannes'e doğrudan rapor veren müdür yardımcılığına terfi ettirmiş ve günlük sorumluluklarının çoğunu ona devretmişti, bu da bize daha fazla zaman kazandırıyordu.

Bundan şikayetçi değildim.

Ama saat iki buçuk, onun standartlarına göre bile erkendi.

Ben: Ne yapıyorsun?

Johannes: Göreceksin.

Heyecan karnımda yayıldı ve arabasının yolun yukarısından gelme sesini beklerken volta atmaya başladım. Yirmi dakika sonra sesi duydum ve onu karşılamak için ön kapıya koştum. Sürücü koltuğundan indi, uzun bacakları ve esnek, atletik vücudu ile. Arzu damarlarımdan akmaya başladı. Chloe'yi okuldan almam için bir saatim daha vardı. Belki biz...

Yolcu kapısı ve arka kapılar açılıp iki kişi daha indiğinde düşüncelerim kesildi.

Nefesimi tuttum, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kekeledim. Onlara doğru koşmak istesem de ayaklarım yerinden kıpırdamadı. Önemli değildi. Onlar bana koştular. Kollarım sarıldı, dudaklarım öpüldü, ellerim saçlarımı okşadı. Yumuşak ama acil, rahatlatıcı, affedici, mutlu sözler söylendi ve bu sözler gözyaşlarımın selini açtı. Ailem beni sıkıca sarıp, sanki her an ortadan kaybolacağımdan korkuyormuş gibi tutarken, ben ağladım ve ağladım.

"Ah, Eloise, bebeğim," diye annem saçlarıma gözyaşları döküyordu. "Seni çok özledik. Çok özledik."

Ben de onları ne kadar özlediğimi, ne kadar sevdiğimi söyleyecek kelimeleri hala bulamıyordum. Johannes'i aradım. Arabanın yanındaki yerinden kıpırdamamıştı. Gözlerinde bir parça endişe ve kaygı vardı ve onu sakinleştirmek için anne babamın kucaklamasından kurtulmam gerekiyordu.

"Bana bir dakika ver anne."

Ona koştum ve kollarımı boynuna doladım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım ve parmak uçlarımda yükselerek onu öptüm. "Bunu yaptığına inanamıyorum, ama asla unutmayacağım."

"Kızmadın mı?" diye fısıldadı, ailem duymasın diye sesini alçaltarak. "Sınırı aştığımı düşündüm."

"Beni o kadar çok sevdiğin için, ben acı çektiğimde senin de acı çektiğin için sana asla kıyamam. Sana ulaşmak için cesaretimi toplamam çok uzun sürerdi, bu da daha fazla zaman kaybı anlamına gelirdi."

Dudaklarıma hafifçe öptü. "O zaman git. Ailenin yanına git. Onlarla yeniden bağ kur.

Konuşacak çok şey var."

"Chloe..."

"Onu okuldan alıp, yemek yedireceğim ve parka götüreceğim. Onu eve getirmem için hazır olduğunda bana mesaj at."

Kalbim bu adama olan sevgiyle doldu. Hayat arkadaşı olarak ilk seçimimde hata yapmış olabilirim, ama tüm o acılar, hak ettiğimden çok daha büyük bir ödülle sonuçlandı.

hak ettiğimden çok daha büyük bir ödülle sonuçlandı. Güzel bir kız ve buradaki bu adam.

Johannes arabaya binip geri geri yola çıkarken, anne babamı eve götürdüm. Kapıyı kapattığımda, tek gördüğüm onun arka farlarıydı.

"Peki," dedim anneme ve babama. "Sanırım konuşacak çok şeyimiz var."

Ailemle dört saat boyunca konuştuk. Her iki tarafta da çok ağlama, suçlama ve pişmanlık vardı, ama sonunda, birkaç hayaleti dinlendirdik ve annemi ve babamı geri kazandım. Boşanmalarından kendimi sorumlu tutuyordum, ama bunu onlara söylemeye cesaretimi topladığımda, ikisi de şiddetle başlarını salladılar. Babam, bir süredir birlikte mutlu olmadıklarını, ama ben on sekiz yaşına gelene kadar birlikte kalmaya karar verdiklerini, sonra da arkadaş olarak ayrı yollara gideceklerini açıkladı.

Onların da arkadaş olduklarını anlayabiliyordum. Güldüler ve birbirleriyle dalga geçtiler, ve birbirlerini iyi tanıyan iki insanın yapacağı türden tuhaf sevgi dolu dokunuşlar vardı. Hayatları dolu ve mutluydu, benden uzaklaşmaları manzaradaki tek lekeydi. Ve Johannes sayesinde, o acı veren yara iyileşmişti.

Johannes'e Chloe'yi eve getirmesi için mesaj attım. Onu anne babama, yani büyükannesine ve büyükbabasına tanıtmak, asla unutmayacağım bir andı. Her saniyeyi zihnimde fotoğrafladım, kaçırdıkları zamanlar için gereksiz pişmanlıkları bir kenara ittim. Önümüzde, yeni anılar ve aile zamanlarıyla dolu koca bir gelecek vardı.

Annem Chloe'yi yıkamama ve yatırmama yardım etti, sonra o ve babam eşyalarını toplayıp Johannes'in beni görmek için uçak bileti ayarlarken rezervasyon yaptığı otele gittiler. Johannes onları bizimle kalmaya davet etmişti, ama onlar kendi alanımıza sahip olmamız gerektiğini söyleyerek reddettiler.

"İyi misin?" Johannes elimi tuttu ve annemle babamı otele götüren araba caddeden kaybolurken elimi sıktı.

"İyiden de öteyim." Parmak uçlarımda yükselip yanağına öptüm. "Bunu ne kadar süre gizli tuttun?"

"Yaklaşık bir hafta. Halletmemiz gereken birkaç lojistik sorun vardı ve baban hemen buraya gelebilirdi, ama annen olmadan gelmeyi reddetti

, senin burada benimle olduğunu ve seni görmek için beklemek zorunda kalacağını bilmek onu çok üzüyordu."

Kalbim sıkıştı. "Hâlâ çok iyi arkadaşlar."

"Bu nadir, ama çok değerli." Saçımı omzumun üzerinden geriye attı. "Senin gibi."

Ellerimi boynuna doladım, başparmağım yara izini okşadı. Samimi konuşmamızdan sonra, kazakları ve siyah rengi de terk etti ve onunla gurur duyuyordum. Onu kendime çekip, bir öpücük çaldım.

"Aç mısın?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Akşam yemeğini hazırladım, ama sonraya kadar bekleyebilir." Kaşlarını kaldırdı. "Ne sonra?"

Elini tutup merdivenlerden yukarı çıktım, yatak odamıza girip yatağa düşerken kıkırdayarak. Elini ağzıma koyarak beni susturdu.

"Chloe'yi uyandıracaksın."

"Hayır, o ölü gibi uyur ve bu geceki tüm o heyecandan sonra muhtemelen bütün gece uyuyacaktır. Bu da demek oluyor ki..." Onun altına gelene kadar yuvarlandım ve uyluklarımla bacaklarını sıkıştırdım. "Sana saatlerce işkence edebilirim."

Bana gülümsedi, onun gülümsemesi hiç bıkmayacağım bir manzaraydı. "Sen de tüm bu heyecandan sonra yorgun olursun diye düşünmüştüm."

"Senin için asla yorgun olmam."

Onu öpmek için eğildim, ama üstünde olmak yerine kendimi onun altında buldum, kollarım başımın yanında sıkışmıştı. Beni acele etmeden öptü, dili benimkiyle oynadı. Her hızlanmaya çalıştığımda durdu, sonra tekrar başladı. Sonunda kontrolü ele almayı bıraktım. Gözlerimi kapattım ve bana hissettirdiklerine kendimi kaptırdım. Cildim karıncalandı ve karnımın altında bir ağrı hissettim, klitorisim ilgi bekliyordu.

Giysilerimi ve kendi giysilerini çıkardı. Ona bakarak, ilk kez birlikte yattığımız zamanları hatırladım, o zaman giysilerini çıkarmamakta ısrar etmişti. Çok yol katetmişti ve kulağa egoistçe gelse de, onun iyileşmesinde benim de payım olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Çok güzelsin, biliyor musun?"

Övgüye şaşırmış gibi bana göz kırptı. Yara izine dokundu. "Bu olsa bile mi?"

Oturup burnumuzu birbirine değdirdim ve onu yıllarca esir tutan yaranın her santimini öptüm. "Bu yüzden. Sen güçlü

, güzelsin ve iyisin."

"Ve düşünceli, somurtkan ve alaycı."

Güldüm. "Karmaşık bir adam."

"Dikkatimi dağıtmayı bırak."

Beni yatırdı ve dudakları, elleri ve yetenekli diliyle beni yalayıp yuttu. Dili amıma ulaştığında, ben çoktan patlayıcı bir orgazmın eşiğindeydim. Bir dokunuşla uçuşuma düştüm, vücudum kontrolü ele geçirdi, içimden dalgalar ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen titreşimler halinde yayılan bir sıcaklık yayıldı.

Johannes üzerimde dikilirken gözlerimi açtım, penisi girişime dokunuyordu. Yavaşça, santim santim içeri girdi, ikimiz de zevkten inliyorduk. Birleştiğimiz yere baktım. Neden söylediğimi bilmiyordum. Belki de ailemle yeniden bağ kurmamdı, ya da Chloe ve Johannes'in ne kadar yakınlaştığını görmektir, ya da sevdiğim adamı kaybettiğimi düşünürken onun hayatta olduğunu öğrenmekti.

"Bir bebek daha istiyorum. Seninle."

Bir an bana baktı, sonra başını salladı ve gözlerini kapattı. Oh, kahretsin.

Havayı bozmak diye buna derim. Belki çocuk istemiyordu. Ya da henüz istemiyordu.

Sevinç dalgasına kapılmış, böyle bir konuşma için olabilecek en kötü zamanı seçmişim. Çocuk planlamasını soğukkanlılıkla yapmalıydık, onun penisi zonklayıp ön sıvı akarken ve ben orgazm sonrası mutluluk içindeyken değil.

"Aceleyle gerek yok. İstemiyorsan, yapmak zorunda değiliz..."

"Sana bir bebek koyma fikri..." Ağzı benimkini vahşi, sahiplenici bir öpücükle ele geçirdi ve nefes almaya fırsat bulamadan, sertçe itti ve ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı. Nefes nefese kaldım ve omuzlarını kavradım, daha önce ondan hiç hissetmediğim bir aciliyetle beni alırken ona tutundum. Gözleri neredeyse vahşi, şehvetle doluydu. Elleri göğüslerimi, belimi, kalçalarımı okşadı, sıktı ve yine de acımasız ritmini sürdürdü, beni başka bir yıkıcı orgazma yaklaştırdı.

"Siktir," diye inledi. "Yaklaştığını söyle." Aramıza uzandı ve klitorisimi okşadı. "Siktir, Ella. Boşal."

"Ben... ben... ohhhh." Her sinir ucu alev aldı, kanımı ateşe verdi. Johannes içimi boşaltırken çıkardığı uzun iniltiyi zar zor fark ettim.

içimde boşalırken çıkardığı iniltiyi zar zor fark ettim. Üzerime yığıldı, cildi ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Ellerimi saçlarının arasında gezdirip alnından saçlarını çekip attım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Hâlâ birbirimize bağlıyken, beni de yanında götürerek yuvarlandı. Saçlarım perdeler gibi sarkarak gergin göğsüne değiyordu. Saçlarımı elleriyle toplayıp omzunun üzerine yerleştirdi.

"Benim seni sevdiğim kadar
değil." "İmkansız."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Çok mu sert davrandım? Canını
yakmadım, değil mi

?

"Tanrım, hayır. O... büyülüydü."

O güldü. "Bunu bir zafer olarak kabul
edeceğim." "Özür dilerim."

Gülümsemesi kaşlarını çatmasına dönüştü. "Ne için?"

"O anda söylediğim şey için. Yanlış yaptım. Hiç
konuşmadık bile, ve benim bunu tam da senin... bizim... şey, ne demek
istediğimi anlıyorsun."

Bana bir tür kaşlarını çatmış ve şaşkın bir bakış attı, sonra beni kenara
itti. Kalbim kopmuş, göğsümün içinde süzülerek, Johannes olmadan olacağım
gibi, başıboş kalmıştı. Sonra yataktan aşağı kaydı ve karnımı öptü.

"Sana bir bebek vermek beni dünyanın en mutlu adamı yapacak ve ben
zaten çok mutluyum."

Rahatlama hissi içimi kapladı, kalbim yeniden yerine oturdu, güçlü ve
düzenli atmaya başladı. "Gerçekten mi?"

"Tanrım, Ella, evet. Başka türlü mü düşündün?"

"Ama bunu konuşmadık. O kadar da uzun süredir birlikte değiliz. Ve bir
bebek... Açıkçası ne oldu bana bilmiyorum."

Dudaklarını eliyle değiştirdi, büyük avucuyla neredeyse tüm karnımı
kapladı. "Zamanın önemi yok. Seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun.
Hayatları boyunca birlikte yaşayan ama bizim sahip olduğumuz türden bir bağ
kurmayı asla başaramayan insanlar var. Bir çocuk, aşkımızın doğal bir uzantısı
olur."

Yatağın üstüne çıkıp bir kez daha yanıma uzandı ve ellerimizi birbirine
kenetledi.

"Sadie'den önce, saldırıdan önce, bir gün bir aile kurmayı hayal
ediyordum ve kısa bir an için onun o kişi olabileceğini düşünmüştüm."

Hoşuma gitmeyen acı bir sesle güldü. Dayanışma göstergesi olarak omzunu öptüm. O kaltağı elime geçirirsem, gözleri yerinden fırlayana kadar boğazını sıkarım. Tabii onu bulabilirsem. Polis bulamamışsa, benim ne şansım olabilir ki?

"Sonra bu olay oldu ve ben dünyadan neredeyse tamamen çekildim, o hayallerimden vazgeçtim ve kendimi gece kulübü işine verdim. Ve şimdi sen..." Kollarını bana doladı ve beni daha da kendine çekti. "Sen bana o hayallerimi geri verdin. Evet, çocuk istiyorum. Hem de çok. Ve onları seninle istiyorum."

Göğsüm karıncalandı, mutluluk içimi kapladı. "Ben de istiyorum," diye fısıldadım. "Chloe'ye bir erkek ya da kız kardeş istemişimdir hep. Tek çocuk olarak büyüdüm ve onun için bunu istemedim."

"Onu kendi kardeşim gibi seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Ondan sonra kaç çocuk olursa olsun, o her zaman bizim ilk çocuğumuz olacak."

O kadar samimi, o kadar endişeli görünüyordu ki, ona olan sevgim üç katına çıktı. "Biliyorum." Bir ara düşündüğüm ama sonra vazgeçtiğim bir fikir yeniden aklıma geldi. "Bunun mümkün olup olmayacağını bilmiyorum, ama evlat edinmeyi düşünebiliriz diye düşündüm. Yani, Mateo muhtemelen asla kabul etmeyecek, ama denemeye değer, değil mi? Sen ona onun hiç olmadığı kadar babalık yapıyorsun."

"Ah, Ella." Gözleri parladı ve parmaklarımı dudaklarına götürerek her birinin ucunu öptü. "Chloe'yi evlat edinmek benim için bir onur olur, ama bu mümkün olmasa bile, eksik bir kağıt parçası benim için bir fark yaratmaz. Çocukları yetiştirenler ebeveynlerdir, onları yaratanlar değil."

Tanrım. Bu adam. Kalbim neredeyse patlayacaktı.

"Los Angeles'a kaçıp Level Nine'da kendimi bulduğum için çok mutluyum. Bir şey sakladığımı bildiğin halde bana şans verdiğin için çok şanslıyım."

"Şimdi geriye bakınca, o gün içimde bir şeylerin değiştiğini görüyorum. Farkında değildim, ama iş adamı yanımda seni kovmam gerektiğini bildiği halde, bilinçaltım sana o işi verdi. Sanki eski bir içgüdü seni kurtarıcı, şifacı, geleceğim olarak tanıdı.

"Hayatımın en şanslı günüydü."

"İkimizin de hayatının en şanslı günüydü."

Bölüm 34

Ella

İntikamın başını almasının zamanı geldi.

BİR YIL SONRA...

Daha önce hiç mahkeme salonuna girmediğim için ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Duvarlar yeni boyanmış gibi görünüyordu ve ortalıkta tek bir toz zerresi bile yoktu, ama salon bir şekilde eski, biraz küflü kokuyordu.

Gözlerimi öne dikerek, Mateo'nun karanlık bakışlarının ensemde bir delik açtığını hissederek tanık kürsüsüne doğru ilerledim. Dizlerim titriyordu, ama omurgamı dik ve omuzlarımı geriye doğru tutmaya çalıştım. Bu davadan sorumlu bölge savcısı Aaron beni iyi bilgilendirmişti, ancak savunma avukatının beni itibarsızlaştırmak için parçalayacağını da söylemişti. Buna hazırlıklıydım. Gerçeği biliyordum ve Johannes bana inanıyordu. Tek umursadığım şey buydu.

Yeminimi ettim ve koltuğuma oturmadan önce ellerimi elbisenin altına soktum. Üç hafta süren davanın son tanığıydım, Mateo'nun tabutuna son çiviye çakacak olan kozum. Baskı üzerimde ağır bir yük oluşturunuyordu, ama bu göreve hazırdım. Olmak zorundaydım. Hem kendim hem de Chloe için.

Johannes'i aradım ve onu annemle babamın ve annemin kocasının yanında, savcının masasının hemen arkasında otururken buldum. Lacivert takım elbise ve açık yakalı açık mavi gömlek giymiş halini görünce, hızla çarpan kalbim sakinleşti. Artık siyah kazaklar ve uyumlu pantolonlar yoktu. Uzun bir yol kat etmişti. İkimiz de öyle.

"Seni seviyorum," diye dudaklarını oynattı.

Onu onaylayarak başımı eğdim ve nemli ellerimi uyluklarımın üzerinde sildim. Genç ve zeki bir kadın olan Annette adlı savcı yardımcısı, güven verici bir gülümsemeyle bana yaklaştı.

Ve böylece başladık.

İki saat sonra, tanık kürsüsünden indim, acımasız sorgulamalardan dolayı hırpalanmış ve yaralanmıştım, ama gururum yerli yerindeydi. Gerçeği söylemiştim ve şimdi ne olacağına karar vermek jüriye kalmıştı.

Sonucu etkilemek için daha fazla bir şey yapamazdım. Bir şekilde, tüm bu zorlu süreç boyunca Mateo'ya bir kez bile bakmamayı başarmıştım, ama karşı masaların arasından geçerken gözleri buluştu.

Onun gözlerinden nefret
akıyordu. Benimkilerden
ise zafer.

Jüri onu suçlu ya da suçsuz bulsa da, ben kazanmıştım. Her zaman sokaktaki sıradan insanlardan daha dikkatli olmak zorundaydık, ama hayat her türlü riski barındırıyordu. Tek yapabileceğimiz, elimizden gelenin en iyisini yaparak bu riskleri azaltmak ve dolu dolu, mutlu bir hayat yaşamaktı.

Johannes, ben yaklaşırken ayağa kalktı, elimi tuttu ve beni mahkeme salonundan çıkardı, annem, babam ve üvey babam da arkamızdan geldi. Arkama bakmadım, gerek yoktu. Hayatımın o kısmı nihayet bitmişti.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diye mırıldandı Johannes, kapı arkamızda gürültüyle kapanırken. Cevap verme fırsatım olmadı. Chloe, Ginny'nin elinden kurtulup bana doğru koştu. Ona bugün olanları nasıl anlatacağımı bilememiştim, ama ona yalan söylemek de istememiştim. Ne kadar çirkin olursa olsun, gerçeği bilmeye hakkı vardı. Detayları az tuttum, o da dikkatle dinledi, sonra meydan okurcasına Johannes'in babası olduğunu ve onun diğer adam gibi kötü bir adam olmadığını söyledi.

Yemin ederim kalbim neredeyse durdu, büyümüş küçük kızımın gururdan göğsüm patlayacak gibiydi.

Şu ana kadar Mateo, boşanma süreci devam etmesine rağmen ebeveynlik haklarından vazgeçmeyi reddetmişti. Belki uzun bir hapis cezasına çarptırılırsa fikrini değiştirir ve Johannes'in Chloe'yi evlat edinmesine izin verir. Her halükarda fark etmezdi. Biz üç kişilik sıkı sıkıya bağlı bir aileydik.

Yakında dört kişi olacaktık.

Bebek sanki beni duymuş gibi tekmeledi. Chloe'ye kolumu doladım ve genişlemiş karnımı okşadım. Bu küçük canla tanışmamıza üç ay kalmıştı. Johannes'la çocuk sahibi olmayı konuştuğumuz gece doğum kontrol haplarını almayı bırakmıştım, ama hamile kalmamız birkaç ay daha sürmüştü. Denerken çok eğlenmiştik.

"Hayatım, iyi misin?"

Annemin yüzü gerildi. Benim ve Chloe'nin kaçırılma girişimini, kaçmak için yeterli parayı biriktirmek için nasıl cimri davrandığımı, Mateo'nun Vegas'ta beni yakalayıp tekrar yerleşkeye geri götürdüğünde ne kadar korktuğumu duymak onun için kolay olmamıştı. Kızımı görmeme izin vermeyi reddettiği o birkaç gün

Johannes'i öldürttüğüne inanmamı sağladığı o birkaç gün, hayatımın en kötü günleriydi.

Kendime sakladığım tek bilgi, bu kadar uzun süre saklanmamı sağlayan sahte kimlikleri nasıl elde ettiğimdi. Diego bana yardım etmeyi teklif ettiğinde, onu asla ele vermeyeceğime söz vermiştim. Ve bu sözümü tuttum.

"Şimdi yapıyorum." Chloe'yi Johannes'in kollarına bırakıp annemi ve onun kocası Pascal'ı, sonra babamı ve Ginny'yi de kucakladım.

"Eve geri dönecek misin?" diye sordu Johannes.

Duruşma süresince otel yerine Oklahoma City'nin hemen dışında bir ev kiralamıştı. Chloe ve bizim için daha iyiydi. Ginny de bizimle kalıyordu. O bizim için bir nimetti. Gerçek bir dosttu. Hayır, dosttan da öteydi. Aile. Hayatımızda her zaman özel bir yeri olacaktı. Beni evine almamış olsaydı, kim bilir nerede olurdu? Bu düşünce beni ürperti.

Annem başını salladı. "Eloise biraz dinlendikten sonra yarın uğrarız." Annem yanağımı okşadı. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Zor bir gün oldu." Alt dudağımı ısırdım. "Umarım jüri kararını vermek için çok uzun sürmez."

"Kararı alır almaz bizi ara." Babam beni tekrar kucakladı. "Aramanızı bekleyeceğiz."

"Arayacağım."

Chloe'nin hatırı için ortamı hafif tutmaya çalıştık, ama saatler geçtikçe endişem artıyordu. Karar ne kadar uzun sürerse, "suçsuz" kararı verme olasılıkları o kadar artıyordu. Televizyon dizilerinde hep böyle olurdu, yani gerçek hayatta da bir dayanağı olmalıydı. Telefonumun çalmasını duymamış olabilirim diye sürekli elime alıp bakıyordum. Aaron bugün karar çıkmasını beklemememi söylemişti, ama ben umutluydum.

Saat altı olduğunda Aaron arayıp bu umutları suya düşürdü. Anlaşılan yargıç jüriyi akşam için otele geri göndermişti, bu yüzden en erken yarın bir haber alabilecektik.

Johannes banyo yaptı ve Chloe'yi yatırdı, ben ise hiçbir şeye dikkat etmeden kanalları geziniyordum. Ginny'nin yanımda sessizce oturması içimdeki korkuyu yatıştırıyordu. Saat dokuz olana kadar dayandım, sonra günün bitmesini ve yeni bir günün başlamasını iple çekerek yatağa gittim. Johannes'in kollarına sarılıp, Mateo'nun adaletten kaçıp beni tekrar kampüse sürüklediği kabuslarla dolu, huzursuz bir uykuya daldım.

Ertesi sabah, Johannes'in dikkatli gözleri altında, bir kase yulaf ezmesi ve bir parça meyve zorla yedim, ama midem bulanıyordu ve kaygı düğümü gittikçe sıkılaşıyordu. Bebek, benim huzursuzluğumu hissederek durmadan tekmeliyordu.

Dikkatimizi başka yöne çekmek için Chloe'yi tekne evleri bölgesine götürdük. El ele tutuşup nehir kenarında yürüdük, dondurma ve şekerli çörekler yedik. Bebek hakkında konuştuk ve önümüzdeki ay, ben seyahat edemeyecek kadar büyümmeden önce üçümüzün Seattle'a gidip Johannes'in ailesini ziyaret etmeyi planladık. İkimizin de aklındaki tek şeyi konuşmak dışında her şeyi yaptık.

Ama bunun bir önemi yoktu. Bu konuyu konuşmaktan kaçınmak, ikimizin de sınırların bozulduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Öğle yemeğinden sonra arabaya geri döndük ve otoparka vardığımızda telefonum çaldı. Bir an donakaldım, gözlerim Johannes'e kilitlendi. Çantama daldım.

"Aaron arıyor." Sesim titriyordu.

"Cevap ver." Johannes'in sesi sakın ama bastırılmıştı. Yeşil düğmeye bastım. "Alo."

"Oturuyor musun?"

Uyluklarım titriyordu ve Johannes'e uzanarak koluna tutundum. "Hayır."

"O zaman oturacak bir yer bul."

Bu kötü bir haber. Biliyorum.

Ginny'nin gözüne baktım. O da başını salladı ve Chloe'yi birkaç adım uzağa götürerek bana biraz mahremiyet sağladı. En son istediğim şey, kızımın önünde ağlayarak onu korkutmaktı.

Kiralık arabamızın yolcu kapısını açtım ve neredeyse koltuğa düşüyordum. "Oturuyorum." Johannes önümde çömeldi, elleri dizlerimin üzerindeydi. Sıkıca tuttu. Serbest elimle onun elini kapattım.

"Şartlı tahliye için en az kırk yıl geçmesi gerekiyor."

"Tanrım." Bayılacak gibi hissettim, yüzüm kızardı, terledim. Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar Johannes'i sıkıca tuttum. "Kırk yıl," diye fısıldadım.

"Evet," diye cevapladı Aaron. "Hemen bilmek isteyeceğini düşündüm. Hafta içinde seni ararım."

Telefonu kapattı ve ben Johannes'in kollarına yığıldım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

"Bitti," diye hıçkırarak ağladım. "Gerçekten bitti."

"Öyle. Benim cesur, tatlı, harika kadını. Seni çok seviyorum."

Beni öptü, başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi, şimdi ve gelecekte tüm gözyaşlarımı sileceği gibi. İkimiz de korkunç bir travmadan kurtulmuştuk, ruhlarımız buluşmaya hazır olana kadar karanlıkta sendeleyerek ilerlemiştik.

Hiçbir şey ve hiç kimse bizi ayıramazdı.

Johannes'ten gönülsüz bir teşekkür

Hikayemi okuduktan sonra anlayacağınız gibi, içimdeki düşünceleri paylaşan biri değilim, ama iki güçlü kadın (yani Ella ve Tracie) size karşı birleşip bir teşekkür notu yazmanızı emrettiğinde, bir erkek ne yapabilir ki?

Bu yüzden, okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım beni biraz daha iyi anlar ve benim hakkımdaki düşüncelerinizi değiştirirsiniz. Yani, bazen öyleydim, ama bunun nedenleri vardı. Yıllar önce başıma gelenlerden sonra, kendimi hasarlı bir mal olarak görüyor, sevgiye layık olmadığımı ve güvenin benim için aşılması zor bir engel olduğunu düşünüyordum.

Ella'nın desteği ve sevgisiyle, yavaş yavaş iyileşiyorum.

Yine de terapist fikrine pek sıcak bakmıyorum (şşş, ona söylemeyin).

Hikayem sona ermiş olabilir, ama Kingcaid'lerden daha çok şey gelecek, o yüzden bizi takip etmeye devam edin.

Sırada, kuzenim Nolen'in ruh eşini kendisine layık olduğuna ikna etmek için uğraştığı [*Mesmerized By You*](#) var. Şu anda, kız onun ayakkabısının tabanındaki kirden daha iyi olmadığını düşünüyor. Ama Nolen'ı tanıyorsam, sevdiği kadından vazgeçmeyecektir. Er ya da geç, onu ikna edecektir. Umarım. O, mutluluğu hak eden iyi bir adam. Ama Marlowe Beck ile aşması gereken çok büyük bir engel var.

MESMERIZED BY YOU'YU ÖN SİPARİŞ VERMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Ya da birinci bölüme **göz atmak için okumaya devam edin.**

Tracie'nin haber bültenine kaydolun ve Captivated By You kitabının özel bir epilogunu alın. Bu epilogda kardeşim Asher, nişanlısını ünlü büyükannemle tanıştırır.

[Ücretsiz kopyasını indirmek için BURAYA tıklayın.](#)

Daha fazla milyarder görmek için sabırsızlanıyor musunuz? O zaman ROGUES serisini okudunuz mu? Ella ve ben onunla bir iş yemeğine gittiğimizde Ryker Stone ile tanışmıştınız. Ryker hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, **[Entranced](#)** kitabını bugün satın alın.

[DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Marlowe

Cinayet suçunun cezası ne kadar?

ÖFKEM göğsümde kabardı ve yumruklarım titriyordu, o kadar sıkı sıkıydım ki tırnaklarım avuç içlerimde izler bırakmıştı. Oturma odasında bir ileri bir geri yürüyerek, kardeşimle paylaştığım evin yüzme havuzuna bakan pencerelerin önünden yirminci turumu sayıyordum.

Tanrım, ondan nefret ediyordum. *Nefret ediyordum*. Kardeşimden değil. Hayır, onu seviyordum. Nolen Kingcaid ise...

Başından beri başarısızlığa mahkum olan evliliğim bittikten sonra Vegas'a gelmemeliydim. Son on yıldır ülkenin diğer ucunda yaşamak, acımı bastırmamı, neredeyse güvenimin korkunç bir şekilde ihanete uğraması başka birine olmuş gibi hissedene kadar onu gömmemi sağlamıştı. Ama kardeşim Jason, gelip onunla yaşamam için bana yalvarmıştı. İşi katlanarak büyümüştü ve benim yardımına ihtiyacı vardı. En azından bana öyle söylemişti.

Ama asıl neden bu değildi.

Kardeşimin tek bir dileği vardı: Benim ve en iyi arkadaşı Nolen "pislik" Kingcaid'in bir araya gelmemiz. Bu gerçeği hiç saklamadı ve evliliğimin bittiğini söylediğim andan itibaren, bahsi yükseltti.

Zavallı Jason. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini kabul etmeyi reddediyordu.

On yıl ayrı kaldıktan sonra Nolen'la geçirdiğim son bir yıl boyunca, evlenmeyi umduğum adama olan kızgınlığım daha da artmıştı. Tüm mutlu anıları silip süpüren, zihnimi on yıl önceki o gecenin canlı görüntüleriyle dolduran bir tümör gibi büyümüştü.

Bir adamın, benim adamımın, bir kadınla yatakta, ona tekrar tekrar girip çıktığı, seks ve ter kokusunun havayı doldurduğu görüntüler.

İlk başta yanlış odaya girdiğimi sandım, ama sonra onun adının kadının dudaklarından uzun bir iniltiyle döküldüğünü duydum. Onun acımasızlığının, ihanetinin bana verdiği acıyı asla atlatamadım.

Onunla birlikte olduğumu görmemi istemişti. Yoksa neden beni öpüp yatak odasında buluşmak için fısıldamış ve

en azından benim için öyleydi. Meğer o beni kullanmış.

Asla anlayamadığım şey, neden bana bu kadar zarar vermek istediği. Tabii ki ona bu konuyu açmadım. İtibarımı korumak o kadar önemliydi ki, o bana gelip neden planladığımız gibi onunla buluşmadığımı sorduğunda, ona gülüp, onun sadece bir çocuk olduğunu, benimse bir erkeğe ihtiyacım olduğunu söyledim. Ya da öyle bir şey. Tam olarak ne dediğimi hatırlamıyorum, parçalanmış kalbimin parçalarını bir arada tutmaya çalışmakla meşguldüm.

Onu orada şaşkınlık numarası yaparak bırakıp, en yakın bara gittim ve kendi ağırlığımı kadar tekila içtim. Ertesi sabah, birkaç hafta sonra evlendiğim Alexander'ın yatağında uyandım.

Sonraki on yılı o kararı pişmanlık içinde geçirdim.

Hepsi *lanet olası* Nolen Kingcaid yüzünden.

En son yaptığı suç, benim parlak asistanım Charlotte'u burnumun dibinden çalmak, Jason'la yaşamaya başladığımdan beri beni kızdırmak için yaptığı yüzlerce şeyden sadece biriydi. Tek teselli, Nolen'ın Jason'ın şirketinde yatırımcı ve sessiz ortak olarak yer almasıydı. Her gün onunla birlikte çalışmak zorunda kalsaydım, onu... onu... çıplak ellerimle öldürürdüm.

Ya da onun büyüüne kapılıp kendimi yeniden incitmeye açardım.

Hangisinin daha kötü olacağından emin değildim. Florence McClure Kadın Cezaevi'nde ömür boyu hapis mi, yoksa aynı korkunç hatayı iki kez yaptığımı bilerek hayatımın geri kalanını yaşamak mı?

Bir araba kapısının çarpması sesi beni pencereye çekti. Kardeşim taksinin arkasından inerken dışarıya baktım. Şoför bagajdan valizini kaldırıp yere koydu. Birkaç kelime konuştular ve Jason şoförün söylediği bir şeye güldü. Sonra pencerede beni gördü ve gülümsemesi kayboldu.

Bunun nasıl sonuçlanacağını tahmin edebiliyordum. Ben onun değerli en iyi arkadaşı hakkında atıp tutacaktım, Jason onun için bahaneler uydurup Nolen'ın yaptıklarını önemsiz gösterecekti ve ben öfkemi dindirdikten sonra, bir dahaki sefere kadar anlaşmazlıkta anlaşacaktık.

Aynı şey tekrar tekrar.

Jason ve ben kardeşler kadar yakındık, ama tamamen farklı insanlardık. Ben ateş topundan daha sıcak bir öfkeye sahiptim. Jason ise sakın ve yumuşak başlıydı. En son ne zaman bir şeye kızdığını hatırlayamıyordum.

Ben ikimiz için de yeterince sinirlenirdim ve bunun yüzde doksan beşi tek bir adamdan kaynaklanıyordu ya da ona yönelikti.

"Ateş etme," dedi Jason, çantasını koridora bırakırken. Oturma odasına girdi, avuçlarını uzlaştırıcı bir şekilde yukarı doğru çevirdi. "Nolen'la konuştum. Kızgın olduğunu biliyorum."

"Kızgın mı? Kızgın mı! Oh, kızgın olmanın ötesindeyim." Ellerimi belime koydum ve durmadan volta atmaya devam ettim. "Sana söyledi mi? Charlotte hakkında?"

"Evet." Kravatını çıkarıp en yakın sandalyenin arkasına attı. Ceketini de aynı şekilde attı. "Göründüğü gibi değil."

Burun kıvırdım. Her zamanki gibi. Bazen yanılmak güzel olurdu. En azından bu konuda.

"Aynen göründüğü gibi. Nolen, yine puan kazanma ve üstünlük sağlama fırsatını sevinçle karşılıyor."

Jason iç geçirdi. Kol düğmelerini çıkararak gömlek kollarını dirseklerine kadar sıvadı. "Öyle olmadı. Bu bir yanlış anlaşılma."

"Oh." Abartılı bir şekilde uyluğuma vurdum. "Bir yanlış anlaşılma. Yani asistanıma iş teklif etmek istememişti? Öyle mi diyorsun?"

"Hayır, öyle değil." Koltuğa çöktü, başını ceketine yasladı. "Sözleşme imzalanmadan önce sana söylemek istemişti. Ama insan kaynakları müdürü aceleci davrandı ve sonra, sanırım Charlotte senden önce davrandı."

Dudaklarımı büzdüm, Nolen ile aramızdaki irade savaşında bir milim bile geri adım atmak istemiyordum. Jason'ın söylediği doğru olsa bile, asistanımı kapmaya gerek yoktu. Nolen için çalışmak için can atan düzinelerce nitelikli personel vardı.

Onlara acıyordum, ama onlar onu benim gibi tanımıyorlardı.

"Bu doğru olabilir, ama neden Charlotte?" Cevabını beklemeden devam ettim. "Nedenini söyleyeyim. Çünkü benim için çalışıyordu. Başka bir nedeni yok."

"Bana, pozisyon için ilan verdiğini ve onun başvurduğunu söyledi. Onunla görüşme yaptı ve gördüğü herkes arasında en uygun kişi olarak değerlendirdi. Hepsi bu."

"Hepsi bu mu? Tanrım, Jason, o adamın kışına daha fazla yalakalık yapabilir misin? Seni tanımıyorsam, ona aşık olduğunu söyledim."

O kahkahayı patlattı. "Tanrım, seni seviyorum Marlowe. Sen eşsizsin. Senin gibi biri daha yok."

Jason'ın öfkeme karşı sergilediği samimi tavrı, öfkemin ateşini söndürdü. Doğduğu andan itibaren, beni hiç kimsenin başaramadığı bir şekilde sakinleştirmeyi biliyordu.

Ağzımın köşeleri yukarı kalktı ve başımı salladım. "Sen sinir bozucu bir piçsin."

Ayağa kalktı ve beni kucakladı. "Ben de seni özledim." Başımın üstüne öptü. "İkinizin arasındaki bu sorunu bir kez ve sonsuza kadar çözecek şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimi kısarak, nereye varmak istediğini tahmin etmeye çalıştım, ama yine de tuzağına düştüm. "Ne?"

"İkiniz kaçınılmaz olanı kabul edip bir araya gelerseniz."

"Onunla mı? O zaman kalbimi bıçaklamayı tercih ederim. Ayrıca, sen pek iyi bir küçük kardeş değilsin. Kız kardeşinin en iyi arkadaşıyla birlikte olmasına karşı çıkman gerekmez mi? Romantik romanlarda böyle olur."

O güldü. "Evet, ama hayat romantik roman gibi değil."

"Ne yazık," diye mırıldandım. "Nolen Kingcaid, yetenekli bir yazarın elinden bir makyajdan fayda görebilir."

Gülümsemesi genişledi. "Bu konuyu gereğinden fazla abartıyorsun. Charlotte, istediği yerde ve istediği kişi için çalışma hakkına sahip. Ve o Nolen için çalışmak istiyor."

"Onun kişilik kusuru olduğunu biliyordum."

Jason başını salladı, yüzünde bana karşı duyduğu umutsuzluk açıkça görülüyordu.

Ben iç geçirdim. "Peki. İsteksizce de olsa haklı olabileceğini kabul ediyorum, ama o adam beni kızdırmak için elinden geleni yapıyor ve en kötüsü de her saniyesinden zevk alıyor."

"Çünkü senin dikkatini çekmeye çalışıyor."

Ona baktım, aklını mı kaçırdı diye merak ederek. "Evet, tabii," dedim, sesim alaycı bir tonla.

"İkiniz de birbiriniz kadar kötüsünüz."

"Her neyse," diye mırıldandım, böyle çocukça bir tepki vermek için on yıl kadar yaşlıydım, ama Nolen içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarmadan edemiyordu.

"Bu arada, arazi mükemmel," dedi Jason.

İş gezisinin nedeni. Tabii ya. Kızgınlığımdan o kadar etkilenmişim ki, ona nasıl gittiğini sormamıştım. Berbat bir kardeşim ve daha da berbat bir iş ortağıydım.

Ona doğru eğildim ve sarıldım. "Başaracağını biliyordum."

"Henüz kesinleşmedi, ama gün bitmeden sözleşmenin posta kutuma düşeceğini umuyorum."

"Seninle gurur duyuyorum."

Göğsü kabardı. Otuz iki yaşında olabilir, ama ablasının övgüsünü almaya yaşlı değildi.

"Teşekkürler abla. Senin ağzından çıkan bu sözler benim için çok anlamlı." "Övgü konusunda cimri olduğum için mi?"

"Cimri olduğunu söyleyemem. Sadece hak edildiğinde övgüde bulunduğunu söyleyebilirim."

"Beni övgülerle ikna etmeye çalışma. Hâlâ Nolen'a kızgıyım, ama itiraf ediyorum, biraz aşırı tepki vermiş olabilirim."

Jason kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsun?" Koluna yumruk attım. "Aptal."

"Ona bir özür borçlusun, özellikle de ailesinin önünde ona küfür ettiğin için."

Ah, demek Nolen ona tüm hikayeyi anlatmıştı. Oteline dalıp kuzeninin önünde ona bağırдыğımı.

Hain.

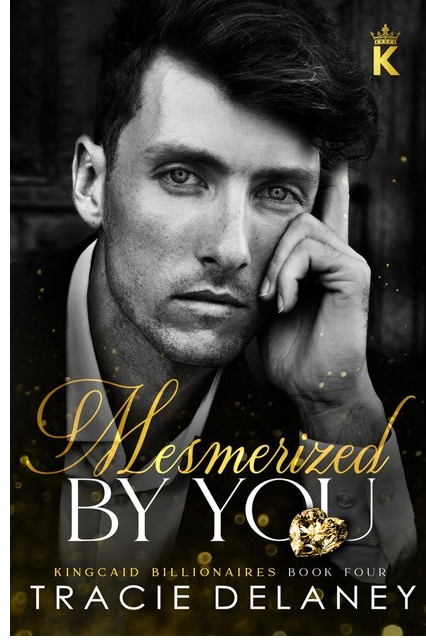
"Johannes hiç endişelenmemişti." Nolen'in geniş ailesinin yanında büyümüşüm, ancak New York'ta yaşadığım süre boyunca onlarla bağlantımı kaybetmişim.

"Öyle olabilir, ama yine de Nolen'e bir özür borçlusun."

Yüzüm her şeyi anlatmış olmalıydı. Güldü, bir kez daha başımın üstüne öptü, sonra valizini yukarı taşıdı.

Kardeşimin haklı çıkmasından nefret ediyordum.

[DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN TEK TIKLAYIN](#)

Senin Büyüsüne Kapıldım

**Beni sonsuza kadar seveceğine söz verdi.
Yalan söyledi.**

Sekiz yaşındayken ruh ikizimle tanıştım,
o altı yaşındaydı.
On ikinci doğum günümde bana
evlenme teklif etti. On altıncı yaşımı
kutlamak için düzenlenen partide
bana papatyalardan yapılmış bir yüzük verdi.
On sekiz yaşında üniversiteye gittiğimde, ağladı.
Ve yirmi dört yaşında, kalbimi kırdı,
milyonlarca parçaya ayırdı.

Ama hikayemiz burada bitmiyor.

On yıl sonra, tekrar bir araya gelmek zorunda
kaldık ve bir kez daha, benim geleceğim onun
elinde.
Ancak bu sefer, ben daha yaşlı ve daha bilgeyim.
Masummuş gibi davranıyor, ama ben gerçeği biliyorum.
Bu sefer kontrol bende.
Artık beni büyülemiyor.
Ve Bay Büyük Patron Milyarder, istediğini elde
edemeyeceğini

istediğini elde edemeyeceğini öğrenmek üzere.

Beni.

[Yakında Amazon'da!](#)

Yakında çıkacak ürünlerden ilk haberdar olmak için neden haber bültenime kaydolmuyorsunuz?

BUGÜN KAYDOL

Bonus olarak, kaydolduğunuzda, çok popüler milyarder serim ROGUES'un ön bölümü olan Entwined'ın ÜCRETSİZ bir kopyasını alacaksınız.

E-posta istemiyorsanız, Racy Aces Facebook grubuna katılabilirsiniz.

E-postanın herkes için uygun olmadığını biliyorum. Bu yüzden Racy Aces Facebook grubunu kurdum. Burada düzenli olarak okuyucularla sohbet ediyor, alıntılar, alıntılar, kapaklar paylaşıyorum ve genel olarak çok eğleniyorum.

Sizin de bana ve Racy Aces çılgın çetesinin diğer üyelerine katılmanızı çok isterim.

Bu [bağlantıya](#) tıklayın ve bize katılın.

Ya da bağlantı çalışmazsa, Facebook'ta Tracie's Racy Aces'i arayın, bizi hemen bulacaksınız!

Teşekkürler

Kitap yazmak, masamda oturup klavyeye vurmaktan çok daha fazlasıdır. Aşağıda adı geçen herkes, bir kitabın piyasaya çıkmasında çok önemli bir rol oynuyor ve hepsine çok minnettarım.

Yazma sürecimin ortasında olduğumu bildiği halde düşünme sürecimi kesintiye uğratmamak için bana mesajlar gönderen muhteşem eşim. O bir elmas ve benimle birlikte olmayı seçtiği için çok şanslıyım!

Harika, nazik, eğlenceli ve cömert asistanım Loulou'ya. Grafiklerin kraliçesi! Beni ve "Sana bunu daha önce söylememiş miydin?" diye sorduğumda sabırla "Hayır, ama sorun değil" diye cevap verdiği için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Incy, eleştiri ortağım. Tanıştığımız için hala şanslı yıldızlarıma teşekkür ediyorum. Asla çekinmezsin ve bunun için sana çok minnettarım. Mwah!

Lasairiona, şafak vakti koşu partnerim ve her yönüyle harika bir kız. Her sabah saat altıda bana özel teşvikin için teşekkür ederim (yani, kışını sandalyeye koy ve yaz, Delaney, yoksa seni döverim! Biz harika bir takımız. Ayrıca, Johannes, ona bir kez daha Jo-Jo veya JBoy dersin, çıldıracağını söyledi. Lütfen öyle yap. Hadi popcorn alıp havai fişekleri izleyelim!

Bethany - harika düzenlemelerin ve harika önerilerin için çok teşekkür ederim. Ayrıca geçmiş zamanla ilgili tüm sorunlarımı düzelttiğin için teşekkür ederim. Onlardan nefret ediyorum!

Jean - sürekli aklımdasın. Yakında bir gün seni sıkıca kucaklayacağım!

Katie - Adamın burada! Ona inandığın ve tereddüt ettiğimde (bu kitapta çok sık oldu) beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Benim için ona iyi bak.

. Sert davranıyor ama içi yumuşak.

Jacqueline - DÖRT SÜREKLİLİK HATASI! Dalga mı geçiyorsun? Hayır! Tamam, sadece bir yazım hatası vardı ama yine de. DÖRT SÜREKLİLİK HATASI. Johannes'i suçluyorum LOL. Onu gitmesi gereken yere yönlendirmekle çok meşguldüm.

ARC okuyucularıma. Sizler harikasınız! Sizler, bebeğim dünyaya çıkmadan önce son gözlerim ve kulaklarımsınız ve okumak için zaman ayırdığınız için her birinize minnettarım.

Ve son olarak, ama kesinlikle en önemlisi, siz okuyuculara. Benimle bu yolculuğa çıktığınız ve yeni bir seriye şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu işi yapabildiğim için çok şanslıyım, ama sizler olmasaydınız bunu başaramazdım. Umarım Kingcaid serisinin geri kalanını da okumaya devam edersiniz. Daha çok şey var.

Vaktiniz varsa, Amazon, Goodreads veya Bookbub'da kısa bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Yorumlar sadece okuyucuların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı olmakla kalmaz, aynı zamanda yazarların yeni okuyuculara ulaşmasına da yardımcı olur. Hepimizin parçası olduğu bu harika kitap severler topluluğuna büyük bir iyilik yapmış olursunuz.

Tracie Delaney'nin kitapları

MİLYARDER ROMANTİZMİ

ROGUES Serisi

Irresistibly Mine Serisi Kincaid

Billionaire Serisi

KORUYUCU/ASKERİ ROMANTİZM

Cesur Koruma Serisi

SPOR ROMANTİZMİ

Kazanan As Serisi Tam Hız

Serisi

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

Brook Kardeşler Serisi

BOXSETLER

Kazanan As Brook

Kardeşler

Full Velocity

ROGUES Kitap 1-3

SPINOFF'LAR/BAĞIMSIZ

Mismatch (Winning Ace Spin Off Romanı) Break

Point (Winning Ace Novella)

Control (A Driven World/Full Velocity Romanı)

Sana Hediye

Yazar Hakkında

Tracie Delaney, İngiltere'nin soğuk kuzeybatısındaki ofisinde yazdığı yirmi beşten fazla çağdaş aşk romanının Kindle Unlimited All Star yazarıdır. Ofis eskiden bir garajdı, ancak yazmak için sessiz bir yere ihtiyacı vardı ve bu yüzden onu, hala kulübeye sürüldüğü için yas tutan zavallı, uzun süredir acı çeken kocasından çaldı!

Kendini bildik bileli hevesli bir okuyucu olan Tracie, eskiden biraz erkek fatma bir kızdı ve güvenilir Enid Blyton kitaplarıyla ağaçlara tırmanıp saatlerce okurdu, neredeyse karanlık basarken poposu uyuşmuş ve birkaç kıymıkla eve dönerdi!

Tracie'nin kitaplarının ortak teması, gerçek gücün her türlü şekilde ortaya çıkabileceğini gösteren kadınlar ve büyük bir mücadele veren (ama sonunda kaybeden!) alfa erkeklerdir.

Geceleri, iki Westie köpeği Murphy ve Cooper ile kanepede kıvrılıp Netflix'te dizi maratonu yapmayı seviyor. Biraz şarap da olabilir.

İletişim bilgileri ve daha fazlası için web sitesini ziyaret edin: www.authortraciedelaney.com

İçindekiler

<u>Başlık Telif</u>	
<u>Hakkı</u>	
<u>İçindekiler</u>	
<u>Tanıtım</u>	
<u>Tracie'den bir not</u>	
<u>1. Johannes</u>	
<u>2. Ella</u>	
<u>3. Johannes</u>	
<u>4. Ella</u>	
<u>5. Ella</u>	
<u>6. Johannes</u>	
<u>7. Ella</u>	
<u>8. Johannes</u>	
<u>9. Ella</u>	
<u>10. Johannes</u>	
<u>11. Ella</u>	
<u>12. Ella</u>	
<u>13. Johannes</u>	
<u>14. Johannes</u>	
<u>15. Ella</u>	
<u>16. Johannes</u>	
<u>17. Johannes</u>	
<u>18. Ella</u>	
<u>19. Johannes</u>	
<u>20. Ella</u>	
<u>21. Johannes</u>	
<u>22. Ella</u>	
<u>23. Johannes</u>	
<u>24. Ella</u>	
<u>25. Johannes</u>	
<u>26. Ella</u>	
<u>27. Johannes</u>	
<u>28. Ella</u>	
<u>29. Johannes</u>	

[30. Ella](#)

[31. Johannes](#)

[32. Johannes](#)

[33. Ella](#)

[34. Ella](#)

[Marlowe](#)

[Senin Büyüsüne](#)

[Kapıldım Haber](#) -

[Bülteni Kaydol](#)

[Teşekkür](#)

[Tracie Delaney'nin Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM